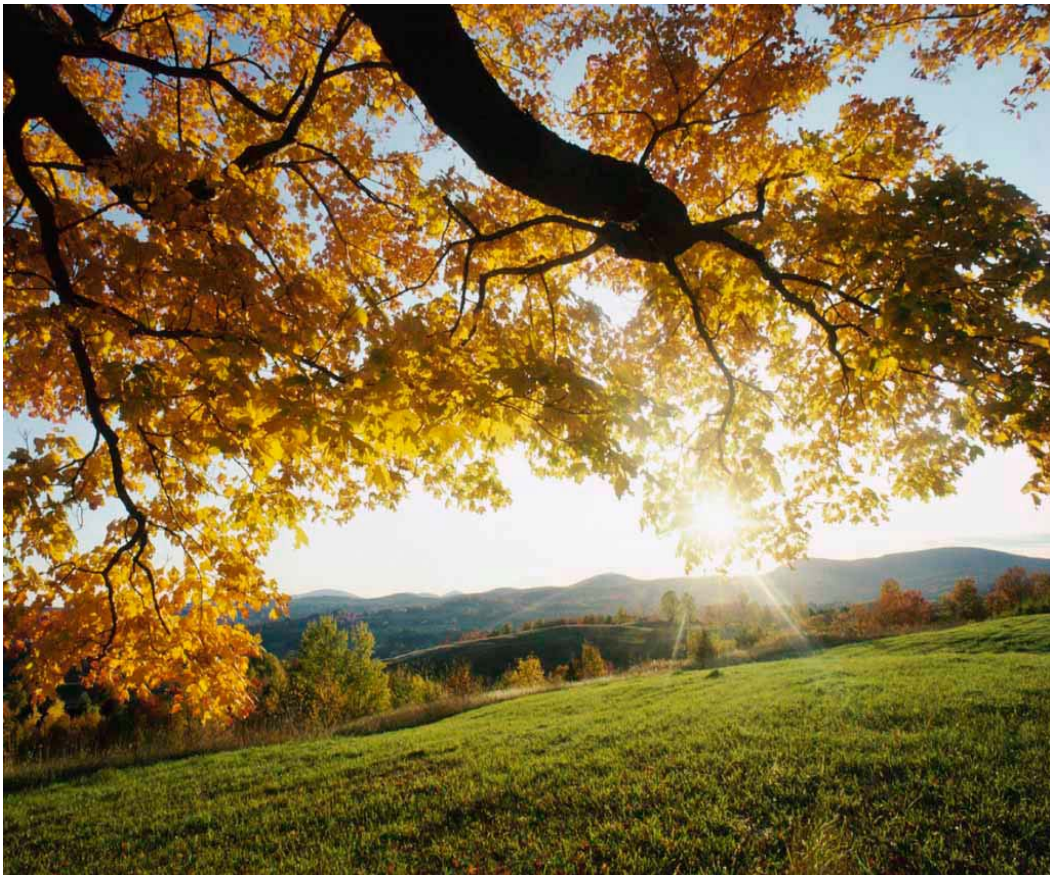

Hoàng Thu Dung

Điệu Ru Mùa Hạ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Điệu Ru Mùa Hạ

Chương 1

Mới sáng mà trời đã mưa. Đúng hơn là mưa suốt từ đêm qua. Và sáng nay vẫn còn bay lất phất. Bầu trời có màu đục, không hứa hẹn nổi một ngày có nắng. Mưa làm cho cây lá trong sân ủ rũ, và không một bóng người đi ra. Hương Phi ngồi bên cửa sổ, chống cằm nhìn ra ngoài trời. Đôi mắt đầy vẻ mơ mộng. Bên cạnh cô, bé Lam cũng ngồi yên. Thỉnh thoảng con bé mở hé cửa kính, nhòai người nhìn xuống sân. Rồi lại khép cửa ngồi xuống. Cử chỉ của nó làm Hương Phi quay lại:

- Còn ít nhất một giờ nữa, ba em chưa về bây giờ đâu.
 - Nhưng giờ này máy bay đã đáp xuống rồi.
 - Đúng là đáp xuống, nhưng còn phải làm thủ tục nữa, em quên rồi sao.
- Bé Lam thở dài một tiếng, rầu rĩ như người lớn. Nó lại ngồi im. Nhưng chỉ được một lát, con bé bắt đầu ca cẩm:
- Sao mà lâu quá trời.
 - Ráng chờ đi em.
 - Cô ơi, lần này ba sẽ mua quà gì cho em, cô đoán thử xem
 - Chắc lại là búp bê - Hương Phi nói một cách thờ ơ.
 - Nhưng chơi búp bê hoài chán lắm, em đã có đến chục con rồi. Ba mua thứ khác đi.
 - Làm sao mà có bảo được, tuy ba em mua chứ có phải cô yêu cầu đâu.

Bé Lam lầm bầm:

- Lạy trời cho ba mua đồ chơi khác. Lạy trời cho ba mua đồ chơi khác.

Hương Phi quay lại nhìn con bé. Nó đang chấp tay trước ngực. Mắt lim dim và miệng lẩm bẩm như thể đang đứng trước bàn thờ. Bất giác cô phì cười.

Nhưng cô lập tức nín ngay. Nếu cười như vậy chẳng khác nào trêu chọc con bé, cô thấy tội.

Hương Phi chưa thấy ông bố nào vô tâm như ba bé Lam. Ông đi công tác thường xuyên. Khi về nước lại bận rộn với công việc. Sự quan tâm đến con gái duy nhất của ông ta là mua quà cho nó.

Nhưng ngay cả việc này ông cũng chẳng tư duy được món quà nào khác hơn là búp bê. Có nhiều con giống nhau đến nỗi bé Lam đâm ra chán. Nó vất một xó, nếu Hương Phi không cất cho nó, chắc con bé cũng không buồn nhìn đến.

Còn quà của Hương Phi thì là gấu. Gấu to gấu nhỏ đủ loại. Và cô chất nó trên đầu giường của mình như một bộ sưu tập. Ban đầu Hương Phi cũng thấy vui vui. Nhưng từ từ cô cũng chẳng còn cảm xúc gì khi cầm gói quà từ tay ông tặng, mà cô đã biết trước trong đó có gì.

Ngoài trời mưa ngớt. Nhưng mặt kiếng vẫn mờ mờ vì nước chảy. Hương Phi áp mũi vào kiếng. Cái mát lạnh làm cô thấy thích thú. Chợt bé Lam kéo tay cô:

- Ba về rồi cô ơi.

Rồi con bé nhảy xuống ghế, chạy ra khỏi phòng. Hương Phi mở hé cửa nhìn xuống sân. Đúng là Tuyên đã về. Chiếc xe đậu trong sân. Người tài xế đang mở cốp xe lấy đồ. Hương Phi thấy bé Lam chạy ào ra ôm lấy bà. Và nó được bồng vào nhà. Cô khép cửa lại rồi đi xuống để chào ông.

Hương Phi gặp ông ở giữa phòng khách. Cô đứng nép một bên, nhỏ nhẹ:

- Ông Chủ mới về.

- Cô giáo khỏe không?

- Dạ bình thường.

Vĩnh Tuyên đặt bé Lam ngồi xuống. Rồi đến mở vali lấy ra một hộp quà:

- Tặng cô.

- Cảm ơn ông chủ.

Hương Phi cầm chiếc hộp. Cô thấy bé Lam cũng đang đưa mắt nhìn mình.

Mũi nó khễ chun lên như bảo "em biết cái đó là gì rồi ", bất giác Hương Phi quay mặt đi để ông chủ không thấy mình đang cười.

Chợt có tính hiệu điện thoại, Vĩnh Tuyên lấy máy ra rồi quay qua bé Lam:

- Con ra ngoài chơi với cô đi, ba nói chuyện một chút.

- Dạ.

Bé Lam xịu mặt xuống. Nó ôm hộp quà đến bên Hương Phi, đặt vào tay cô:

- Em biết trong đó có gì rồi, em không thèm mở ra đâu.

Hương Phi vội dắt con bé lên phòng. Ngồi xuống giường cô loay hoay tháo lớp giấy. Bên cạnh cô, bé Lam ngoảnh mặt đi chỗ khác như không thèm nhìn. Nhưng mắt nó vẫn liếc liếc tò mò. Nó phụng phịu khi thấy một con búp bê hiện ra trong hộp. Con bé cong môi lên:

- Em biết mà, ba chỉ biết mua cái này thôi, em không thèm. Em chán lắm rồi. Con bé chợt nắm búp bê lên, quăng mạnh vào tường.

- Em chán lắm.

Mắt mũi nó đỏ hoe như sắp khóc đến nơi. Hương Phi không lạ gì phản ứng bất ngờ đó. Con bé ngoan rồi dữ, dữ rồi ngoan. Cô đã quen với tính nết bất thường đó rồi.

Cô đến góc tường cầm lấy búp bê Rồi trở lại giường:

- Em xem này, nó khác mấy con lần trước đẹp ghê chưa.

Bé Lam ngoảnh mặt đi:

- Em biết rồi, có một thứ chứ mấy, chỉ có áo nó là khác đi thôi.

- Em không thấy quý quà của ba cho sao Lam?

- Nhưng lần nào về ba cũng cho như vậy, em chán lắm.

Hương Phi dịu dàng kéo nó ngồi sát vào cô, thủ thỉ:

- Tại ba em quá nhiều công việc, và ba nghĩ em thích búp bê, con gái chỉ chơi thứ đó, ba em làm sao biết em thích cái khác.

- Rõ ràng ba không nhớ tới em, ba lười biếng suy nghĩ.

- Nếu không nhớ em thì ba đâu có mua quà, đúng không?

- Nhưng vừa về là ba đã lo nói chuyện không chơi với em. Vậy thì ba đi luôn đi.

Hương Phi ngắc như ngồi im. Nhưng cô ráng tìm cách bào chữa, cô đòi chiến thuật:

- Em thật là vô tâm. Lẽ ra thấy ba làm cực khổ nuôi em, em phải thương ba, đàn ông này lại chỉ đòi hỏi.

Thấy con bé làm thỉnh, cô nói tiếp:

- Mỗi lần ba đi xa về, đáng lẽ em phải làm nước cho ba, chứ không phải để dì Năm làm, em có thấy lỗi của em không?

Bé Lam vẫn làm thỉnh. Hương Phi cũng không nói nữa. Cô chờ phản ứng của con bé. Còn nó thì ngồi im như suy nghĩ. Rồi không hiểu nghĩ thế nào, nó cầm con búp bê lên, nhẹ nhàng đặt lên đầu giường:

- Mai một em không giận ba nữa đâu.

Hương Phi thở nhẹ. Thật ra cô cũng không ngờ chiến thuật này lại thành công. Đôi lúc phải trách móc để người ta thấy lỗi của mình cái đó có sức thuyết phục hơn là đổ dành.

Nhưng đến lượt cô lại thấy mình đã nói dối. Nếu cô là con gái Vĩnh Tuyên, chắc cô sẽ tủi thân ghê gớm.

Ba gì chẳng quan tâm đến con. Tình thương của ông chỉ thể hiện qua món quà đơn điệu, chán ỏi là chán. Nếu cô là bé Lam, cô sẽ la làng, chứ không phải giận dỗi yếu xiu như thế.

Có tiếng xe dưới sân, Hương Phi chạy đến cửa sổ nhìn xuống. Ông ta lại đi đâu đó. Cô quay qua nhìn bé Lam. Con bé cũng đang nhìn như cô, mắt mũi ỉu xiu. Thấy nó sắp khóc đến nơi, cô vội nói như ra lệnh:

- Đến giờ học rồi đó Lam.

- Vâng.

Con bé thở dài đến ngồi vào bàn. Tự nhiên Hương Phi thấy tội, cô chợt đổi ý:

- Hôm nay mừng ba em về, nếu em muốn mình sẽ đi chơi, em chịu không?

Tất nhiên là con bé không từ chối. Tất cả trẻ con trên trái đất này đều khoái chí trước tình huống như thế, trừ những con mọt sách. Hương Phi thừa biết như vậy. Cô xem như đây là món quà cho bé Lam, để đền bù về nỗi buồn mà ba nó vừa gây ra.

Cô đưa con bé đi chơi đến trưa. Vừa về đến nhà. Thì gặp ông Tuyên ngồi ở phòng khách. Vẻ mặt ông ta nghiêm đến phát sợ.

Hương Phi khẽ gạt đầu, cô định dắt bé Lam lên lầu thì ông ta đã lên tiếng:

- Từ sáng đến giờ cô đưa nó đi đâu vậy?

Hương Phi đứng lại:

- Dạ tôi đưa nó ra phố.

- Ra phố. Lẽ ra giờ đó nó phải học, chứ không phải đi chơi nhăng nhít như vậy.

Hương Phi nín lặng nhìn xuống gạch. Bên cạnh cô, bé Lam cũng có vẻ sợ, nó không dám lại gần ba nó, chỉ đứng nủi tay Hương Phi như cần một sự bảo vệ. Cử chỉ của hai người hình như làm Vĩnh Tuyên thấy bức ông càng nghiêm mặt hơn:

- Tôi giao nó cho cô để cô kèm cặp nó, chứ không phải để tạo điều kiện cho cô đi chơi.

Hương Phi ngược lên:

- Sáng nay nó rất buồn thưa ông.
- Con nít biết gì mà buồn, nó lười học thì bổn phận của cô là dạy dỗ nó. Lần sau tôi không muốn chuyện này tái lại nữa.
- Ông ta dừng lại một chút rồi khoát tay:
- Dẫn nó về phòng đi.
- Vâng.

Hương Phi khẽ liếc nhìn ông ta một cái. Con người uy quyền và lạnh lùng này luôn làm cho cô thấy sợ và xa cách. Ông ta còn trẻ nhưng với cô đó là một người lớn tuổi, cách biệt vời vợi. Mà cô không bao giờ có thể bộc lộ hay trao đổi với ông ta ý kiến về bé Lam. Những lời ông ta nói đều là mệnh lệnh. Không có sự gần gũi đồng cảm. Trước đây cô đã từng dạy kèm nhiều nơi. Nhưng không có vị phụ huynh nào khó gần như vị phụ huynh này. Hình như Vĩnh Tuyên đã thấy cái nhìn bất mãn của cô Ông ta hơi suy nghĩ một chút. Nhưng rồi vẻ mặt trở lại nét lạnh lùng cố hữu. Hương Phi nhạy cảm hiểu ngay rằng, ông ta chẳng bận tâm những gì đã gây ra cho người khác.

Cô cho bé Lam đi ăn, rồi chuẩn bị cho nó đi học. Đưa nó đến trường xong, cô mới đi qua trường của mình. Bình thường chuyện đó chẳng làm cô khó chịu. Nhưng hôm nay cô cảm thấy ngán ngẩm vai trò gia sư kèm chức bảo mẫu của mình. Vĩnh Tuyên đã gây cho cô một áp lực nặng nề. Chỉ cần ông ta phật ý ngầm, cô cũng đã thấy khó chịu rồi. Đàng này lại rằng đe, ông ta không nghĩ người khác cũng biết tự trọng sao?

Buổi chiều xe đến đón cô rồi mới qua trường của bé Lam. Trong số bạn bè chẳng có ai đi học kiểu quý tộc như cô Thường ngày Hương Phi không nhận ra điều đó. Nhưng hôm nay cô bị ám ảnh bởi sự hào nhoáng giả tạo của mình. Và cô đâm ra chán.

Hương Phi vốn không biết giấu cảm xúc của mình. Cô về nhà với vẻ mặt

buồn rười rượi. Bé Lam hình như cũng bị ảnh hưởng tâm trạng của cô giáo. Nó cũng trở nên ít nói như người lớn.

Buổi tối bên bàn ăn bình thường chỉ có hai người, bây giờ lại có thêm ông chủ. Không khí có vẻ nghiêm trang và nặng nề hơn. Hương Phi lặng lẽ ăn, vẻ mặt như đưa đám. Bé Lam cũng vậy. Hình như thái độ của bé Lam làm Vĩnh Tuyên chú ý. Ông nhìn nó hơi lâu:

- Con có bệnh không?

Bé Lam ngược lên, ngơ ngác không hiểu tại sao ba nó lại hỏi thế. Nhưng nó chỉ lắc đầu:

- Dạ không có.

- Có chuyện gì xảy ra với con không? Vô lớp có bị cô mắng không, sao con buồn hiu vậy?

Bé Lam nói một câu làm tim Hương Phi nhảy thót lên:

- Dạ tại cô buồn nên con buồn.

Hương Phi buông chén xuống bàn nơ ngẩn chưa biết ní gì thì Vĩnh Tuyên đã nhìn cô:

- Cô có chuyện gì buồn?

- Da... Ồ... không tôi rất bình thường.

Trẻ con dễ bị người lớn chi phối nhất là với cô giáo của nó. Vì vậy đừng để tâm trạng của cô làm ảnh hưởng tới nó.

- Vâng.

Vĩnh Tuyên đứng dậy rời bàn, còn lại hai người Hương Phi nhìn nó:

- Cô đâu có buồn sao em lại không vui, Lam?

- Em thấy chiều nay cô buồn lâu lắm, có phải tại lúc trưa ba em mắng cô không?

Hương Phi cười gượng:

- Em là con nít không nên để ý chuyện người lớn, thôi em ra chơi với ba đi.

- Thế ba có mắng em không cô?
- Không đâu ba thương em lắm đấy, đừng sợ.

Bé Lam đi ra ngoài, Hương Phi đứng dậy phụ dì Năm dọn bàn. Bà nhìn mặt cô:

- Ông chủ rầy chuyện gì vậy cô Phi?
- Tại lúc sáng con đưa bé Lam đi chơi.
- Rầy có nhiều không, sao tui không nghe?

Nói vài câu cũng đủ làm cô khổ sở rồi. Đợi để quát tháo chắc cô không đủ sức ở lại nhà này. Cô cười gượng:

- Chỉ nhắc sơ sơ thôi. Ông ta bảo không cho đi chơi.

Bà Năm chép miệng:

- Có ông chủ ở nhà cô thận trọng một chút, mai mốt ông đi, cô tha hồ tự do. Thế tối nay cô có đến nhà dì cô không?
- Da... không. - Hương Phi ngập ngừng.
- Thôi chịu khó và ngày đi. Đợi ông đi rồi hẵng qua đó. Ông biết là lời thôi lắm đó.
- Dạ để con gọi điện cho dì con hay.

Cô thoáng nhìn mặt dì Năm rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài. Đứng dựa vào tường, cô nhắm mắt như thư giãn. Mặc dù mọi chuyện như bình thường, nhưng nội tâm cô lại không yên ổn. Cứ phập phồng lo sợ, nỗi lo sợ của một người làm chuyện gian dối. Hết sợ người này đến sợ người kia biết. Nó làm cô triền miên sống trong căng thẳng.

Hương Phi nhẹ nhàng đi ra phòng khách cô ngó quanh quẩn rồi đến bàn bấm số máy của Diệu Ly. Trong khi chờ nó nhắc máy, cô căng thẳng nhìn lên lầu sợ Vĩnh Tuyên đi xuống. Rất may là không có ai, vừa nghe tiếng Diệu Ly, Hương Phi lập tức nói ngay:

- Tối nay ông chủ về, mà nói với chú Hòa giùm tao nghe.

- Ông về rồi hả, chừng nào đi?
- Tao không biết.
- Vậy tao nói với chú Hòa mấy ngày đấy, ông nhần nhần tao bức lắm.
- Thì mày thế giùm tao vài ngày, miễn có người thế thôi. Mấy lần trước ông có nói gì đâu.
- Thôi được rồi nhưng nếu đến được thì đến liền nghe.
- Ủ ừ dĩ nhiên rồi, thôi tao cúp nghe.

Cô bặm môi bỏ nhẹ gống nghe xuống. Rồi cố tạo dáng điệu bình thản đi lên phòng. Ngang phòng Vĩnh Tuyên cô nghe bé Lam nói chuyện huyền thuyên với ba nó. Cô thấy yên tâm hơn và đi về phòng.

Nhưng chỉ một lát con bé đã về. Hương Phi hỏi ngay:

- Sao em không ở chơi với ba?
- Ba đi nữa rồi, em xin đi theo nhưng ba không cho.
- Em buồn không?

Bé Lam lắc đầu:

- không đi với ba thì em ở nhà chơi với cô Nhưng tối nay cô có đến nhà đi không?

Mặt Hương Phi thoáng tối đi lo ngại:

- Cô không đi đâu hết. Nhưng em sẽ không nói gì với ba em chứ Lam? Nếu em nói buổi tối cô không ở nhà với em, ba em sẽ đuổi cô đi.

Con bé lộ vẻ hốt hoảng:

- Nghĩa là cô không ở đây với em à? Thế thì em sẽ không nói với ai hết.
- Em hứa nhé, em có thương cô không?
- Em thương cô nhất trên đời, ngày mai em sẽ nói với ba là tối nào cô cũng ở nhà.
- Không, không em đừng nói gì hết, đừng nói về cô trước mặt ba em, em hiểu không?

Bé Lam có vẻ không hiểu tại sao phải làm thế, nhưng nó vẫn gật đầu. Hương Phi nhìn vẻ mặt quan trọng của nó với cảm giác bất an, cô dặn thêm:

- Nếu em nói về cô, ba sẽ đuổi cô đi đấy biết không?
- Em nói em thương cô cũng không được hả cô?
- Cũng không luôn.

Con bé gật đầu một cách thơ ngây. Thái độ của nó làm Hương Phi tự thấy xấu hổ. Riết rồi phải lừa dối cả con nít. Vừa xấu hổ vừa buồn tủi. Tự nhiên cô đứng dậy đến cửa sổ đứng, để con bé đừng thấy mình khóc.

Hôm sau Vĩnh Tuyên vắng mặt suốt ngày đến tối ông mới về. Với một phụ nữ lạ, lúc đó Hương Phi đang chuẩn bị cho bé Lam đi tắm. Dì Năm lên báo ông gọi cô, Hương Phi hong mang đi ra. Cô gặp ông ở hành lang, ông hỏi ngắn gọn:

- Bé Lam đâu?
- Dạ Ở trong phòng tôi chuẩn bị cho nó tắm.
- Cô cho nó mặc đồ thơm tạt mặt chút, rồi dẫn nó xuống phòng khách gặp tôi.
- Dạ.

Hương Phi hơi ngạc nhiên vì lệnh đó nhưng không hỏi. Cô định quay đi thì Vĩnh Tuyên gọi lại:

- Này.
- Dạ Ông chủ còn dặn gì nữa.

Vĩnh Tuyên hơi suy nghĩ một chút rồi giọng ông có vẻ dịu hơn:

- Lát nữa tôi giới thiệu nó với khách, cô hãy dặn trước, con bé hãy ngoan ngoãn, đừng để nó nói năng lung tung.
- Bình thường nói cũng rất ngoan ông ạ.
- Cũng không hẳn vậy đâu. Tôi muốn cô dặn nó trước hay hơn.
- Vâng.

Vĩnh Tuyên có vẻ yên tâm quay đi xuống. Hương Phi thắc mắc nhìn theo. Đợi ông ta đi khuất cô bước đến lan can nhìn xuống salon. Ở đó có một phụ nữ rất đẹp đang ngồi chờ. Chẳng lẽ Vĩnh Tuyên muốn giới thiệu bé Lam với người khách này? Sao ông có vẻ quan tâm thế?

Cô vào sửa soạn cho bé Lam căn dặn những thứ cần thiết. Rồi bảo nó xuống phòng khách, cảm thấy chưa yên tâm, cô đến nép sát vào lan can nhìn xuống theo dõi cử chỉ của con bé.

Ở dưới bé Lam đang đứng trước mặt người phụ nữ dáng nó cứng ngắt như phải gồng mình trước chị ta.

Hương Phi không nhìn rõ mặt Vĩnh Tuyên vì ông ta ngồi quay lưng vào trong. Cô quan sát người phụ nữ một cách tò mò. Chị ta không cách xa Vĩnh Tuyên lắm, còn trẻ và rất đẹp. Ăn mặc thanh lịch nữ trang đầy người.

Chị ta kéo bé Lam ngồi xuống bên mình, mỉm cười và vuốt tóc nó. Còn con bé thì có vẻ sợ nhiều hơn là thích.

Hương Phi lặng lẽ trở vào phòng, cô ngồi xuống giường với vẻ mặt buồn buồn. Linh tính cho cô biết ông chủ đã chọn người thay thế mẹ bé Lam. Nếu người phụ nữ đó trở thành bà chủ ngôi nhà này, cô sẽ không còn lý do gì ở lại đây.

Cũng có thể cô tiếp tục làm gia sư, nhưng sẽ không được tự do gần gũi bé Lam nữa. Hương Phi không biết mình buồn vì lý do đó hay còn một cái gì khác.

Nhưng quả thật cô thấy bất an.

Một lát sau bé Lam đi lên, trên tay là hộp kẹo. Con bé có vẻ hí hửng vì được quà. Nó loay hoay mở hộp và bảo Hương Phi cùng ăn. Nhưng cô chỉ lắc đầu và ngồi yên nhìn nó. Một lát hỏi nhẹ nhàng:

- Lúc nãy em có chào cô ấy không?

- Cô ấy bảo là em ngoan đấy cô, và bảo là ba em dạy em hay quá. Cô ấy còn

bảo em hiền nữa, hiền rồi lại dễ thương nữa.

- Thế em có nói gì làm cô ấy không thích không?

- Dạ không.

COn bé ngẫm nghĩ một lát rồi nói như người lớn:

- Dì Huyền đẹp như tiên vậy.

- Em có thích cô ấy không?

- Dạ thích, cô ấy cho em quà mà, cô ấy còn bảo lần sau đến sẽ mang thật nhiều quà nữa. Không biết cô ấy có cho em búp bê không?

- Chắc không đâu, ba cho búp bê thì cô ấy phải cho thứ khác chứ.

Mắt bé Lam sáng rỡ lên:

- Vậy thì em thích lắm. Em thích cô đến nhà mình hoài ngày nào cũng tới.

Đúng là con nít chỉ cần có quà là dụ dỗ rất dễ. Hương Phi mỉm cười vì vẻ thơ ngây của nó. Nhưng không hiểu sao cô lại không vui.

Hôm sau ông Tuyên lại đưa người phụ nữ ấy về. Buổi tối chị Ở lại ăn tối với cha con ông. Bình thường bé Lam ngồi bên Hương Phi, nhưng tối nay vị khách kéo con bé đến ngồi cạnh chị. Ba người nói chuyện với nhau nên Hương Phi đâm ra lạc lõng. Cô ăn thật nhanh rồi rút lên phòng.

Một lát bé Lam đi lên, con bé háo hức đòi thay áo mới để đi chơi với ba và dì Huyền. Hương Phi cột lên tóc nó chiếc nơ và thay chiếc đầm đẹp nhất cho nó. Cô đưa nó xuống sân với một chút hãnh diện vì tối nay con bé thật dễ thương xinh xắn.

Người phụ nữ tên Huyền nắm tay con bé tấm tắc:

- Bé Lam đẹp như cô tiên nhỏ, đi chơi với con dì vui lắm, ước gì con là con gái dì.

Vừa nói chị vừa nhìn Vĩnh Tuyên một cách kín đáo, ông mỉm cười hài lòng. Cái nhìn của ông với chị và bé Lam thật âu yếm. Lần đầu tiên Hương Phi thấy ông tình cảm như vậy.

Rồi họ lên xe Hương Phi đến đóng cổng. Cô lững thững vào nhà, tối nay trong nhà chỉ còn cô với dì Năm. Cô bỗng thấy ngôi nhà như rộng hơn, hoang vắng hơn.

Cô bồn chồn đi tới đi lui trong phòng. Nhớ tới Diệu Ly ở vũ trường chờ mình, cô càng thấy thấy nóng ruột, nhưng đến đó thì không dám.

Tối đó họ đi chơi đến tận khuya, bé Lam ngủ trên xe, dì Huyền phải bế nó lên lầu. Chị đặt nó xuống giường Hương Phi đến tháo giày cho nó. Cô tưởng chị sẽ về nên loay hoay lo dọn giường, nhưng chị vẫn ngồi bên giường im lặng quan sát cô.

Thấy cái nhìn của chị Hương Phi hơi ngờ ngàng. Cô định nói một cái gì đó thì chị đã lên tiếng:

- Em ở đây lâu chưa?
- Dạ khoảng hai năm.
- Vậy là lúc mẹ bé Lam mất em mới đến à?
- Vâng.
- Chắc anh Tuyên muốn có người chăm sóc con bé thay mẹ nó.
- Dạ, em nghĩ vậy. Ông chủ trả lương khá cao nên em dành thời giờ cho nó nhiều hơn. Không kiếm thêm việc khác.

Nói xong câu đó Hương Phi lại thấy xấu hổ. Cô lại nói dối, chẳng khác nào muốn thanh minh cô lại im lặng. Nhưng Huyền thì không để ý điều đó, chị hỏi như điều tra:

- Em ở đây vừa dạy học vừa săn sóc nó luôn à?
- Vâng.
- Tính nó ngoan không em?
- Dạ tùy lúc, nhiều lúc bị trái ý nó cũng la hét dữ lắm, nhưng biết cách dỗ thì nó ngoan lại.
- Nó có hay nhắc đến mẹ không?

- Dạ ít lắm, con nít dễ quên, vả lại lúc mẹ chết nó còn nhỏ quá.

Huyền lẩm bẩm:

- Nhỏ cũng đỡ, chứ nếu nó nhận thức được, ai vô nhà sống nó cũng so sánh với mẹ thì khổ.

Hương Phi cười lắc đầu:

- Tính nó dễ bảo lắm chị.

Huyền chợt đứng lên. Rồi như nhớ ra chị lại ngồi xuống:

- Nghe anh Tuyên bảo em còn đi học phải không?

- Dạ.

- Em học ở đâu vậy?

- Dạ Ở nhạc viện, năm nay là năm cuối.

- Bao nhiêu tuổi rồi Phi?

- Dạ hai mươi ba.

- Trông em chừng chạc lắm.

Hương Phi ngớ ngẩn nhìn chị, không hiểu sao chị lại hỏi như vậy. Cô cũng không khỏi nhận xét về người phụ nữ trước mặt, rồi buột miệng:

- Chị thật là đẹp, bé Lam bảo chị là tiên đấy.

Quả thật Huyền đẹp một cách lộng lẫy, những món nữ trang trên người càng làm cho chị lộng lẫy hơn. Nhưng Hương Phi không thích ai đeo vàng nhiều như vậy. Nhìn quē quē Cô thích những thứ nữ trang mong manh mà đẹp, như thế làm người đeo thanh lịch hơn.

Nhìn Huyền cô đoán chị sống bằng nghề buôn bán. Cái nhìn trong sáng của cô không làm cho Huyền khó chịu chị mỉm cười, ngọt ngào:

- Già rồi em, còn đẹp nổi gì nữa. Chị chăm chút dữ lắm mới được vậy đó, nhưng cũng đâu có bằng tuổi trẻ.

Hương Phi nhảy cảm hiểu ra chị ta thích cô khen thêm. Nhưng thấy nói ra có vẻ xã giao quá nên cô im lặng.

Khi chị về rồi cô đến gài cửa rồi quay vào thay áo cho bé Lam. Thấy gói quà để bên cạnh nó cô cầm lên ngắm nghía. Rõ ràng người phụ nữ ấy chinh phục bé Lam bằng những món quà. Không biết sau này chị ta có trở thành mẹ kế của con bé? Và đó là bà mẹ hiền hay dữ đây?

Hương Phi không có ấn tượng gì về chị tạ Nhưng có nhận xét trong vẻ ngọt ngào đó, có một cái gì không thật. Nói thẳng ra là giả tạo.

Mấy hôm nay bé Lam lại chộn rộn chờ chú Tường về. Hương Phi chưa từng gặp người đó nhưng nghe dì Năm bảo anh ta là em của Vĩnh Tuyên, đang sống ở Thụy Điển. Vĩnh Tuyên hình như cũng đang mong gặp chú em nên lần này ông ta ở nhà hơi lâu. Tất cả mọi người đều mong chờ nhân vật ấy. Chỉ có Hương Phi là bồn chồn lo vì có khách về là cô lại làm phiền đến Diệu Ly.

Chiều nay bé Lam tíu tít thay áo mới để theo ba ra sân bay. Chỉ có hai cha con đi đón Hương Phi hơi ngạc nhiên vì ông không đưa Diễm Huyền đi. Có lẽ ông chưa tiện giới thiệu chị với em trai mình. Hương Phi vốn hay suy đoán lung tung nên cô nghĩ chú em đó không phải là người dễ tính. Có nghĩa là những ngày tới cuộc sống của cô sẽ gặp nhiều khó khăn.

Chẳng biết làm gì. Hương Phi xuống phòng khách ngồi vào đàn, cô chơi tập trung đến nỗi không nghe tiếng chân của bé Lam chạy vào. Đến khi nó đứng bên cạnh cô mới nhận ra. Vẻ mặt con bé ỉu xiu, không đợi hỏi nó đã nói ngay:

- Chú Tường không có về ba bảo chuyến bay bị hoãn vì thời tiết xấu, thế chừng nào thời tiết mới hết xấu hả cô?

Có trời mới biết được chuyện đó. Hương Phi nghĩ thầm nhưng cô vẫn trả lời với vẻ chắc chắn:

- Không lâu lắm đâu vài ngày nữa nó sẽ bình thường thôi.

Cô quay lại tìm Vĩnh Tuyên ông ta đã đi lên lầu. Không có thái độ gì khác.

Không biết ông có buồn như bé Lam. Còn cô thì lại sốt ruột. Nếu cứ ở nhà đón ông em, thì bao giờ ông ta mới đi.

Hình như trời phù hộ cho Hương Phi Hôm sau lúc cô đưa bé Lam đi học thì thấy ông ngồi ở phòng khách. Bên cạnh là chiếc vali nhỏ gọn gàng. Vừa thấy ông, bé đã chạy lại:

- Ba, ba đi nữa hả ba?
- Ừ bây giờ ba đưa con đến trường rồi ra sân bay ở nhà ngoan nghe con.
- Dạ chừng nào ba về nhớ mua quà cho con nghe ba.
- Tất nhiên rồi, con gái cưng của ba.

Ông ta bồng con bé lên, đi ra sân. Người tài xế đến xách vali cho ông.

Hương Phi lững thững đi phía sau. Cô ngồi ở ghế trước vì cha con Vĩnh Tuyên đã lên phía đằng sau. Con bé nép vào ba, giọng nó líu lo:

- Chừng nào về ba nhớ mua quà cho con nghe ba.
- Ba nhớ rồi.
- Nhưng đừng mua búp bê nữa nghe bà Lần nào ba cũng mua cái đó, con có hơn chục con rồi.

Ở đằng trước Hương Phi bật cười, cô quay lại người tài xế cũng mỉm cười. Phía sau giọng bé Lam vẫn vô tư:

- Và ba cũng đừng mua gấu cho cô Phi nữa, giường của cô ấy cũng đầy gấu, ba tặng cô ấy thứ khác đi nghe bà Cô ấy lớn rồi đâu có thích chơi gấu.

Hương Phi giật thót người, cô quay người ra phía sau:

- Không nên nói như vậy Lam.

Vĩnh Tuyên xua tay:

- Cứ để mặc nó nói. Thế nào con, con muốn ba mua cho con cái gì?
- Mua bộ đồ có nấu ăn và chiếc tủ có cái kiếng con sẽ bỏ tiền vào đó. Bạn con ai cũng có tủ đó cả, để danh tiền đó ba.
- Nhất định ba sẽ mua cho con.

- Còn nữa - Nó chợt hỏi lớn - Cô ơi cô thích gì ba sẽ mua cho con.

Mặt Hương Phi đỏ lên ngượng ngịu, cô nói với giọng thiếu tự nhiên:

- Cô không thích gì hết.

- Không phải thích một thứ gì chứ. À đúng rồi cô là người lớn phải có giày mới, giày của cô đã hư rồi. Ba mua giày cho cô nghe ba.

Hương Phi phát hoảng lên:

- Đừng nói bậy Lam.

Nhưng con bé vẫn ngây thơ bắt ba nó phải mua giày cho cô Hương Phi phát khóc lên vì không biết làm cách nào để bịt miệng nó. Cô nghe tiếng Vĩnh Tuyên ầm ừ như cho quạ Thá độ của ông càng làm cho cô thấy xấu hổ.

Khi đưa bé Lam vô lớp rồi, Hương Phi đứng bên xe, nghiêng đầu vào nói với Vĩnh Tuyên:

- Để tôi đón xe đến trường tôi, ông chủ đừng đưa.

- Không sao tôi còn nhiều thời giờ, cô lên xe đi.

Hương Phi ngập ngừng một lát rồi quyết định nói:

- Tôi không xúi giục bé Lam gì cả, những gì nó nói lúc nãy là vô tình, xin ông đừng để ý.

Vĩnh Tuyên như hơi ngạc nhiên nhưng ông chỉ gật đầu:

- Không sao, con nít mà, tôi không quan tâm đâu. Cô lên xe đi.

- Dạ khỏi, cảm ơn ông.

Hương Phi đứng thẳng lên, đi thật nhanh về phía trước. Đến một đoạn khá xa cô mới dừng lại đón xe. Cô thấy chiếc xe lướt qua với hình ảnh Vĩnh Tuyên ngồi dựa vào nệm với vẻ mặt trầm ngâm làm cô nhớ suốt trên đường đi.

Hôm sau trời lại mưa, buổi trưa bé Lam ngủ. Hương Phi ngồi một mình bên cửa sổ nhìn trời, một lát sau cô đi xuống phòng khách, giở nắp đàn và ngồi xuống, bắt đầu chơi những bản nhạc mình thích.

Buổi trưa vắng lặng phòng khách rộng thênh thang chỉ có mình Hương Phi. Tiếng đàn của cô vang lên một cách nhẹ nhàng, ấm cúng. Cô ngồi một mình với một thế giới riêng, hoàn toàn không nghĩ đến xung quanh.

Hương Phi không thấy từ ngoài cửa, một thanh niên đi vào, anh ta đứng giữa phòng nhìn bao quát. Rồi ra hiệu cho dì Năm đi vào nhà. Anh ta chống hia tay vào túi quần đứng nhìn Hương Phi. Rồi nghênh ngang ngồi xuống salon, khoanh tay trước ngực ngồi nghe đàn.

Khá lâu sau Hương Phi mới đứng lên. Cô đẩy nắp đàn rồi bước ra khỏi ghế. Vừa quay lại, cô hét nhỏ lên một tiếng, đưa tay chặn ngực, giật bắn mình:

- Anh là ai, sao vào nhà không gọi cửa.

Cô lo ngại nhìn lên lâu, rồi đến vén màn nhìn ra sân cử chỉ của cô làm người thanh niên bật cười:

- Đừng sợ, tôi không phải ăn cướp đâu. Cướp bóc đâu có ai ngồi lâu như vậy. Này, cô là ai vậy?

Hương Phi nhìn anh ta với vẻ đề phòng. Và không trả lời, cô chưa hết hoảng hốt, và trong đầu cô anh ta là kẻ gian đáng ngại. Cô không nghĩ ra nổi đó là người trong nhà này.

Người thanh niên đứng dậy tinh bơ đi quanh xem xét trong phòng. Anh ta chợt đứng lại:

- Bé Lam đâu rồi, này giờ tôi không thấy nó.

Hương Phi hơi bước tới nhìn anh ta chăm chú rồi dè dặt:

- Có phải anh là chú của bé Lam?

- Vậy này giờ cô tưởng tôi là cái gì? Cướp hả?

- Xin lỗi anh. Tôi không biết, mời anh ngồi.

- Khởi mời tôi ngồi lâu rồi. Giờ muốn biết tôi sẽ ở đâu đây, cô có thể hướng dẫn giúp được không?

- Vâng để tôi đi gọi dì Năm.

Cô đi ra sau tìm nhưng không thấy bà đâu. Trên lầu cũng không thấy. Chú Tường của bé Lam đứng tựa lan can nhìn cô, mắt nhướng lên:

- Cô không thể chỉ giùm phòng tôi được à?

Hương Phi liếm môi:

- Dạ, việc này của Dì Năm sắp xếp, tôi... không biết.

- Có phòng nào trống cũng được, không cần phải chuẩn bị gì cả, tôi mệt lắm rồi. Gần một tuần tôi không được tắm đấy.

Hương Phi hơi dị ứng cách nói chuyện tự nhiên của anh ta. Chuyện đó mà cùng nói với người lạ được sao. Mà lại nói rất tỉnh. Có lẽ anh ta sống ở nước ngoài nên quá tự nhiên. Nghĩ vậy cô cố dẹp cảm giác khó chịu.

- Vậy anh chờ cho một chút, tôi đi xem.

Cô đi đến phòng ở cuối hành lang, đẩy cửa rồi ló đầu vào xem. Thấy không có trái drap trên giường, cô khép cửa lại và quay ra:

- Không phải phòng này, anh lên tầng hai vậy.

Vĩnh Tường nhún vai:

- Giống khách sạn quá, phòng nhiều đến nỗi cô quản lý không hết sao.

Nói thế nhưng anh vẫn đi theo Hương Phi lên tầng trên. Cô bước tới đẩy cửa phòng bên trái, rồi quay lại:

- Dạ Ở đây chuẩn bị sẵn rồi anh vào đi.

Vĩnh Tường đi vào, anh ta chẳng buồn quan sát căn phòng mà mở vali lấy ngay bộ đồ. Rồi biến vào phòng tắm. Hương Phi đứng suy nghĩ xem mình phải làm gì, nhưng cô không nghĩ ra. Chợt nhớ ra, cô đi xuống nhà dưới lấy lon tiger mang lên, đặt trên bàn, rồi đứng ló ngó giữa phòng chờ anh ta.

Khá lâu Vĩnh Tường mới bước ra, thấy Hương Phi anh có vẻ ngạc nhiên:

- Cô cần gì?

- Tôi muốn hỏi anh có cần giúp gì không?

Vĩnh Tường chợt à lên một tiếng rồi cười:

- Cô muốn cái gì?

Hương Phi chưa kịp hiểu ý anh ta thì anh ta đã đến mở vali lấy ra một tờ đồ la:

- Tặng cô.

Hương Phi mở lớn mắt lùi lại:

- Anh đừng làm vậy, tôi chỉ muốn hỏi anh anh có cần giúp gì, tôi sẽ làm cho anh.

Vĩnh Tường quay hắt lại, nghiêng đầu nhìn cô với vẻ nghi ngờ rất lạ. Anh ta búng tay một cái tách:

- Không cần thật sao, hay là cô chê ít?

Hương Phi liếm môi:

- Anh lịch lạc quá rồi đó, nếu anh không cần gì, tôi xin phép đi ra.

Cô quay người đi ra cửa. Nhưng anh to chột gọi:

- Này cô.

Hương Phi đứng lại:

- Anh cần gì?

- Cô biết mát xa không? Đến đây.

- Tôi không biết làm cái đó.

- Thế thì cô biết cái gì?

Hương Phi hấp tấp nói:

- Tôi sẽ gọi dì Năm lên, anh cần gì cứ bảo bà ấy.

- Này cô là cô giáo của bé Lam phải không?

- Vâng.

- Phục vụ tôi cũng là hình thức kiếm thêm vậy.

Hương Phi nghiêm nghị nói nhanh:

- Có lẽ anh quen với nếp sống nước ngoài phương tây. Tôi không biết anh văn minh thế nào, nhưng đây là Việt Nam tôi không buông thả thế đâu.

- Cô nói cái gì?

Có lẽ Hương Phi nói quá nhanh nên anh ta nghe không kịp. Nhưng cô không muốn đứng lâu trong phòng anh ta. Không đợi anh ta hỏi lại cô đi nhanh ra ngoài.

Hương Phi xuống phòng bé Lam con bé đã thức và đang ngồi trên giường một mình. Cô bước đến ngồi cạnh nó nói với vẻ không chút hứng thú:

- Chú Tường của em về rồi đó, em lên với chú đi.

Không đợi cô nói đến câu thứ hai, con bé đã nhảy xuống giường dọt tuốt ra hành lang. Cô nghe tiếng nó gọi lanh lảnh ở tầng trên. Cách mừng rỡ của nó làm cô thấy lạ. Chú cháu sống xa nhau như vậy, sao nó có vẻ thân thiết vậy? Hương Phi ngồi thừ người suy nghĩ về hành động của Vĩnh Tường lúc này. Có lẽ anh ta nghĩ cô muốn làm thân với anh ta để vò vãi vĩnh. Công việc ở vũ trường giúp cô hiểu biết về lối sống thực dụng đó. Và cô cũng không ngạc nhiên. Nhưng em của ông chủ cô mà phóng túng đến vậy thì thật đáng ngạc nhiên.

Bé Lam ở trên phòng Vĩnh Tường không lâu. Nó đưa Hương Phi một chiếc áo thun vẽ chữ nổi đình nổi đám. Rộng thùng thình. Nó giơ chiếc áo lên ngắm nghía:

- Chú Tường bảo tặng cô.

Hương Phi thờ ơ nhìn chiếc áo, không biết nên trả lại hay im lặng mà nhận. Cô hiểu Vĩnh Tường bị đặt vào tình thế phải tặng quà. Trong khi anh ta không hề chuẩn bị. Anh ta làm cô thấy khó chịu với mối quan hệ bắt buộc này. Cô suy nghĩ một lát, rồi bảo bé Lam:

- Em chạy lên nói với chú là cô cảm ơn. Đi đi.

Bé Lam ngoan ngoãn làm theo lời Hương Phi. Nó chạy lên một lát rồi lại trở xuống:

- Chú Tường bảo chú xin lỗi vì không chuẩn bị trước và hỏi cô có thích

không?

Nếu phải trả lời kiểu này chắc con bé Lam phải chạy lên chạy xuống đến tối.

Hương Phi khoát tay:

- Thôi em đừng để ý nữa, em chơi đồ chơi đi.

Bé Lam leo lên giường, bắt đầu tháo mấy hộp đồ chơi. Về mặt con bé say mê thích thú. Không giống như lúc nhận quà của ba nó. Về mặt này, Vĩnh Tường tỏ ra biết rành tâm lý trẻ con hơn. Và quan tâm nhiều hơn Vĩnh Tuyên.

Điều này làm Hương Phi có cảm tình với anh ta hơn, và ấn tượng nặng nề về anh cũng giảm bớt chút ít.

Buổi tối ăn uống xong Hương Phi thấy anh gọi điện liên tục. Đến nỗi cô không dám đàn lớn vì sợ Ổn ào. Gọi điện chán, anh ta đến phía cô, đứng tì tay trên thùng đàn:

- Ngày nào cô cũng dạy vào giờ này à?

Không hẳn là vậy. Vì lúc này có Vĩnh Tuyên ở nhà. Rồi anh ta lại về, nên cô không dám đến vũ trường. Và cô thay đổi giờ dạy. Nhưng nghe anh hỏi, cô cũng gật đầu bừa. Cô vờ chăm chú dạy bé Lam, để tránh bị hỏi lời thôi.

Nhưng Vĩnh Tường có vẻ không quan trọng việc học của con bé lắm. Anh ta hơi khom người về phía cô:

- Đây.

Hương Phi ngược lên:

- Anh muốn hỏi gì?

- Cô có thể hướng dẫn tôi dạo phố không, lâu quá tôi quên đường rồi. Mấy thằng bạn cũng chưa liên lạc được. Đưa tôi đi chơi nhé.

- Nhưng tôi phải...

Vĩnh Tường xua tay:

- Nghỉ một bữa đi, dẫn bé Lam theo luôn. Con có muốn đi chơi không Lam?

Bé Lam gật đầu, cười tíu mắt:

- Dạ thích, con đi với chú với cô Phi hả chú?
- Chú chỉ sợ cô giáo không đồng ý.

Bé Lam kéo tay Hương Phi:

- Đi đi nghe cô nghỉ một buổi đi nghe cô, lúc trước giờ này con chơi chứ đâu có học. Hôm nay...

Hương Phi hoảng hồn nhìn Vĩnh Tường may mà anh ta không để ý. Cô vội gật đầu ngay:

- Muốn đi chơi thì phải thay đồ đẹp, em lên phòng thay đồ đã.
- Dạ.

Con bé chạy tuốt lên lầu. Hương Phi đứng dậy đập nắp đàn. Vĩnh Tường nheo nheo mắt:

- Vậy em có phải thay đồ đẹp không cô?
- Chuyện đó ngoài tầm kiểm soát của tôi.

Hương Phi nói một cách nghiêm trang. Rồi đi ra khỏi ghế. Vĩnh Tường nhíp nhíp tay lên mặt bàn nhìn theo. Anh ta gật gù như hải lòng một điều gì đó.

Chợt anh ta gọi lại:

- Này, cô giáo.

Hương Phi quay lại:

- Anh bảo gì?

Vĩnh Tường vẫn đứng yên một chỗ như suy nghĩ cái gì đó rồi nhún vai:

- Không có gì cô đi đi, tôi chờ trong nửa giờ có đủ không?
- Tôi đâu có cần nhiều thời giờ đến vậy?
- Không cần trang điểm sao?
- Không tôi không có nhu cầu đó.

Vĩnh Tường gật gù:

- Tại đi chơi không đúng đối tượng chứ gì. Nhưng tôi chỉ thích đi với mấy

cô đẹp. Không chiều tôi được sao?

Hương Phi lắc đầu:

- Tôi đơn giản quen rồi, và không thích làm đẹp. Nếu anh mất hứng thì tôi xin phép không hướng dẫn.

Vĩnh Tường gật đầu:

- Thôi được, không thích thì tôi không ép. Vả lại nhìn cô cũng không đến nỗi tệ. Cô lên thay đồ đi.

"Anh ta là loại người háo sắc" cô vừa đi vừa nghĩ thầm. Cô thấy ngán ngẩm quá sức. Một ông chủ cũng đủ nặng nề. Bây giờ lại thêm một ông chủ khác, mà lại thuộc người không biết tôn trọng kẻ khác. Có lẽ họ nghĩ cô là người giúp việc, với hình thức cao, nên họ xử dụng phục vụ cho họ với mọi hình thức.

Khi Hương Phi dắt bé Lam xuống. Vĩnh Tường vẫn còn đứng chỗ cây đàn.

Anh ta không quan sát bé Lam. Nhưng tia mắt lại lướt một cách tỉ mỉ toàn bộ y phục của Hương Phi. Rồi anh ta nhận xét:

- Giản dị quá. Cô không biết làm đẹp gì cả. Phụ nữ bây giờ chăm chút ngoại hình của họ, còn cô thì tự làm cho mình xấu đi. Có người yêu chưa vậy.

Hương Phi đứng giữa phòng không trả lời. Bé Lam ngược lên nhìn cô, thấy vẻ mặt nghiêm nghị của cô nó như ái ngại. Rồi nói như người lớn:

- Cô Phi chưa có người yêu.

Vĩnh Tường bật cười một cách thú vị. Rồi bước tới gần nó cúi xuống:

- Sao con biết?

- Tại con không thấy chú nào đến tìm cô Phi, chị của bạn con có người yêu vì nhiều chú đến tìm lắm.

Vĩnh Tường chột cười lớn. Hương Phi bặm môi:

- Nó là con nít, anh đừng nói với nó chuyện của người lớn.

Vĩnh Tường nhìn cô khá lâu rồi gật gù:

- Đúng là một cô giáo ngoan quá mô phạm. Con gái đẹp như cô mà chưa có người yêu thì đúng là nề nếp hiếm hoi quá. Anh tôi có thể yên tâm mà giao con bé cho cô.

Hương Phi làm thỉnh trong bụng ngầm thấy xấu hổ. Cô chột thờ dài một mình, nếu anh ta biết công việc của cô thì... Cô thật sự không dám hình dung nữa.

Cô theo Vĩnh Tường ra xe anh ngồi cùng băng với cộ Bé Lam bị nhét vào giữa. Xe vừa chạy ra khỏi cổng anh ta quay qua nhìn cô:

- Bây giờ mình đi đâu đây?
- Anh muốn đến đâu?
- Ở đây có vũ trường nào nổi tiến nhất?

Tim Hương Phi nháy lên một nhịp, đúng là có tật giật mình. Cô cố nói tự nhiên:

- Tôi không biết mấy chỗ đó.

Vĩnh Tường mỉm cười:

- Tôi quên, song cô làm sao biết được mấy chỗ như vậy. Sài Gòn có sông bạc không nhỉ?

Đúng là dân ăn chơi rồi. Hương Phi thờ dài, cô lắc đầu và nói nhẹ nhàng:

- Tôi nay có bé Lam anh không đến những chỗ đó, nó là con nít, tôi sợ nó bị ảnh hưởng.

Vĩnh Tường búng tay cái tách:

- OK, vậy không đến mấy chỗ đó. Vậy cô có thể đưa tôi đi đâu đây?
- Tôi chỉ biết chỗ của con nít chơi. Vì thường đưa bé Lam đi, còn thì không biết ở đâu cả. Nhưng nếu anh thích tôi có thể giới thiệu mấy quán kem ngon.
- Trời, ăn kem hả? Chán chết.
- Vậy thì vào quán café.

Vĩnh Tường chận lại:

- Khoan đã đi một vòng Sài Gòn đi, rồi sau đó sẽ tính.
- Trong một buổi tối không thể đi nhiều như anh muốn đâu.
- Cứ đi bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Anh ta nghiêng đầu tới, nói với tài xế. Rồi quay mặt nhìn ra ngoài đường ngẫm ngía. Thình thoảng anh ta quay sang Hương Phi, nhận xét:

- Sài Gòn thay đổi nhiều quá, đẹp hơn nhiều, ở bên đó tôi không hình dung nổi bây giờ nước mình giàu như vậy.

Hương Phi liếc nhìn Vĩnh Tùng, anh ta nói chuyện có vẻ hơi... chính trị, hơi kinh tế. Có vẻ anh ta cũng sâu sắc chứ không phù phiếm như con người anh ta thể hiện. Nhưng cô chỉ im lặng chứ không nói lên nhận xét của mình. Với những ông chủ, cô bị tâm lý xa cách đè nặng, nên không nói chuyện tự nhiên được.

Một lát, bé Lam hình như thấy chán, nó bắt đầu vò vĩnh:

- Chú Tường ơi con muốn ăn kem.

Vĩnh Tường nhéo mũi nó một cái:

- Thích ăn kem hả, chú sẽ cho ăn tùy thích, ăn đến chừng nào chán thì thôi.

Nhưng phải nói với cô Phi xem cô ấy có đồng ý không?

Hương Phi vội lên tiếng:

- Tôi làm sao dám không đồng ý, tùy anh quyết định mà.
- OK, vậy thì sẽ ăn kem, cô hướng dẫn đi.

Hương Phi nghiêng tới chỉ đường rồi lại ngồi tựa ra sau. Chỉ một lát sau xe đã ngừng trước bên đường. Vĩnh Tường đẩy cửa bước xuống anh ta định đi vòng qua mở cửa cho Hương Phi nhưng cô đã tự bước xuống. Tuy nhiên, cô cũng đã thấy sự galăng của anh ta:

- Cám ơn anh.

Vĩnh Tường chỉ cười chứ không trả lời. Vào quán anh ta lại lịch sự kéo ghế cho Hương Phi. Rồi nghiêng người tới gần bé Lam:

- Con muốn ăn kem gì?
- Đây là quán kem ý mà chú.
- Thế thì sao?

Hình như nghĩ ra điều đó, anh ta lại cười:

- Con thích ăn bao nhiêu cứ gọi nhé, chú không rành về kem lắm.

Hương Phi thấy bé Lam hơi ngớ ngẩn cô định giải thích. Nhưng lại thôi không hiểu sao khi có mặt Vĩnh Tường, cô lại tiết kiệm lời nói đến vậy.

Vĩnh Tường gọi hai ly kem. Rồi hỏi người chạy bàn:

- Có café không chị?
- Dạ không?
- Vậy có thứ nào khác không?
- Ở đây chỉ có kem và bánh ngọt.
- Thế thì thôi vậy.

Và anh ta lấy thuốc ra hút. Hương Phi buộc miệng:

- Anh không ăn kem sao?
- Tôi chúa ghét những thức ăn ngọt.

Khi kem được mang ra. Anh ta đẩy đến trước mặt Hương Phi. Rồi cầm trên tay ly của bé Lam:

- Con tự múc ăn được không?
- Dạ được.

Hương Phi phì cười:

- Nó lớn rồi, bình thường nó cũng tự ăn đấy.
- Vậy sao, vậy mà tôi nghĩ nó chẳng biết gì.

Rồi anh ta hỏi một cách ân cần:

- Cô Phi thích ăn món gì?

Hương Phi lắc đầu:

- Tôi không thích bánh ngọt. Nhưng bé Lam thì thích bánh bông lan ở đây

lắm.

- Vậy sao.

Vĩnh Tường gọi thêm bánh cho nó. Rồi lại ngồi hút thuốc. Cử chỉ của anh ta có vẻ thân mật dễ gần hơn lúc trưa rất nhiều. Anh ta có vẻ tình cảm và tôn trọng Hương Phi, chứ không cợt nhả như lúc mới về. Hương Phi có cảm tưởng anh ta thay đổi ý nghĩ về cô. Còn dựa trên cơ sở nào thì cô không biết. Khuya, về đến nhà thì bé Lam đã ngủ gật trên xe. Vĩnh Tường bế nó lên phòng. Hương Phi nhanh nhẹ dọn giường sẵn anh ta đặt nó xuống rồi đứng lên ngắm nghía con bé:

- Con nít dễ ngủ thật, mới nói chuyện huyền thuyên nó đã ngủ ngon lành. Con bé vô tư quá.

- Vâng.

Hương Phi đứng ở chân giường, chờ anh ta về phòng nhưng anh ta đã bước tới đầu giường:

- Búp bê nhiều quá, không còn đồ chơi nào khác à?

- Cũng có, nhưng ít lắm, chủ yếu là búp bê Ông chủ đi xa về là mang cái đó cho nó, chẳng có thứ khác.

Vĩnh Tường nhướn mắt:

- Ảnh chỉ mua thứ này thôi à?

- Có lẽ ông chủ nhiều công chuyện quá nên không nhớ.

Vĩnh Tường nhún vai:

- Quan tâm con bằng cách này là không xong rồi, bao nhiêu đồ đâu có đủ.

Anh ta chợt đưa mắt nhìn qua giường Hương Phi:

- Chà cô có một bộ sưu tập đầy đủ quá.

- Cái đó cũng là ông chủ mua đấy.

- Quà cho cô giáo của bé Lam là thế này à?

Vừa nói anh ta vừa bước qua cầm một con gấu lên xem, rồi cười lớn:

- Ông anh của tôi thú vị thật.

Anh ta đến trước mặt Hương Phi, nhìn nhìn:

- Cô không buồn sao?

- Không, tại sao lại buồn?

- Cô không thấy vậy là thiệt thòi à.

- Được tặng quà mà cho là thiệt thòi sao được. Tôi không nghĩ gì cả.

- Không, ý tôi muốn nói là, cần phải thiết thực hơn một chút, cô có quyền đòi hỏi mà.

Hương Phi đỏ mặt:

- Tôi đâu có trơ trẽn đến vậy đây là chuyện tế nhị mà. Thậm chí nếu ông chủ tặng quà nhiều quá, tôi sẽ mất tự nhiên, tôi ngại mấy chuyện đó lắm.

Vĩnh Tường nhìn cô chăm chăm. Rồi gục gặt đầu như nghĩ chuyện gì đó không muốn nói ra. Về mặt anh ta dịu dàng tình cảm:

- Khuya rồi cô ngủ đi. Chúc ngủ ngon.

- Cám ơn anh.

Đợi anh ta ra rồi, Hương Phi đến giữa cửa. Cô không ngủ mà cứ đứng dựa vào tường lo lắng. Nếu cứ đưa anh ta đi chơi thế này thì cô mất việc mất.

Sáng hôm sau Hương Phi và bé Lam đến trường như bình thường. Vĩnh Tường vẫn còn ngủ trên phòng. Anh ta ngủ đến lúc cô về vẫn chưa thức. Bé Lam có vẻ bồn chồn muốn lên chơi với anh. Nhưng Hương Phi không cho. Cô bắt nó lên giường ngủ, rồi đi xuống sân ngồi đọc sách.

Khi Hương Phi đứng dậy định vào nhà. Nhưng cô khựng lại khi thấy Vĩnh Tường đang ngồi trên chiếc ghế gần đó. Anh ta tréo chân, đặt quyển sổ trong lòng, cây viết trên tay anh ta lướt thoăn thoắt trên giấy. Thấy cô định bước đi, anh ta chặn lại:

- Khoan, đừng đi. Ngồi xuống như lúc nãy đi.

Hương Phi ngồi xuống băng đá. Cô hỏi mà cử chỉ vẫn bất động:

- Anh vẽ tôi hả?
- Ừ.
- Anh là họa sĩ à ?
- Cứ cho là vậy.
- Vẽ cái này lâu không, tôi phải lên xem bé Lam dậy chưa.
- Một chút thôi, tôi sắp xong rồi. Ngồi yên đi.

Hương Phi chờ thêm chút nữa. Cuối cùng Vĩnh Tường đứng dậy:

- Xong rồi.

Anh ta đưa Hương Phi quyển sổ. Cô cầm lên nhìn nhìn bức tranh. Anh ta vẽ cô thật giống nhìn thoáng là biết ngay Cô đưa trả lại anh ta, nói như nhận xét:

- Anh vẽ giống thật.
- Đẹp không?
- Chẳng lẽ tôi khen tôi đẹp?

Vĩnh Tường bật cười:

- Cứ nói thật ý nghĩ của mình đi, theo tôi thì người mẫu rất đẹp.

Hương Phi cười gượng:

- Lần đầu tiên có người nhận xét tôi như vậy đó. Cảm ơn anh nghe.
- Này, cô không biết là cô có ngoại hình dễ coi à, có dỗi lòng không vậy?
- Chắc bé Lam dậy rồi để tôi lên xem.
- Khoan, nó chưa dậy bây giờ đâu, tôi định nói với cô cái này.
- Chuyện gì vậy?
- Bắt đầu ngày mai cô ngồi làm người mẫu cho tôi nhé.
- Hả?
- Không khó lắm đâu, cô chỉ chịu khó ngồi yên một chỗ thôi. Lúc này nhìn cô, tôi chợt nảy ra ý nghĩ đó. Tôi đang hứng thú vẽ bức tranh mới, đừng từ chối nghe cô giáo.

- Tôi rất thích người khác vẽ mình, nhưng lại không có thời giờ. Anh thông cảm nghe.

- Đâu có sao, cô có thể ngồi mẫu vào buổi tối, hoặc ngoài giờ dạy, bé Lam không làm phiền cô đâu.

"Đằng nào thì mình cũng phải ở nhà, như mình làm thêm việc cho ông chủ thứ hai vậy" - Nghĩ vậy, cô gặt đầu một cách phục tùng:

- Vậy khi nào rảnh, tôi sẽ ngồi cho anh vẽ.

- Cô dễ chịu thật.

Hương Phi không biết mình có dễ chịu như anh ta nói không. Cô đang rối bời từng ngày vì sợ mất việc. Diệu Ly còn phải đi chơi với người yêu, nếu cứ làm thay cô thế này, chắc con nhỏ sẽ bị bỏ good bye mất. Có lẽ đây là thời gian xui xẻo nhất mà cô không còn cách nào khác hơn là phải chịu.

Ngay buổi tối đó, khi bé Lam đã ngủ, Hương Phi bắt đầu làm nghề người mẫu. Không biết Vĩnh Tường tìm ra bộ áo dài từ lúc nào. Anh ta bảo cô thay bộ áo đó, không cần trang điểm, và xoa tóc ngồi bên cửa sổ ra vẻ cực kỳ mơ mộng. Bình thường Hương Phi cũng hay ngồi như vậy. Nhưng bây giờ cô thấy nó có vẻ tức cười. Và cô cứ cúi mặt cười mãi. Đến nỗi Vĩnh Tường phải ngừng vẽ, đi về phía cô:

- Cái gì vậy cô giáo?

Hương Phi bặm môi cố giữ nét mặt bình thường:

- Không có gì cả.

- Sao cười hoài vậy?

- Tôi không quen ngồi thế này, cảm giác có người nhìn làm tôi xấu hổ.

Vĩnh Tường cũng cười theo cô Rồi anh ta đứng dựa cửa sổ, khoanh tay trước ngực trầm ngâm:

- Tôi có hứng vẽ cảnh này lắm đấy. Con gái ở nước ngoài tìm một mái tóc thề và vóc dáng yếu điệu không phải là dễ.

- Vậy à?

- Cô có nét đẹp đặc trưng của con gái Việt Nam, cô có nhận ra không?

Hương Phi lắc đầu:

- Tôi không biết, vì tôi không có ai để so sánh.

- Tôi bảo đảm bức tranh này đưa ra nước ngoài sẽ được nhiều người thích.

Người Việt ở nước ngoài có tâm lý nhớ nhà, họ thích cái gì có vẻ Việt Nam.

Cho nên cô đừng coi thường công việc của mình.

Hương Phi nói nhỏ:

- Xin lỗi, tôi không cười nữa đâu, anh vẽ tiếp đi.

- Cô gắng nghiêm chỉnh nhé.

- Vâng.

Vĩnh Tường đi đến phía giá vẽ, bắt đầu quét màu. Anh ta làm việc một cách nghiêm chỉnh và say mê Hương Phi không nhìn trực tiếp được anh ta. Nhưng cô hình dung được dáng điệu ấy. Cô đoán anh ta sống bằng nghề này.

Hơn một tuần sau thì bức tranh được vẽ xong. Đó là tranh sơn dầu, màu sắc bàng bạc nhẹ nhàng. Hương Phi không rành về tranh lắm nhưng cô thấy thích nhìn.

Buổi tối hôm đó, khi bé Lam đã ngủ. Hương Phi định đi nằm thì Vĩnh

Tường gõ cửa tìm cô. Anh nói ngay khi thấy cô lộ đầu ra:

- Cô định ngủ à?

- Anh còn muốn vẽ sao?

- Không. Vẽ xong rồi. Tôi chỉ muốn cô ra uống trà thôi.

- Cũng được. Anh chờ cho một lát.

Hương Phi trở vào thay áo, rồi đi ra ban công. Vĩnh Tường đã đặt trà và bánh ngoài đó. Cô nhìn anh ta với vẻ ngạc nhiên. Sao tối nay anh ta có vẻ mơ mộng thế.

Vĩnh Tường chỉ nói chuyện lan man chứ chẳng đá động gì đến bức tranh.

Hương Phi chống cằm ngồi nghe hơn là nói. Anh ta về đây hơn một tuần, tiếp xúc với cô nhiều nhất. Có lẽ anh ta thấy cô là người thân khi ở đây. Nhưng cô thì không thấy được cảm giác đó. Vì trong thâm tâm, cô luôn dè dặt với ý nghĩ anh ta cũng là ông chủ của cô.

Đến khuya thì Hương Phi hết còn nghe nổi. Cô che miệng khẽ ngáp một cách kính đáo. Nhưng Vĩnh Tường vẫn nhận ra. Anh ta cười như có lỗi:

- Một rồi hả Hương Phi, này giờ tôi làm phiền cô lắm phải không?
- Đâu có, bình thường tôi cũng thức khuya lắm.
- Cô vào ngủ đi.

Hương Phi không khách sáo nữa, cô đứng lên:

- Anh vào bây giờ chưa, để tôi dọn dẹp.

Vĩnh Tường khoát tay:

- Để đó, tôi dọn được rồi.

Vừa nói anh ta vừa đứng dậy đi về phía Hương Phi, chìa ra một phong bì:

- Đây là tiền người mẫu của cô.

Hương Phi ngạc nhiên:

- Cái này cũng có lương nữa sao. Tôi không nhận đâu, xem như tôi làm việc cho ông chủ vậy mà.
- Đừng ngại, nếu không nhờ cô, tôi cũng phải nhờ người khác, cũng phải trả tiền như thế thôi, không phải tôi cho đâu.

Thấy Hương Phi còn ngập ngừng, anh ta ấn phong bì vào tay cô:

- Tôi nhắc lại nhé, đây là tiền công của cô, chứ không phải tôi cho, không giống như lần trước đâu.
- Rất cảm ơn.

Và cô đi về phòng Vĩnh Tường nói với theo giọng thân mật:

- Chúc ngủ ngon.

Hương Phi quay lại mỉm cười:

- Cảm ơn, anh cũng vậy nghe.

Cô thấy Vĩnh Tường nhìn theo cô và cười. Cử chỉ dễ mến của anh ta làm cô vui vẻ trong lòng. Nhưng còn một điều khác làm cô nhẹ gánh hơn, đó là món tiền mới có được. Dù sao thì cô cũng phải lo vì nửa tháng mất việc ở vũ trường.

Diệu Ru Mùa Hạ

Chương 2

Quan hệ dễ chịu giữa cô và Vĩnh Tường kéo dài thêm hai ngày thì Vĩnh Tuyên về. Buổi trưa cô và bé Lam ở trường về thì thấy hai người đang ngồi trong phòng khách. Có cả người phụ nữ tên Huyền. Thấy ba, bé Lam mừng rỡ chạy ào đến ông. Hương Phi chào khách rồi rút lên phòng mình.

Một lát bé Lam đi lên hớn hờ mở quà ra xem. Hương Phi nhìn nó một cách tự lự. Cô đoán món quà đắt tiền đó là của Diễm Huyền cho Vì Vĩnh Tuyên chắc không tư duy nhiều về chuyện quà như thế, trừ búp bê.

Quả nhiên, bé Lam ngược lên nói như khoe:

- Của dì Huyền cho đó cô, em thích dì ấy quá.
- Nếu dì Huyền đến hoài, và ở chung với mình em có thích không?
- Thích chứ, dì Huyền đẹp như tiên, mà lại thương em nữa, dì ấy hay bảo em dễ thương lắm.

Hương Phi lặp lại:

- Nếu cô không ở đây mà là dì Huyền ở với em, em chịu không?
- Dạ chịu.

Tự nhiên Hương Phi thấy buồn cảm giác như bị nhói. Con bé nói vô tư chứ không giận dỗi. Chính vì nói vô tư nên cô càng buồn. Cô có cảm giác tình cảm của mình bị phủ nhận. Mà suy cho cùng, cô chỉ là một người dạy kèm, một người làm công trong gia đình này. Sao lại mơ tưởng những chuyện xa xôi rồi tự mình làm mình buồn.

Khi xuống phòng ăn. Bé Lam lại quên bẵng Hương Phi, nó lại ngồi bên cạnh dì Huyền dễ thương của nó. Diễm Huyền và nó thân mật như hai mẹ con.

Hương Phi kín đáo nhìn Vĩnh Tuyên. Cô thấy ông chủ trẻ của mình nhìn họ một cách âu yếm. Đây là lần đầu tiên ông có vẻ tình cảm như vậy. Đối với cô thì điều này rất mới lạ.

Có khách rồi, cả Vĩnh Tường cũng quên mất cô Anh ta có vẻ nể trọng bà chị dâu tương lai. Bốn người trong gia đình nói chuyện với nhau, làm Hương Phi thấy sự có mặt của mình có vẻ thừa. Sợ làm mọi người khó chịu cô bỏ dở bữa ăn và rút lên phòng.

Chiều đó mọi người đi Vũng Tàu. Hương Phi chuẩn bị mọi thứ cho bé Lam. Rồi đứng bên cửa sổ nhìn xuống sân. Thấy con bé riu rít ngồi vào xe, cô hiểu nó mê tít cuộc du lịch này. Và chẳng nghĩ gì đến cô nữa.

Hương Phi vội vã thay đồ đến tìm Diệu Ly. Khi cô xuống nhà tìm dì Năm, bà

hỏi trước:

- Cô phi đến phụ với dì hả?
- Dạ.
- Ông chủ đi rồi cô cứ thoải mái, để tôi coi nhà chợ Mà cô biết chừng nào họ về không?
- Dạ chắc vài ngày.
- Nếu cần cô cứ ở lâu nhà dì cô, chừng nào ông chủ về cô hãy về.
- Dạ để con đến đó xem sao.

Không đợi bà nói gì thêm, Hương Phi vội vã đi ra. Khi cô đến thì Diệu Ly cũng chuẩn bị đi đâu đó. Thấy Hương Phi, cô nàng nhăn nhó:

- Trời ơi, biến đâu mà kỹ quá ? Máy lần gọi điện cho mày đều gặp ông nào cầm máy, thế là tao im luôn.
- Có chuyện gì không?
- Thì tao hỏi xem mày có gì không?
- Hết ông chủ ở nhà rồi tới em ông ở nước ngoài về, tao chẳng dám đi đâu. Biết mày chờ tao sốt ruột chạy tới liền, họ đi rồi.
- Đi đâu?
- Đi chơi, vài ngày mới về.
- Vậy tối nay mày tới đó hả?
- Ừ.

- Ông toàn có nói gì tao không?

- Không ! Với lại có người thế rồi, còn nói gì nữa.

Hương Phi cảm thấy yên tâm. Cô nhìn đồng hồ, rồi đứng lên, Diệu Ly cản lại:

- Còn sớm mà, ngồi chơi chút nữa đi, tao có nhiều chuyện cần nói lắm. Nhưng Hương Phi không còn đầu óc nào để nói chuyện. Cô vội đi đến vũ trường. Từ nhà Diệu Ly đạp xe qua đó mất gần một tiếng. Cô gặp ông Toàn ngay quầy thu ngân, ông ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô:

- Chưa đến giờ mà, cô đến sớm vậy? Tôi nghĩ hôm nay cô chưa đi làm đâu?
- Dạ hôm này ông chủ vắng nhà nên tôi tranh thủ đến.

Hương Phi định đi thay đồ thì ông ta cản lại:

- Khoan đã, cô Phi, tôi có chuyện muốn nói với cô.

Ông ta ra hiệu đi về phía bàn, Hương Phi tò mò đi theo. Cô vừa ngồi xuống, ông Toàn đã vào đề ngay:

- Tôi rất thông cảm với hoàn cảnh của cô. Cô là người do mẹ Diệu Ly giới thiệu, nên tôi rất ưu đãi đối với cô. Nhưng công việc thì không thể nay làm mai vắng được, cho nên tôi buộc phải nhận người khác thế cô.

Hương Phi ngồi lặng đi:

- Ông đã nhận người khác rồi à.
- Hôm nay thì chưa, nhưng tuần sau cô bắt đầu vào làm. Cô ấy cũng còn đi

học như cô, nhưng cổ chỉ làm chỗ này thôi.

Hương Phi nói khẽ:

- Tôi biết nghỉ hoài không hay, nhưng những lúc ấy, tôi đã nhờ Diệu Ly thế, cho nên...

Ông Toàn cười cắt ngang:

- Cô Diệu Ly còn mê chơi lắm, đàn một buổi thì lặn hết nửa buổi. Cổ hay xin tôi về sớm để đi chơi với người yêu, tôi vị tình đồng ý, nhưng kéo dài thế này hoài không được.

Hương Phi ngó người ngồi yên. Đúng là cô lo sợ không sai. Nhưng cô không thể trách Diệu Ly được, thật là dở khóc dở cười. Cô chưa biết nói thế nào thì ông Toàn đã nói tiếp:

- Tôi thấy thế này, nếu cô không thể làm việc liên tục được, thì có thể đổi công việc khác, dù sau cô cũng không mất thu nhập.

Mắt Hương Phi sáng lên:

- Ông muốn nói chuyện gì, tôi sẽ không từ chối đâu. Miễn đừng cho tôi nghỉ thì thôi.

- Cô có biết nhảy không?

- Ông muốn tôi ra tiếp khách à? - Hương Phi hỏi với vẻ hoảng sợ.

- Làm vũ nữ đâu phải là cái gì ghê gớm. Với tôi đó chỉ là một công việc, nó giống như công việc chạy bàn, có trượt dốc hay không là do mình thôi. Nếu cô bản lĩnh cô sẽ không bị sa đà.

Hương Phi cười gượng:

- Tôi không cho chuyện đó là xấu đâu. Đến giờ rồi, để tôi vào thay đồ.

- Cô về suy nghĩ đi, tôi thấy làm đó cô không phải tìm người thế, không sợ mất việc, thời gian chủ động hơn.

- Dạ để tôi tính lại

Hương Phi nói một cách miễn cưỡng. Cô đứng dậy đi vào phòng thay đồ. Rồi đến ngồi vào đàn dương cầm. Suốt buổi tối cô chơi đàn bằng tâm trạng ray rứt buồn bã. Cuộc sống luôn đưa cô đến những ngõ cụt. Cô không trách Diệu Ly hay bất cứ ai trong gia đình ông Vĩnh Tuyên. Nhưng giờ này ngồi đàn. Rồi hình dung cuộc sống vương giả của họ, cô thấy chán chường cho mình.

Hương Phi không biết mai một mình có đủ can đảm ra sàn nhảy không.

Nhưng bây giờ cô tự an ủi rằng hãy còn một tuần nữa. Rồi sau đó hy vọng sẽ có cái gì đó thay đổi.

Cô tưởng đến vài ngày gia đình Vĩnh Tuyên mới về. Nhưng mới chỉ hôm sau họ đã có mặt ở nhà khuya cô về đến thì thấy đèn phòng khách còn bật sáng. Cô dẫn xe vào nhà, và tái mặt khi thấy Vĩnh Tuyên đứng nói chuyện với Vĩnh Tường trước thềm. Thấy cô, Vĩnh Tuyên lên tiếng trước:

- Cô đi đâu về vậy. Cô Phi?

Hương Phi thấy tim đập loạn trong lồng ngực. Cô nói như hụt hơi:

- Dạ, tôi về thăm di tôi.
- Có chuyện gì không?
- Dạ... có bà ấy bị bệnh.
- Vậy à, có nặng lắm không?
- Dạ không.
- Thôi được, cô lên với bé Lam đi.
- Vâng.

Hương Phi cất xe rồi đi vòng vào nhà. Cô vừa lên lầu cầu thang thì thấy bé Lam chạy xuống:

- Cô.
- Sao giờ này em chưa ngủ?
- Em chờ cô, tại em nhớ cô.

Sợ con bé sẽ nói lời thôi. Hương Phi đưa nó vào phòng. Đến lúc nằm xuống giường rồi, cô vẫn chưa hết hồi hộp. Nếu mà Vĩnh Tuyên phát hiện ra bấy lâu nay cô gian dối thì cô còn mặt mũi nào ở lại nhà này.

Sang hôm sau khi Hương Phi và bé Lam xuống sân thì Vĩnh Tường đi theo:

- Đây cô giáo.

Hương Phi quay lại. Cô chưa kịp hỏi thì anh ta đã chìa ra một chiếc hộp gói giấy hoa:

- Tặng cô.

Hương Phi ngỡ ngàng:

- Sao anh lại tặng quà cho tôi?
- Hôm qua đi dạo trên bãi biển, thấy cái này đẹp, tôi liền nghĩ tới cô.
- Cảm ơn anh nha.
- Không có gì, chúc đi học vui vẻ.

Hương Phi cho hộp quà vào giỏ. Rồi đến ngồi vào xe. Cử chỉ của Vĩnh Tường làm cô thấy cảm động, và bớt có ấn tượng về sự ngăn cách địa vị giữa cô với anh ta. Giá như Vĩnh Tuyên cũng cởi mở như vậy, cô sẽ thấy thoải mái hơn.

Nhưng mối quan hệ dễ chịu giữa cô và anh ta không còn duy trì như lúc trước nữa. Một phần vì anh ta đi chơi liên tục với bạn bè. Một phần vì có Vĩnh Tuyên ở nhà. Mà có ông chủ thì ông ta lại đưa Diễm Huyền về. Sự vắng lặng yên tĩnh không còn nữa. Và cô lại có tâm trạng ngột ngạt mất tự do.

Sáng nay chủ nhật, Diễm Huyền lại đưa bé Lam về nhà chị chơi. Đích thân chị lên phòng soạn quần áo cho nó. Hương Phi đứng ở góc bàn nhìn cả hai quần quít với nhau. Giọng Diễm Huyền đầy chiều chuộng ngọt ngào:

- Con có thích bộ này không, đem bộ này theo há.
- Dạ.

- Còn bộ này?
- Dạ thích. Diễm Huyền ơi, cho con mang đồ chơi theo không?
- Được, con thích gì cứ mang. Nhưng mang ít thôi, chiều nay dì đưa con đi chơi mình sẽ mua thêm, con chịu không?
- Dạ chịu, mua bộ ly và máy xay sinh tố dì nhé. Bạn con có nguyên bộ đẹp lắm.
- Ừ.
- Mua thêm bộ câu cá nữa, con chưa có cái đó.
- Vậy hả, chiều nay mình đi lựa, thấy cái nào đẹp thì mua, con chịu không? Mua đồ chơi xong mình sẽ đi ăn kem, thích không nè?
- Dạ thích.
- Xong rồi, thay bộ này ra đi con, đi chơi phải mặc đồ đẹp. Nhớ không?
- Dạ nhớ.

Hương Phi định đến thay đồ cho bé Lam. Nhưng thấy Diễm Huyền làm chuyện đó. Nên cô lại thôi. Diễm Huyền rất biết cách chăm sóc con nít. Chị đến túm lấy chiếc nơ kẹp lên tóc nó. Và lôi hộp phấn trong xách tay thoa lên mặt nó một lớp mỏng, xong xuôi, chị nắm tay nó ngắm nghía:

- Con đẹp quá, dễ thương quá, ngoan ghê là ngoan.
- Chị đứng lên, dắt tay nó xuống nhà dưới. Thân mật như mẹ con. Khi cả hai đi rồi, Hương Phi đến cài cửa lại. Bất giác cô ngồi xuống rơi nước mắt. Mãi đến khi bé Lam mới về. Thái độ của nó thật lạ lùng. Hoàn toàn trái hẳn với lúc sáng. Lúc bước xuống xe, nó vùng vằng hất tay Diễm Huyền ra khi chị nắm tay cho nó xuống. Hấp tấp thế nào mà con bé ngã lăn dưới đất. Diễm Huyền đỡ nó lên thì nó phúi chị ra:

- Mặc kệ con.
 - Con làm sao vậy Lam, té đau nên giận dì hả con?
- Bé Lam không trả lời. Vĩnh Tuyên nghiêm giọng:
- Nãy giờ con hỗn với dì nhiều lắm rồi ba không bỏ qua cho con được nữa. Xin lỗi dì mau.

Con bé cúi gầm mặt xuống, không phản đối. Nhưng không phục tùng ngoan ngoãn. Vĩnh Tuyên bực ra mặt:

- Con có xin lỗi dì Huyền không?
- Mặt con bé vẫn bướng bỉnh im lìm. Thấy vậy, Diễm Huyền cúi xuống giọng dỗ dành:
- Con làm sao vậy, có chuyện gì vậy, nói cho dì nghe đi con.
- Vĩnh Tuyên cũng nén giận cúi xuống hỏi nó. Nhưng con bé vẫn im lặng một cách lì lợm. Cuối cùng Vĩnh Tuyên quát lên:
- Con nói không, tại sao kỳ cục như vậy?

Diễm Huyền vội can Vĩnh Tuyên:

- Đừng rầy như vậy anh, nó sợ.

- Con cái bướng bỉnh, mất dạy, anh thật là thất vọng về nó. Trước đây anh tưởng nó ngoan lắm.

Nghe nói câu đó, môi bé Lam càng mím lại, lì lợm hơn. Hết Vĩnh Tuyên quát tháo đến Diễm Huyền ngọt ngào dỗ dành, con bé vẫn một mực không nói. Hương Phi đứng trước thềm nhà nhìn. Cô rất muốn biết có chuyện gì với bé Lam. Nhưng không tiện bước đến hỏi. Chợt thấy cô, con bé bỗng òa lên khóc, rồi chạy lại ôm chầm như tìm một nơi che chở.

Hương Phi ngại ngùng nhìn hai người lớn. Rồi vội cúi xuống sát mặt nó:

- Sao khóc vậy Lam, ba hỏi sao em không nói?

Con bé vẫn dụi mặt trong áo cô, khóc nức nở. Vĩnh Tuyên bước tới dẫn nó ra:

- Con oan ức cái gì, nói mau !

Hương Phi nóng ruột muốn ôm nó lại nhưng không dám. Cô phập phồng sợ Vĩnh Tuyên đánh nó. Giọng cô dịu dàng năn nỉ:

- Nói đi Lam, đừng chọc giận ba em, nói với ba là chuyện gì đi.

Vẫn không đỡ được. Thậm chí con bé còn dám xô Vĩnh Tuyên ra. Ông vung tay tát cho nó một cái:

- Thật là mất dạy.

Không cần dè dặt nữa, Hương Phi kéo nó lại phía cô. Mặt cô đỏ lên. Nhưng vẫn mềm mỏng:

- Ông chủ để tôi hỏi nó sau, xin ông đừng đánh nó.

Vĩnh Tuyên hằm hằm quay mặt chỗ khác. Rồi khàn giọng:

- Cô dạy dỗ nó như thế nào vậy. Hỗn hào với cha mẹ, vậy mà tôi tin tưởng cô lắm đưa nó về phòng đi.

Hương Phi không đợi quát đến câu thứ hai. Cô vội dắt nó vào nhà. Tắm rửa rồi cho nó ngồi chơi. Con bé đã dụi lại. Nhưng vẫn làm như tức chuyện gì đó. Nó lìm lìm ngồi im. Đây là lần đầu tiên Hương Phi thấy nó giận như người lớn. Nghĩ là rất lâu và ngồi một chỗ mà nghiền ngẫm những ý nghĩ trong đầu. Buổi tối đưa nó lên giường, Hương Phi thủ thủ với nó đủ thứ chuyện. Con bé im lặng nghe. Rồi chợt bật lên:

- Con ghét dì Huyền, bà ta là bà phù thủy, chuyên môn nói gạt.

Bé Lam có vẻ rất tức, nhưng không nói cụ thể được. Nó chỉ lặp lại mãi một câu:

- Chuyên môn nói gạt.

- Dì Huyền gạt không mua đồ chơi cho em hả?

Con bé đáp đập hai chân lên gối:

- Không phải không phải.

- Thế chuyện gì?

Hương Phi khò sở cổ nghĩ ra. Nhưng không nghĩ nổi. Chợt con bé nói một cách âm ức:

- Ba hôn dì Huyền, rồi dì ấy hôn lại ba con, con thấy hết.

Hương Phi vụt hiểu ra. Cô nhìn sững bé Lam. Cảm giác đầu tiên của cô là đau nhói tim. Dù chuyện đó tất nhiên là sẽ xảy ra. Nhưng thà cô đừng biết gì hết.

Hương Phi chợt thở dài cô hiểu tại sao bé Lam cứ bảo bị gát. Nó cứ thấy trước mắt là dì Huyền thương nó. Và chẳng bận tâm lý do. Đến khi nhận ra ba nó thương người phụ nữ kia. Và vì vậy mới lấy lòng nó. Nhận thức đó àm nó thấy bị gát găm. Nhưng vốn không diễn tả được như người lớn, nên nó phản ứng hung dữ như vậy.

Hương Phi không biết phải dỗ nó ra sao. Cô im lặng mân mê những ngón tay nhỏ xíu của nó. Chợt thấy tội, con nít mất mẹ rồi, sẽ không tìm được mẹ nào thương vô tư như mẹ nó. Nếu có bất hạnh, nó cũng chỉ biết chịu, ngay cả tự bảo vệ mình nó cũng không làm nổi, lần đầu tiên cô thấy thương nó sâu sắc.

Bé Lam chợt ngồi lên, chuôi vào người Hương Phi:

- Cô ơi, vậy là ba thương dì Huyền hơn em hả cô?

- Không đời đời nào, trên đời này ba em thương em nhất.

Con bé hình như vẫn băn khoăn. Nó ngược đôi mắt đen láy nhìn cô:

- Nhưng ba cũng thương dì Huyền, thế nào mai một ba cũng cưới dì ấy.

- Nếu vậy thì em có mẹ, và được tới hai người thương, em không thích sao.

- Không, dì Huyền làm bộ thương đó. Không phải đâu.

Hương Phi không biết nói sao. Cô bèn nói sang chuyện khác:

- Sáng mai phải đi học rồi, bây giờ em ngủ đi.

- Mai một em không chơi với dì Huyền nữa đâu.

- Được rồi, để mai một tính, bây giờ ngủ đi cưng.

Hương Phi xoa trán cho nó khá lâu. Khi con bé ngủ rồi, cô vẫn ngồi một bên suy nghĩ. Nhớ lại thái độ giận dữ của Vĩnh Tuyên, cô thấy bất mãn. Chẳng lẽ vì sợ Diễm Huyền buồn mà ông ta nổi nóng với con gái. hình dung cuộc sống sau này của bé Lam, cô thấy nó không tránh khỏi sự bất hạnh.

Hương Phi dẫn chị Vân Trinh ra ngoài hành lang. Rồi đi dọc theo con đường nhỏ trải sỏi. Hai chị em đi bộ chậm chậm, thỉnh thoảng Hương Phi nhìn mặt Vân Trinh như quan sát. Người bệnh vẫn hiền khô, nhưng nét mặt đại đại không có chút gì là ánh sáng của sự nhận thức tỉnh táo. Trên tay chị vẫn ôm khư khư con búp bê như sợ mất. Ngoài cử chỉ đó ra, chị hoàn toàn không có vẻ gì là nhận thức thế giới chung quanh.

Hương Phi kéo Vân Trinh ngồi trên ghế đá bên lối đi. Rồi lấy bánh đưa vào tận tay chị. Vân Trinh ăn một cách vô hồn. Thỉnh thoảng chị lại cười, nhưng chỉ là cái cười của thể giới tinh thần mù mờ. Nó không biểu hiện được cảm xúc gì rõ rệt.

Hương Phi dịu dàng nhìn chị, cô đã quen với hoàn cảnh này từ hai năm nay

Mỗi tháng cô vào đây thăm chị, đóng tiền. Rồi ra về. Ban đầu cô còn mãnh liệt hy vọng. Nhưng ngày tháng lê thê qua đi, sự hy vọng đó không còn nữa. Và cô chỉ làm theo bản năng, là cây đề kiếm tiền. Một phần đi học một phần đóng viện phí.

Trước đây chị Vân Trinh là chỗ dựa duy nhất của cô Nhưng rồi người anh rể bị tai nạn chết. Vài tháng sau đứa con gái nhỏ của chị cũng bị tai nạn như ba nó. Chị Vân Trinh điên loạn. Cuộc sống của Hương Phi cũng đảo lộn. May mắn là cô tìm được việc làm khá tốt. Cô xem đó là sự an ủi những mất mát của mình.

Hương Phi về đến nhà thì đã gần trưa. Cô thay đồ rồi lo cho bé Lam ăn uống. Khi nó ngủ cô cũng ngã người xuống giường của mình, ngủ một cách mê mết.

Đã hai hôm nay Hương Phi chuyển qua làm việc khác. Vẫn ở vũ trường. Nhưng phải tiếp khách. Cô giới hạn tối đa mọi quan hệ. Chỉ nhảy khi có khách mời, chứ không chủ động. Cô chưa quen với việc đó. Và cũng không còn nhận thức nào khác ngoài việc làm để lãnh lương, đóng viện phí. Cuộc sống bận rộn và mệt mỏi. Nhất là phải thức đêm, làm cô vắt kiệt sức.

Hương Phi ngủ đến tận chiều. Đến lúc đi năm gọi cô mới choàng dậy. Lại hỏi hỏi chăm sóc bé Lam. Dạy nó học. Đến tối lại đến vũ trường.

Tối nay cô đang nhảy với một người khách thì chợt nhận ra Vĩnh Tường đi vào. Anh ta và mấy người bạn vô tình ngồi ngay chiếc bàn cạnh lối đi.

Hương Phi đứng ngay tầm mắt của anh ta Cô sợ nhói tim. Đầu óc rối loạn không biết làm thế nào. Bản năng làm cô cúi thấp đầu, cố tình nép vào người bạn nhảy. Cô sợ anh ta trông thấy.

Hương Phi định nhảy xong bản này sẽ lên ra cửa hông về. Nhưng không kịp nữa, Vĩnh Tường đã nhìn thấy cô Ban đầu anh ta chỉ lướt mắt qua Nhưng hình dáng quen làm anh ta nhìn kỹ hơn. Mặt anh ta lộ lộ một vẻ ngạc nhiên. Ngạc nhiên kinh khủng. Đến mức anh ta chồm người tới nhìn cho rõ. Rồi buông người xuống, nhíu mày suy nghĩ.

Hương Phi mở hé mắt theo dõi cử chỉ của anh ta Càng lúc cô càng thấy điếng người. Hết bản nhạc, cô định lui đi thì anh ta đã lách người đi đến trước mặt cô:

Hương Phi mở hé mắt theo dõi cử chỉ của anh ta Càng lúc cô càng thấy điếng người. Hết bản nhạc, cô định lui đi thì anh ta đã lách người đi đến trước mặt cô:

- Không nhờ giờ này cô ở đây, lại bàn đi.

Hương Phi không dám cãi lệnh. Cô thở dài đi theo Vĩnh Tường. Anh ta ngồi qua bàn khách để tránh mấy người bạn. Đôi mắt anh ta quan sát Hương Phi không giấu giếm. Anh ta cố ý nhìn bộ đồ màu mè của cô thật lâu. Đối với Hương Phi, sự im lặng đúng là một một cực hình. Cô hồi hộp chờ phản ứng

của anh tạ Cô có cảm giác máu trong người đông cứng lại. Nhưng không dám làm gì để thoát khỏi trạng thái này.

- Cô ở đây, còn bé Lam thì sao, bỏ nó ở nhà một mình à?

Cổ họng Hương Phi se thắt lại, cô nói với vẻ mặt bình tĩnh rõ rệt:

- Nó ở nhà với dì Năm.

- Cô hay đi chơi thể này lắm sao?

Hương Phi thu hết can đảm:

- Không, tôi không đến chơi, tôi làm ở đây.

- Sao?

Vĩnh Tường ngạc nhiên tột độ. Anh ta hơi nghiêng người qua cô, hỏi lại:

- Cô bảo là cô làm thêm ở đây?

- Vâng.

- Vậy là buổi tối cô bỏ mặc đứa cháu của tôi thật không thể ngờ, đó giống như một sự lừa gạt, vậy mà anh tôi không phát hiện ra. Và tôi về đây khá lâu mà cũng không biết.

Hương Phi khò sở ngồi im. Mắt cô dán chặt xuống bàn, không dám ngẩng lên lên. Vĩnh Tường hình như cũng quá đột ngột, nên không biết nói gì hơn.

Anh ta cứ im lặng kéo dài. Cuối cùng anh ta khoát tay:

- Cô ra làm việc đi, về nhà sẽ nói chuyện.

Thấy Hương Phi ngồi im, anh ta cười khẩy:

- Đừng ngại, cứ làm cho hết giờ đi, cô đã bỏ bé Lam nhiều đêm rồi, thêm lần nữa cũng không sao.

Anh ta đứng lên, đưa mắt tìm mấy người bạn. Nhưng tất cả đã ra sàn nhảy.

Anh ta chợt quay lại Hương Phi:

- Vậy thì cô tiếp tôi bản này, tôi không tìm được ai, cô nhảy với tôi cũng như với khách thôi.

Hương Phi không còn tinh thần nào tiếp anh tạ Cô ngược mắt lên, định từ chối. Nhưng Vĩnh Tường đã ngang nhiên kéo cô đứng lên:

- Quên tôi là em ông chủ cô đi, tối nay cứ coi tôi là khách, cô chiều khách thế nào thì cứ thế mà làm với tôi.

Và anh ta ôm ngang người cô, kéo sát vào người với một vẻ nhả cột, không tôn trọng. Hương Phi không dám né ra, chỉ cố ngửa ra sao để đừng chạm vào người anh tạ Nhạc đang chơi điệu slow nên có thừa thời giờ để nói chuyện.

Và Vĩnh Tường có vẻ không muốn giữ một sự im lặng lằng lằng. Anh ta hỏi như nhận xét:

- Ăn mặc thế này, cô đẹp lắm. Tôi phát hiện ra cô đủ tiêu chuẩn làm một giai nhân đấy.

Hương Phi cụp mắt xuống, làm thinh. Nhưng anh ta vẫn cứ tỉnh bơ nói tiếp:

- Bình thường cô có vẻ giả dối quá, đúng phong cách của một cô bảo mẫu, ai mới nhìn thì chán chết.

Hương Phi vẫn không dám trả lời. Sự sợ hãi làm cô dờ dẫm. Ý nghĩ mình sắp mất việc đã tước hết mọi phản ứng của cô. Cô biết mình đang nhu nhược. Nhưng không dám làm gì để bảo vệ mình.

Vĩnh Tường chép miệng một cái, đang nhảy mà anh ta cũng nhún vai:

- Con gái Việt Nam bây giờ ghê thật, khó phân biệt được trắng đen, chỉ tiếp sơ sơ thì làm chết.

Hương Phi thoáng mím môi. Nhưng vẫn lặng thinh. Vĩnh Tường khẽ kéo mặt cô lên:

- Cũng như cô vậy. Ban đầu cô theo vào phòng tôi, tôi nghĩ cô vùi tiền. Sau đó thấy cô phản ứng đoan trang quá, tôi hơi hối hận vì thành kiến với cô. Và tôi thật sự nể trọng cô, với tư cách là một cô giáo.

- Anh có thể miệt thị tôi, tôi không biện hộ gì cả.

Vĩnh Tường có vẻ không quan tâm nghe, anh ta chỉ nói ý nghĩ của mình:

- Tôi không hiểu nổi tại sao, một cô gái mới lớn như cô, lại có bản lĩnh đáng kịch đến vậy. Cô có cuộc sống hai mặt, rất đối nghịch nhau, cô làm người mô phạm cũng được, làm dân chơi cũng rất thành công. Điển hình là tôi rất thích cô, với tư cách là một vũ nữ.

Đầu óc Hương Phi hoàn toàn mù mờ. Nỗi lo bị bắt việc làm cô không còn sáng suốt để đối phó với tình huống và cô cứ lặng thinh nghe anh ta nói.

Suốt buổi tối, Vĩnh Tường khư khư giữ cô nhảy với anh ta. Thỉnh thoảng lại nói chuyện với nhau. Và trong những câu trao đổi đó, có lúc anh ta hỏi sống sượng:

- Những bộ đồ này ở đâu cô có?

- Tôi tự mua - Hương Phi trả lời miễn cưỡng.

- Vậy còn những lúc bình thường, cô cố ý đơn giản hay là không biết cách ăn mặc?

Hương Phi chợt ngược lên khổ sở:

- Tôi biết tôi có lỗi với gia đình anh, anh có thể trách mắng tôi bao nhiêu cũng được. Nhưng xin đừng hạch hỏi về cách ăn mặc của tôi, nó không liên quan gì tới bé Lam cả.

- Dĩ nhiên là không liên quan, nhưng tôi muốn kiểm tra đạo đức cô giáo của cháu tôi, xem có thể yên tâm giao nó cho cô không.

Hương Phi lạnh người vô tình cô đứng lại:

- Anh sẽ đuổi tôi phải không?

Vĩnh Tường kéo cô đi theo điệu nhạc:

- Tôi không có quyền đó, người đuổi là anh tôi, và còn phải xem lại, xem bé Lam có cần cô không? Nếu có thì giải quyết vấn đề như thế nào?

Hương Phi hiểu mình có nguy cơ bị mất việc. Cô muốn năn nỉ van xin anh ta. Nhưng không sao mở miệng được. Lòng tự trọng không cho phép cô làm vậy. Nhưng nếu anh ta cho cô một sự lựa chọn, cô sẽ ngàn lần biết ơn anh ta.

Đến khuya Vĩnh Tường mới chán cuộc vui. Anh ta trở lại bàn. Hương Phi vào thay đồ rồi ra về. Trong đêm khuya, cô đạp xe trong trạng thái mệt mỏi đờ đẫn, nhưng điều đó không làm cô buồn rầu bằng lo sợ tai họa sẽ xảy ra với mình.

Mất một việc làm. Điều đó đâu có gì ghê gớm, đâu có gì vậy mà không sống nổi. Nhưng tình cảm của cô với bé Lam. Tình yêu thâm lặng đối với ông chủ trẻ làm cô không muốn xa rời họ.

Hương Phi dắt xe theo cửa sau vào nhà. Cô vừa lên hết cầu thang thì bị Vĩnh Tường chặn lại:

- Về lâu vậy sao?

- Vâng.

- Không hiểu sao đêm nay tôi khó ngủ quá, cô lên phòng tôi đi.

Hương Phi hoảng sợ nhìn anh ta, giọng cô lạc đi:

- Chi vậy?

- Cứ lên rồi sẽ biết, tôi không để cô thiệt thòi đâu.

- Có lẽ anh nghĩ quá xa rồi, tôi không làm những chuyện như vậy đâu.

- Rồi cũng đi tới mức đó thôi, chỉ một đêm phục vụ tôi, cô cũng thu nhập gần bằng một tháng lương đấy. Tính tôi không keo kiệt đâu.

Sự mệt mỏi và tức giận không làm Hương Phi đủ kềm chế nữa, cô đẩy anh qua một bên, rồi chạy vụt vào phòng, khóa trái cửa lại.

Cô đứng dựa cửa, cổ trần tĩnh lại. Và căng thẳng chờ xem anh ta có gõ cửa không. Nhưng xung quanh hoàn toàn im lặng và cô thấy thần kinh dịu lại.

Tự nhiên cô muốn ngủ chung với bé Lam. Trong bóng tối cô choàng tay ôm lấy nó. Trong nhà này cô và bé Lam có chung một số phận. Nghĩa là sắp đối diện bởi nỗi bất hạnh của mình, ý nghĩ đó làm cô thấy tủi thân hơn và cứ thao thức trong bóng tối.

Sáng hôm sau mắt Hương Phi thâm quầng, vẻ mặt phờ phác vì mệt mỏi. Cô ráng dậy để lo cho bé Lam. Nghĩ đến chuyện sẽ gặp Vĩnh Tường trong ngày nay, vẻ mặt u ám đến nỗi bé Lam cũng cảm nhận được. Và nó cũng lặng lẽ không nói thái độ cũng giống như thái độ của cô giáo.

Cả hai đang ăn sáng thì Vĩnh Tường đi vào. Anh ta thoải mái ngồi xuống phía đối diện. Hết nhìn cô rồi đến nhìn cháu. Thấy vẻ mặt ỉu xiu của bé Lam anh nhú mày:

- Sao buồn vậy Lam, con có chuyện gì không?

- Dạ không.

- Chắc chắn là có, mọi hôm con nói chuyện không ngớt miệng, nói cho chú nghe đi, có chuyện gì vậy?

Bé Lam quay qua nhìn Hương Phi, rồi thú nhận:

- Tại cô buồn nên con buồn.

Vĩnh Tường nhú mày, giống hệt cử chỉ của Vĩnh Tuyên khi không vừa ý:

- Tôi mức như vậy sao?

Hương Phi đã có kinh nghiệm lần trước, nên không bị lúng túng nữa. Cô nhìn Vĩnh Tường, lắc đầu:

- Nó nhớ ba nó đây, nhưng khi có ai hỏi thì lại nói như vậy.

- Vậy buổi tối ở nhà một mình, con nhớ cô không?

- Dạ con buồn lắm.

Hương Phi thở dài, không dám nhìn lên nữa. Nếu anh ta cứ luôn miệng khùng bố cô bằng cách này, có lẽ cô sẽ tự nghĩ mà không đợi đuổi.

Buổi trưa khi bé Lam ngủ. Hương Phi gài cửa trôn trong phòng. Nhưng như thế cũng không xong. Vĩnh Tường đứng ở ngoài vừa gõ cửa vừa nói vọng vào:

- Ra tôi bảo một chút Hương Phi.

Không nghe cô trả lời, anh ta gằn giọng:

- Cô nghĩ sẽ tránh mặt tôi hoài được sao, ra đây đi.

Không thể chống lại lệnh của anh ta Hương Phi bặm môi gom hết tinh thần đến mở cửa, cô nhìn Vĩnh Tường bằng cái nhìn của một con chim bị trúng tên, chờ tên thợ săn. Rầu rĩ và có chút nản nỉ. Nhưng anh ta không thấy tội. Ngược lại có vẻ khoan khoái vì không chế được cô.

Anh ta nựng cằm cô một cái:

- Nhìn cô khi sợ thật là đẹp. Ra đây.

Và anh ta choàng tay qua vai Hương Phi đi qua phòng khách nhỏ. Anh ta làm cô vừa sợ vừa ghê Nhưng vẫn thụ động như xem chuyện đó rất bình thường.

Vĩnh Tường đến đóng cửa lại. Rồi ngồi xuống sát vào người cô:

- Hôm qua tôi suy nghĩ rồi, đuổi cô đi kẻ cũng tội. Với lại bé Lam nó cũng cần cô, cho nên tôi sẽ im lặng như không biết gì hết.

- Cảm ơn anh.

- Khởi cần cảm ơn, tôi không tốt bụng như cô tưởng đâu, đừng hy vọng.

Này, dì Năm có biết chuyện này không?

- Không.

- Thế mỗi khi đi đêm, cô giải thích ra sao với bà ấy?

Hương Phi quay mặt chỗ khác. Từ đi đêm của anh ta làm cô thấy đau. Cô biết chính vì coi thường cô, nên anh ta dùng từ như vậy, dù không cố ý.

Thấy Hương Phi không trả lời Vĩnh Tường nhắc:

- Cô giải thích sao với bà ấy?

- Tôi bảo đến phụ bán quán với dì tôi. Dì ấy thông cảm nên...

- Biết rồi, biết rồi, nên đồng lõa với cô để dối gạt anh tôi. Cả bé Lam cũng bao che cho cô, cô thu phục nhân tâm hay lắm.

Anh ta lặng thinh một lát, rồi chột cười:

- Cô sợ mất việc lắm phải không, vậy thì bù lại, cô cũng phải chịu mất một

cái gì đó với tôi.

Hương Phi tái mặt:

- Anh muốn gì ở tôi?

- Cô sẽ phục vụ khi tôi về đây, cô hiểu đúng nghĩa từ đó chứ?

Hương Phi rất hiểu anh ta muốn gì. Cảm giác kinh sợ biến thành cái đau thể chất. Không kềm giữ nổi, cô ngồi ngay ra xa anh tạ Cỗ cuộn cuộn cảm giác muốn nôn mửa. Cô thấy Vĩnh Tường là tên đàn ông với tất cả sự trần tục xấu xa Không giống như mấy ngày trước cô đã mến anh ta.

Vĩnh Tường cau mặt nhìn cô:

- Cô phản ứng như con gái nhà nề nếp ấy, đừng có đóng kịch, tôi ghét nhất là giả bộ, cô cứ hiện nguyên hình gái làm tiền, tôi lại thích hơn.

- Tôi không thể và cũng không phải phải là người như anh tưởng đâu, đừng khống chế kiểu đo, tôi xin anh.

- Vậy cô muốn nghỉ việc ở đây lắm chắc, đúng rồi, làm thuần nghề kia dễ kiếm tiền hơn.

- Không phải như vậy.

- Cô chọn đi, một là ở lại đây, làm tình nhân của tôi khi tôi về Việt Nam, hai là để anh tôi biết.

- Anh vô lương tâm lắm, làm vậy anh không sợ ảnh hưởng tới bé Lam sao. Nếu không muốn nói tôi làm ở vũ trường thì tôi sẽ nghỉ, tôi sẽ lo cho bé Lam chu đáo hơn.

- Khó tin lắm, vậy lúc tôi đi ai sẽ kiểm soát cô.

Như nghĩ ra điều gì, anh ta lại đổi ý:

- Thôi được, cô cứ ở vũ trường đi. Tôi sẽ chu cấp hàng tháng cho cô, với điều kiện cô sống với tôi, dĩ nhiên là lén lút, tôi không thích có trách nhiệm với ai cả. Vợ tôi biết thì phiền lắm.

Vừa nói anh ta vừa nhào về phía Hương Phi, dẫn ngửa cô ra. Hương Phi sợ đến phát điên, cô cố vùng vẫy và hét được anh ta ngã ra gạch. Nhanh như con sóc, cô ngồi dậy, chạy ra mở cửa và xuống nhà dưới với dì Năm.

Hương Phi thở hắt ra vì chạy nhanh và vì sợ. Cô kể chuyện vừa xảy ra với dì Năm. Trong góc bếp của ngôi nhà lộng lẫy giàu có, cô và người phụ nữ nghèo khổ này nương dựa tinh thần vào nhau. Và nghĩ đến chuyện đối mặt với Vĩnh Tường cô hẳn còn run lên từng cơn.

Hương Phi ngồi chơi với bé Lam ngoài sân thì Diễm Huyền đến, vừa thấy chị mặt con bé sầm lại, phụng phịu quay chỗ khác, Hương Phi ái ngại nói nhỏ:

- Em đừng làm vậy, thưa dì Huyền đi.

- Không thưa để bà về đi.

Hương Phi hoảng hồn đưa ngón tay lên miệng con bé. Nhưng Diễm Huyền đã nghe hết. Khuôn mặt chị hơi sượng sùng nhưng chỉ thoáng qua Rồi chị

tạo vẻ tự nhiên, đi về phía hai người:

- Hai cô trò ngồi chơi hả?

- Vâng, chị mới tới, chị vào nhà đi.

- Thôi chị ngồi đây chơi được rồi. Thế nào, bé Lam hôm nay có ngoan không con?

Mặt con bé lằm lì không trả lời. Hương Phi dỗ dành:

- Chào dì đi em, không được vô lễ như vậy.

Diễm Huyền khoát tay:

- Không sao, đừng mắng nó em.

Chị lấy trong giỏ ra bộ đồ chơi đưa đến trước mặt nó:

- Dì cho con nè, thích không?

Bé Lam chỉ nhìn thoáng qua món quà. Rồi lại nguẩy đầu chỗ khác. Hương Phi ngại thật sự, cô nghiêm mặt:

- Em nhận quà rồi cảm ơn dì đi. Nếu không cô sẽ không chơi với em nữa.

Bé Lam im lìm không trả lời. Bất ngờ nó đứng bật dậy vùng vằng bỏ vào nhà. Hương Phi lúng túng nhìn theo con bé. Rồi quay lại Diễm Huyền, cô cười gượng:

- Chị đừng để ý, lúc này nó trái tính lắm, có khi giận không thèm nói chuyện với em nữa.

Diễm Huyền nói như bắn khoăn:

- Chị không hiểu sa tự nhiên nó kỳ vậy. Lúc trước nó dễ thương lắm mà. Để dỗ nó từ từ xem.

Hương Phi làm thinh, cô không dám nói sự thật với chị. Rằng sẽ khó dỗ từ từ như chị nghĩ. Vì từ lúc bắt gặp chị và Vĩnh Tuyên âu yếm nhau. Nó đã có thành kiến và bản năng trẻ con mách bảo nó rằng, người phụ nữ này sẽ tranh giành ba của nó. Không có cách gì chị chinh phục nó cho được dù là quà có chất hàng núi, chỉ sợ chị không kiên nhẫn mà thôi.

Diễm Huyền có vẻ buồn:

- Em làm cách nào thân với nó được, chỉ chị đi. Chị đã làm mọi cách để gần gũi nó chỉ thiếu nước van xin nữa thôi, thế mà con bé...

Chị im lặng thờ dài, Hương Phi nhìn một cách ái ngại. Quả thật Diễm Huyền đã kiên nhẫn vô cùng trong việc lấy tình cảm bé Lam. Dù không có Vĩnh Tuyên ở nhà, chị vẫn hay đến thăm con bé. Mỗi lần đến là mang một món quà. Rồi lại tìm mọi cách gần gũi, thế mà con bé vẫn phản ứng quyết liệt.

Đến nỗi Hương Phi cũng ngạc nhiên vì tính nết của nó.

Diễm Huyền ngồi một lát rồi về. Chị để bộ đồ chơi lại. Hương Phi mang vào nhà tìm bé Lam. Con bé đang ngồi trước đàn dương cầm. Môi cong lên. Mắt liếc ra ngoài đầy bức tức. Hương Phi lại gần đưa nó món quà:

- Dì Huyền về rồi, và gởi cái này cho em đây.

- Em không thèm, làm bộ, thấy ghét.

- Di Huyền đâu có làm bộ gì đâu, di ấy thương em thật mà.
- Không phải, thương ba chứ không phải thương em, làm bộ thương em đặng hôn ba.

Hương Phi thấy đã đến lúc cần phải nói chuyện nghiêm chỉnh với nó. Cô ôm con bé dịu dàng:

- Em đừng ghét di Huyền nữa, tội nghiệp di ấy lắm. Mai một di ấy sẽ là mẹ em, rồi chăm sóc em, như mẹ em vậy đó.
- Có sẵn sóc ba em không?
- Có chứ, như thế em vừa có ba vừa có mẹ, em mà ghét di Huyền hoài, làm sao di ấy thương em được.
- Mai một di ấy làm mẹ em, rồi ở đâu?
- Dĩ nhiên là ở nhà này, và sẵn sóc em, vui lắm.
- Thế lúc đó cô có ở đây không?
- Cô chưa biết.

Bé Lam ngồi lặng thinh, như suy nghĩ cái gì đó. Hương Phi không biết cái đầu bé bỏng của nó đang nghĩ gì, cô cảm thấy không yên tâm.

- Gì vậy Lam?
- Mai một di Huyền là mẹ ghẻ giống như mẹ của cô Tấm, sẽ bắt con làm công việc và đánh em, không cho em đi chơi.

Hương Phi bàng hoàng nhìn nó. Cô phủ nhận ngay:

- Tầm bậy, không có.
- Có có. Em biết rồi, di ghẻ thì không thể thương con chồng được, chỉ thương ba thôi.

Hương Phi sững sốt thật sự. Cô không tưởng tượng nổi con bé hiểu được những chuyện như thế. Nó lớn thật rồi. Chứ không thơ ngây như cô tưởng. Và Hương Phi không ngờ rằng cách người lớn chưa đến nơi đến chốn của nó đã hại cô làm đảo lộn mối quan hệ tốt đẹp của cô với Diễm Huyền.

Chuyện xảy ra khi Vĩnh Tuyên về. Buổi tối Diễm Huyền đến ăn tối với cả nhà. Bé Lam một mực không chịu ngồi gần khi chị kéo nó xuống bên cạnh. Mà đi vòng qua người với Hương Phi Vĩnh Tuyên cau mặt nhìn nó, nhưng không nói gì chuyện đó rồi cũng qua, ai cũng cố gắng lờ đi như không có gì. Nhưng đến lúc Diễm Huyền gấp thức ăn cho nó, thì nó chống đũa ngồi im rồi thỉnh lình hất tung miếng thịt ra khỏi chén.

Mặt Diễm Huyền tái đi nhưng cũng cố mỉm cười:

- Con không thích ăn thịt hả?

Không ai nghe được tiếng chị, vì Vĩnh Tuyên đã nghiêm mặt nhìn nó gần giọng:

- Con làm như vậy thật hỗn láo, bước qua xin lỗi di mau.

Bé Lam vẫn chống đũa ngồi im, Diễm Huyền vội can thiệp:

- Thôi đi anh đừng ép nó, con nít không biết gì đâu.

- Con nít càng phải dạy hơn nữa, ba bảo con qua xin lỗi dì nghe không?

Hương Phi đỡ dành:

- Nghe lời ba đi em, qua xin lỗi dì đi.

Mặc cho Vĩnh Tuyên giận dữ và Diễm Huyền nói ngọt, con bé vẫn ngồi yên.

Vĩnh Tuyên nói như quát:

- Tại sao con lì quá vậy. Ba phạt con quỳ gối từ bây giờ tới chiều, tối thứ bảy không được đi chơi, bây giờ lên phòng ngay.

Ngoài sức tưởng tượng của Hương Phi con bé bỏ ngay đũa xuống. Mím môi xô ghế đứng dậy. Cử chỉ của nó găm găm và gai góc khó khuất phục. Nó mới rời bàn thì Diễm Huyền đã vội bước ra giữ nó lại.

- Ở lại ăn cho xong đi con, ba con nói vậy chứ không phạt con đâu.

Con bé không trả lời đôi mắt nó chiếu thẳng vào mặt Diễm Huyền, hằn học và thù nghịch, đến nỗi Hương Phi ngỡ ngàng như khám phá ra bản chất mới của nó. Cái nhìn đó cũng làm Diễm Huyền chùng lại. Nhưng chị vẫn dịu dàng với một cố gắng phi thường:

- Đừng giận ba nữa, để dì xin ba cho Vào bàn ăn tiếp đi con.

Chị định ôm nó nhưng con bé đã đẩy mạnh một cái làm chị té ngửa, Vĩnh Tuyên hăm hăm bước tới dẫn nó ra, lắc mạnh tay nó:

- Quá quái lắm, không kỷ luật con là không được, tại sao con dám xô dì, nói mau.

Tim Hương Phi đập như trống đánh, sợ bé Lam bị đòn, cô liều lĩnh kéo nó về phía mình:

- Xin ông đừng đánh nó tôi hứa sẽ dạy nó ngoan lại, rồi nó sẽ tự động xin lỗi chị Huyền.

Thật bất ngờ bé Lam la lên, giọng lạnh lạnh:

- Con không xin lỗi.

Hương Phi hoảng hốt bịt miệng nó lại:

- Đừng có bướng Lam.

Vĩnh Tuyên giận đỏ mặt. Nhưng cũng cố kiềm chế, ông nói bằng giọng bình tĩnh:

- Tại sao con ghét dì Huyền nói ba nghe đi.

- Tại dì ấy làm bộ, làm bộ cho quà tặng dụ con nít. Cô Phi bảo dì ấy muốn làm mẹ con, làm bộ thương con. Con ghét người lớn gạt con nít.

- Cái gì? - Vĩnh Tuyên nhíu mày.

- Còn nữa, con không thương dì Huyền, con thương cô Phi con thích cô Phi làm mẹ hơn.

- Hà?

Hương Phi kêu lên một tiếng buông vội nó ra. Lời tuyên bố của con bé như một tiếng sấm nổ, là mấy người lớn chấn động, sững sờ. Diễm Huyền chột bụm mặt bật khóc rồi chạy nhanh ra khỏi phòng. Vĩnh Tuyên vội đuổi theo:

- Đứng lại đi Huyền, nghe anh nói đã.

Nhưng Diễm Huyền vẫn một mực chạy đi, Vĩnh Tường cũng theo chị ra phòng khách. Còn lại ba người trong phòng Hương Phi đứng dựa bàn lục giọng:

- Tại sao em nói với ba như vậy, cô không ngờ em suy nghĩ kỳ cục như vậy, ai dạy em vậy Lam.

Nãy giờ Vĩnh Tường một mực ngồi im theo dõi câu chuyện. Anh ta chợt đứng lên đến bên cạnh Hương Phi:

- Thì ra cô có mộng cao quá muốn là bà chủ, làm vợ chính thứ chứ không muốn là tình nhân, vì cô thấy làm bà chủ thì tương lai bảo đảm hơn.

Hương Phi quay phắt lại:

- Anh nói cái gì ?

- Tôi nói là cô biết nhìn xa và khôn vượt lứa tuổi của cô. Cô biết lợi dụng đứa con nít để chiếm ưu thế lắm.

- Anh...

Hương Phi nghẹn giọng không nói được. Cô trừng trừng nhìn Vĩnh Tường. Cái nhìn oán ghét thâm sâu. Nhưng anh ta không quan tâm thái độ của cô. Anh ta kéo bé Lam lại gần:

- Con là con nít phải biết nghe lời người lớn, con phải thương dì Huyền vì đó mới là người thương con và ba con. Hiểu không?

- Không phải dì Huyền thương ba, cô Phi mới thương con.

- Không, cô Phi đánh lừa con chỉ để lợi dụng, nghe lời chú đi.

Hương Phi chợt phần nộ ghê gớm:

- Đừng nhồi nhét vào đầu óc con nít chuyện của người lớn. Tội nghiệp nó lắm nó không biết gì đâu.

Vĩnh Tường quay lại:

- Nói nghe hay thật trong khi cô thì thủ thủ dạy nó ghét người ta, cô chia rẽ tình cảm tốt đẹp của nó với chị Huyền. Cô đáng sợ lắm.

Hương Phi không biết trả lời như thế nào vừa thấy nhục vừa thấy đắng cay cho sự hèn nhát của mình. Cả người cô lạnh toát run run mà cô không nhận ra nổi. Vĩnh Tường nói thẳng vào mặt cô:

- Hãy chấm dứt trò dụ dỗ con nít đi, nếu không sẽ chính tôi sẽ đuổi việc cô đó tôi làm vậy để bảo vệ hạnh phúc của anh tôi. Chị Huyền là người đáng hoàng cô không chen chân nổi đâu.

Anh ta cười đầy vẻ khinh bỉ rồi bỏ đi ra. Hương Phi mím môi đứng yên, cô chợt bật khóc tức tưởi. Cô đứng dựa bên bàn nất từng lúc, bé Lam buồn buồn kéo tay cô:

- Cô nín đi, chú Tường thấy ghét, cô đừng khóc nữa cô.

Chợt có tiếng dì Năm bên cạnh:

- Mấy người nhà giàu họ nhìn mình kỳ cục lắm, họ sợ mình nhào vô lấy của.

Người ta nói gì thì nói. Miễn mình không có thì thôi đừng thèm để ý cô ạ.

Bé Lam cũng nói họa theo :

- Phải đó, mấy người nhà giàu kỳ cục lắm đừng thèm để ý cô ạ.

Dì Năm và Hương Phi đều quay lại nhìn con bé, rồi bật cười. Sự thơ ngây của con bé làm Hương Phi thấy nhẹ nhàng một chút. Có điều cô không hiểu nổi một con bé thơ ngây như vậy sao lại có những ý nghĩ người lớn? Trẻ con có những đột phá không thể ngờ được.

Dì Năm kéo tay Hương Phi:

- Nãy giờ cô có ăn gì đâu, ráng ăn một chút để đói cô Phi.

- Dạ thôi con không muốn ăn.

Cô thần thờ dắt bé Lam lên phòng, một lát chợt nhớ ra đến giờ học cô đưa nó xuống phòng khách, mở nắp đàn:

- Em ôn lại bài hôm qua đi.

Bé Lam ngoan ngoãn ngồi xuống đàn, Hương Phi ngồi một bên chăm chăm nhìn vào một điểm. Đầu óc cô quay cuồng nghĩ về chuyện lúc nãy. Tối nay cô không sao tập trung được. Chuyện này rồi đến chuyện kia, làm thành sức ép khiến tinh thần cô căng thẳng.

Hương Phi đắm mình trong suy nghĩ, đến nỗi không hay tiễn xe đồ ngoài sân. Và ông chủ đã về, ông đi về phía chiếc đàn, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Dạy xong cô lên gặp tôi.

Tiếng của ông làm Hương Phi giật bản mình, cô đưa tay lên chặn ngực nhìn ông như không hiểu. Vĩnh Tuyên càng nghiêm hơn:

- Trong giờ dạy cô hay lơ đãng như vậy sao?

- Xin lỗi ông, tôi sẽ tập trung hơn.

Vĩnh Tuyên nhắc lại:

- Dạy xong cô lên gặp tôi.

- Vâng.

Vĩnh Tuyên đi lên lầu, Hương Phi quay lại nhìn bé Lam. Con bé nhìn theo ba rồi thì thầm như bí mật:

- Có phải ba mắng cô vì chuyện lúc nãy không, giống như chú Tường vậy đó.

Hương Phi nhìn kỹ con bé, bây giờ cô hiểu rằng không nên nghĩ nó hoàn toàn thơ ngây nữa. Nó cũng có nhận thức, cũng biết chuyện. Có điều nhận thức theo cách trẻ con, nó làm cô dở khóc dở cười hơn là được an ủi.

Hết giờ học Hương Phi thấy Vĩnh Tuyên chờ cô ở phòng khách nhỏ. Cô bảo bé Lam về phòng rồi một mình đi đến trước mặt Vĩnh Tuyên. Ông chủ bỏ ngay tờ báo xuống khi thấy cô:

- Cô ngồi đi.

Hương Phi ngồi xuống với tâm trạng phập phồng, qua nhiên Vĩnh Tuyên vào đề một cách thẳng thắn:

- Nói về chuyện lúc nãy tôi muốn biết cô đã dạy con gái tôi thế nào? Tại sao nó lại có ý nghĩ đó?

Hương Phi liếm môi nói một cách khó khăn:

- Nãy giờ tôi cũng tự hỏi tại sao nó lại nghĩ như vậy. Tôi thì là không dạy nó cái gì lệch lạc, còn ý nghĩ chủ quan của nó thì tôi không kiểm soát được.

Vĩnh Tuyên có vẻ không tin, nhưng ông ta phản ứng nhẹ nhàng lịch sự hơn Vĩnh Tường. Ông ta làm ra vẻ rất tự tin.

- Tôi không nghĩ cô dạy nó tư tưởng xấu, có điều đầu óc con nít rất trong sáng. Người lớn dạy nó thế nào thì nó hiểu thế ấy. Cho nên cô hãy cẩn thận khi nói chuyện.

Hương Phi gục mặt nhìn xuống tay mình, cô thừa biết Vĩnh Tuyên nghĩ cô thích ông và mượn bé Lam để leo lên địa vị bà chủ. Ông ta tế nhị không nói ra điều đó. Nhưng thà nói trắng ra lại hay hơn. Vì cô còn có vẻ thanh mình đàng này...

Vĩnh Tuyên nói tiếp rất lịch sự, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị và xa vời. Như không cho phép cô vượt qua ranh giới ông chủ và cô gia sư.

- Tôi đã chọn được mẹ kế cho nó, cô ấy đáng được tôi và con gái tôi trân trọng. Mong rằng cô đừng nói gì để vẩn đục tình cảm của nó. Lúc trước con bé rất thích cô ấy, tôi không hiểu sao bỗng nhiên nó thay đổi. Tôi hy vọng cô là một cô giáo cao quý.

Mặt Hương Phi đỏ bừng nhục nhã, cô hiểu câu nói đó theo nghĩa thế này "tôi chọn cho con gái tôi người mẹ có địa vị có học thức, và tôi hoàn toàn không có ý nghĩ đưa một cô giáo dạy kèm vào gia đình này."

Thấy Hương Phi cứ nhìn xuống gạch dẫm điệu lặng lẽ khó hiểu, Vĩnh Tuyên nói lớn hơn:

- Cô nghĩ thế nào về lời tôi nói.

- Tôi hiểu có lẽ tôi dạy học trò chưa kỹ, tôi hứa sẽ cố gắng hơn.

Mình đã nói chuyện y như sách vở, Hương Phi tự thấy như vậy. Nỗi sợ cố định giữa chủ tớ khiến cô không dám bộc lộ suy nghĩ thật của mình. Và cô phản ứng theo sự phục tùng để đừng bị đuổi việc. Cô nghĩ như vậy sẽ được yên thân.

Vĩnh Tuyên vẫn nghiêm nghị:

- Tôi hy vọng từ đây về sau con gái tôi sẽ không có ác cảm với Diễm Huyền nữa. Và tất cả những ý nghĩ lệch lạc của nó sẽ được điều chỉnh lại.

Nếu là Vĩnh Tường thì anh ta sẽ nói một câu này "cô đừng có gieo vào đầu óc con bé sự thù nghịch, đừng có lợi dụng nó để được làm vợ Ông chủ".

Vĩnh Tuyên tế nhị hơn ông em nên không nói ra. Vậy mà lại làm cô đau lòng hơn mười câu đay nghiến của Vĩnh Tường.

Hương Phi chớp chớp mắt cố nén để nó đừng rơi thành nước mắt nhưng mắt cô đỏ hoe Vĩnh Tuyên hình như hơi bất ngờ. Ông khoát tay:

- Thôi cô ra ngoài đi.

Hương Phi đứng lên đi ra, cô thấy bé Lam đứng lấp ló ở cửa. Hình như nó đứng rình nãy giờ. Về mặt nó ảo não như chính nó vừa bị mắng. Nó im lặng đi theo Hương Phi về phòng.

Vừa cài cửa Hương Phi thả sức khóc một trận, bé Lam lay cô giọng nó buồn bã:

- Cô ơi, có phải ba em mắng nên cô khóc không? Hết chú Tường mắng rồi đến bà Sao ai cũng không thương cô vậy hở cô?

Chợt nhớ đến hậu quả nếu cứ khóc, Hương Phi vội vàng lau nước mắt:

- Không phải ba mắng đâu, ba khen em học giỏi đấy.

- Vậy sao cô khóc?

- Tại cô bị nhức đầu.

- Không phải đâu, em biết nè, tại ba mắng cô.

Nó lặng thinh một lát, rồi hần học:

- Tại dì Huyền nên ba và chú Tường mắng cô, em ghét bà ấy, em ghét bà ấy nhất trên đời.

- Mai mốt em đừng ghét dì Huyền nữa, nghe không, nếu ghét dì ấy thì ba và chú Tường không thương em đâu.

- Em ghét luôn ba và chú Tường.

Hương Phi làm thinh. Bị bên đây đá qua, bên kia đá lại, cô thấy thần kinh như nhão đi. Cô quá mệt mỏi rồi, và tự nhủ cứ mặc kệ tất cả. Ngày mai tỉnh táo lại, cô sẽ nói chuyện với nó sau.

Nhưng Hương Phi chưa kịp uốn nắn con bé thì nó lại gây ra chuyện khác, làm cô còn điều đúng hơn. Sáng nay chúa nhật. Khi ăn sáng, ông Vĩnh Tuyên nói chuyện với bé Lam rất dịu dàng như không có chuyện gì xảy ra:

- Hôm nay con gái có đi chơi với ba không ?

Bé Lam hỏi dè dặt:

- Thế, có đi với dì Huyền không ?

Vĩnh Tuyên hơi lúng túng một chút, rồi gật đầu:

- Hôm nay ba và dì Huyền sẽ đưa con đi Suối Tiên, ở đó có nhiều trò chơi lắm.

Nhưng bé Lam không quan tâm đến trò chơi, nó lập tức lắc đầu:

- Con không thích đi chơi

- Sao vậy con ?

- Con thích cô Phi đưa con đi ăn kem hơn.

- Thế thì ba và dì Huyền sẽ cho con ăn kem.

- Không, con thích đi với cô Phi hơn, ba đưa cô Phi theo con mới đi.

Hương Phi hoảng hốt kêu lên:

- Không được nói như vậy, Lam.

Vĩnh Tuyên khẽ lắc đầu một cái, rồi cố kiên nhẫn giải thích:

- Cô Phi phải ở nhà trông nhà, chỉ một mình con đi thôi.
- Thế thì con ở nhà với cô Phi.

Vĩnh Tuyên nghiêm nghị:

- Con muốn vậy cũng được.

Ông đứng dậy, rời bàn ăn. Bé Lam xụ mặt, mắt đỏ hoe như muốn khóc. Nó giận dỗi bỏ đi ra. Vừa đi vừa dậm chân bình bịch. Và xô đẩy tất cả những thứ nó gặp trên đường đi.

Tiếng ghế ngã, tiếng màn cửa rớt nghe thật ồn. Nhưng Vĩnh Tuyên vẫn làm ngơ như không nghe. Có lẽ ông muốn dạy dỗ con bé theo cách của ông.

Nghe tiếng xe chạy dưới sân, bé Lam càng tức dữ. Nó chỉ định ngúng nguẩy để bắt ba chịu ý. Không ngờ ông bỏ mặc xác nó. Con bé hằm hằm ngồi phịch trong ghế khóc tức tưởi.

Hương Phi dỗ mãi nó mới nín. Cô bày đồ chơi ra cho nó. Thấy con bé có vẻ dịu, cô yên tâm vào phòng đọc sách.

Một lát Hương Phi ra tìm thì con bé đâu mất. Cô chạy xuống sân cũng không thấy. Ngay lúc đó Vĩnh Tuyên về tới. Hương Phi hoang mang đứng nép sau cây cột to chờ ông đi lên rồi tiếp tục tìm kiếm Lam.

Nhưng cô không cần kiếm lâu. Vì tiếng quát của Vĩnh Tuyên văng xuống. Cô giật mình chạy lên lầu. Tiếng quát văng ra từ phòng Vĩnh Tuyên. Hương Phi chưa bao giờ bén mảng đến khu vực đó. Nhưng bây giờ cô không nghĩ gì nữa, cô chỉ lo sợ chạy nhanh lên tầng trên.

Điệu Ru Mùa Hạ

Chương 3

Cửa không đóng, Hương Phi thấy dưới gạch lổn ngổn những mảnh vụn của giấy. Bé Lam đứng trước mặt Vĩnh Tuyên, nước mắt giọt vắn giọt dài. Còn ông thì mặt đỏ bừng:

- Tại sao con xé hình di Huyền, nói mau ?

-...

- Con thật là cứng đầu, hỗn láo. Hôm nay ba phải đánh cho con bỏ tật hung dữ. Lên giường quỳ gối cho ba.

Vừa nói Vĩnh Tuyên vừa đứng dậy đến bàn lấy cây thước ông đi trở lại phía nó:

- Lên giường quỳ gối mau!

Bé Lam vẫn đứng trơ một chỗ, môi nó bặm lại một cách lì lợm. Mặc cho ba nó lập lại câu đó đến năm lần, nó vẫn không nhúc nhích. Cuối cùng, Vĩnh Tuyên thẳng tay quát vào mông con bé, nó khóc thét lên, xoa chỗ đau, rồi ngồi bẹp xuống gạch giầy giụa.

Vĩnh Tuyên kéo nó lên, quát lớn:

- Quỳ gối lên, đồ lì lợm.

Con bé vẫn đạp hai chân loi choi. Và tiếp tục gào rống. Thế là những làn roi tới tấp quát vào nó. Chịu hết nổi, Hương Phi liều lĩnh xông vào che con bé lại:

- Ông đừng đánh nó.

- Cô tránh ra cho tôi dạy con, tôi không cho phép cô xen vào việc của tôi.

Hương Phi đứng dậy, nhưng rồi thấy con bé tiếp tục bị đòn, cô lại nhào vô kéo nó ra. Cây thước quát trúng tay cô, đau rất điếng người. Không biết ma hay quỷ nhập, Hương Phi chợt quay phắt lại, quát mắt:

- Ông là một người vô lương tâm, không có cha nào đánh con như thế cả!

Vĩnh Tuyên có vẻ kinh ngạc trước phản ứng của cô Ông nghiêm mặt:

- Cô vượt quá giới hạn rồi đó!

Nhưng Hương Phi đang mất bình tĩnh. Cô nói như thét:

- Ông thử bị một roi thôi, xem có chịu nổi không. Tôi là người lớn mà còn cảm thấy đau, huống gì là con nít. Ông thử vạch chân nó ra xem.

Vừa nói, cô vừa cúi xuống, vén áo đầm con bé lên. Mông và hai chân nó bị những lần đỏ ngang dọc. Nhìn thấy như thế, Vĩnh Tuyên quăng cây thước vào góc phòng:

- Dẫn nó về phòng xoa dầu cho nó đi.

- Xoa rồi có hết đau không. Lần này đánh được thì chắc chắn sẽ xảy ra nhiều nữa. Ông cứ nghĩ như vậy sẽ làm nó sợ. Nhưng chính cách đó làm nó ghét chị ấy. Thế rồi ông quay lại đổ lỗi cho tôi, bảo tôi đầu độc con nít. Rồi lại đánh nó vì lì. Ông chẳng hiểu gì cả!

Vĩnh Tuyên nhú mày nhìn cô Đây là lần đầu tiên cô gia sư dám đối đầu quát tháo với ông chủ. Cô ta liều thật.

Vĩnh Tuyên nghiêm mặt:

- Cô hãy biết cách ngừng lại, và đưa nó về phòng đi.

Nhưng Hương Phi vẫn đỏ mặt tía tai:

- Tôi biết rõ thân phận của tôi. Nhưng không phải vì thế mà tôi im lặng, để sau này ông tiếp tục đánh nó. Ông hãy nhìn lại mình đi, ông có thật sự là cha nó không ?

- Cô nói cái gì đó, thật là quá lắm.

- Tôi cứ việc nói, rồi sau đó ông không đuổi tôi tôi cũng sẽ nghỉ việc. Vì không nói thì chẳng bao giờ ông nhìn ra. Ông chỉ thương con bé bằng miệng thôi, còn thì chẳng bao giờ quan tâm đến ý thích của nó cả.

- Ý thích gì ?

- Lấy một chuyện đơn giản thôi, ông hãy nhìn lại tủ đồ chơi của nó xem.

Mỗi lần đi xa về, quà cho nó chỉ có mỗi loại búp bê, điều đó chứng tỏ ông chẳng chăm chút đến ý thích con gái ông.

Vĩnh Tuyên có vẻ bị bất ngờ:

- Còn chuyện đó nữa sao ?

- Còn nữa, hôm nay tôi nói cho hết. Ông có biết vì sao bé Lam bỗng trở mặt ghét chị Huyền không, vì... vì...

Mặt Hương Phi chợt đỏ bừng lên, xấu hổ. Cô đang nhớ lần bé Lam bảo ba nó và dì Huyền hôn nhau. Nhưng không thể diễn đạt trần trụi như thế được. Cô cũng đang lúng túng thì Vĩnh Tuyên hỏi với vẻ chăm chú:

- Lý do gì ? Cô nói đi!

Hương Phi buông thông:

- Vì nó phát hiện ông với chị ấy yêu nhau. Tôi chỉ nói thế thôi, chắc ông sẽ hiểu nhiều hơn.

Vĩnh Tuyên hình như bàng hoàng, ông ta nhú mày. Hương Phi biết ông ta hiểu cô ám chỉ cái gì. Cô nói tiếp:

- Đó là lý do chính. Ông có hiểu tâm lý này không, con nít thơ ngây lắm. Nó cứ tưởng chị ấy thương nó. Nhưng khi biết chính vì ông mà chị ấy thích nó, thì nó đâm ra có cảm giác bị gạt, và đề phòng. Còn sau đó thì ông đã thấy.

Cô dừng lại, nói giọng âm ức:

- Chính hai người làm cho nó bị ác cảm, rồi quay ra mắng tôi không biết dạy, hết người này đến người kia mắng. Tôi im lặng nhìn vì không muốn mất chỗ làm, bây giờ thì tôi bất chấp tất cả. Ông đừng nghĩ người nghèo

không biết tự ái. Tôi cũng là con người mà.

Cô đứng thẳng lên, đẩy về liềm lĩnh:

- Hôm nay tôi dám nói thì dám nhận hậu quả, ông có thể đuổi việc tôi, cũng chẳng sao. Nước mạnh thì phải vỡ đê thôi.

Nói xong cô đứng im. Biết rằng mình đã tự hại mình. Nhưng khi nổi giận, cô bất chấp tất cả. Và bây giờ chuyển sang cảm giác lì lợm chờ hậu quả.

Vĩnh Tuyên không có phản ứng gay gắt nào, ngoài cử chỉ trầm lặng như suy nghĩ. Rồi ông quay lại, khoát tay:

- Đưa nó về phòng đi, và xoa dầu cho nó.

Hương Phi chỉ liếc nhìn ông một cái rồi dẫn bé Lam xuống phòng. Cô vạch áo đầm nó lên xem xét. May mà phần trên không có gì. Nhưng hai chân thì đầy những lằn đỏ. Không hiểu Vĩnh Tuyên có điên không mà đánh con kiêu như vậy. Cô không thể nào nghĩ được. Một người trầm tính, có lúc lại mất bình tĩnh như vậy.

Xoa dầu cho nó xong, Hương Phi dỗ nó nằm im. Rồi hỏi khề:

- Sao em xé hình dì Huyền vậy ?

- Ai bảo bà ấy xúi ba không cho em đi chơi.

- Em nghĩ sai rồi, dì Huyền muốn em đi mà, tại em không chịu đi chứ.

- Nhưng em ghét đi với dì Huyền, chỉ muốn đi với ba thôi.

Hương Phi hiểu rồi. Thì ra lúc sáng nó làm ngúng làm nguẩy để bắt ba chiều chuộng, nhưng ông ta trừng phạt bằng cách cho nó ở nhà. Và nó trả thù Diễm Huyền bằng cách xé hình chị ạ. Thật ra không thể trách nó hỗn hào được. Nếu con nít mà biết kiềm chế cảm xúc như người lớn thì thật là nguy hiểm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hương Phi lại nghĩ sang chuyện của mình. Lúc này cô liềm lĩnh đối đầu với Vĩnh Tuyên. Cô không hối hận vì lãnh hậu quả, nhưng vẫn không khỏi thấy buồn rầu.

Chợt có tiếng gõ cửa, Hương Phi bước ra mở. Vĩnh Tuyên không nhìn đến cô Chỉ đẩy cửa bước vào phòng. Bé Lam đã ngủ. Ông ta vạch áo con bé lên xem. Hương Phi có cảm tưởng ông ta hối hận và nóng ruột, dù ông ta không bộc lộ chút cảm xúc nào.

Thấy Hương Phi chiếu cặp mắt ác cảm về phía mình, ông hơi thoáng cau mày. Rồi nói như ra lệnh:

- Cô tắm cho nó nhẹ tay một chút, chịu khó xoa dầu thường cho nó mau hết.

- Còn tôi, ông sẽ giải quyết thế nào ?

- Cô muốn hỏi gì ?

- Tôi muốn biết ông có đuổi việc tôi không ?

Vĩnh Tuyên nhíu mày:

- Tôi không giải quyết tùy tiện theo ý muốn của tôi, mong là cô chịu khó dạy nó hơn.

Hương Phi bỗng thấy như trút một gánh nặng. Cô thở nhẹ:

- Trước đây tôi không hề xúi nó chống đối ông, thì bây giờ vẫn vậy.

- Tốt!

Vĩnh Tuyên nói một tiếng ngắn gọn. Không biết là lời khen hay lời châm biếm. Ông ta kéo áo bé Lam xuống, rồi đi ra ngoài.

Hương Phi ngồi phịch xuống giường, nhưng không phải chán nản. Cảm giác nhẹ bỗng pha lẫn sung sướng làm cô thấy bao nhiêu chuyện dồn nén bỗng được giải tỏa. Cô có thể yên tâm là mình không bị mất việc.

Nhưng cô yên tâm không được lâu với Vĩnh Tường. Tối nay anh ta nhậu say về và lại tìm đến quây cô. Lúc đó khá khuya. Di Năm và bé Lam đã ngủ.

Vĩnh Tuyên đi với Diễm Huyền cả ngày vẫn chưa về. Cô đang đọc sách thì nghe tiếng chuông dưới cổng. Tiếng di Năm chạy xuống mở cửa, sau đó tiếng nói lẽ nhè vọng lên lầu.

Hương Phi buông quyển sách xuống, lo sợ. Mỗi lần Vĩnh Tường say sưa, y như rằng anh ta lại đòi hỏi cô phục vụ. Những lần đó không nhiều, và cô luôn thoát được anh ta. Tối nay nghĩ đến việc đó, cô lại chán ngán nhũn cả người.

Một lát không lâu, Hương Phi nghe tiếng đập cửa, sợ bé Lam thức, cô vội đi ra. Và đến đứng phía lan can nói nhỏ:

- Khuya rồi, xin anh đừng làm ồn, sợ bé Lam nó thức.

- Nếu sợ làm ồn thì cô hãy lên phòng tôi đi.

- Không thể được!

- Cô nói câu này mấy lần rồi, xem ra cô không hề biết sợ tôi là gì. Cái giá cho sự im lặng của tôi là vậy à ?

Giọng Hương Phi thật thấp như năn nỉ:

- Nhưng tôi đã nghĩ việc ở đó rồi, anh thừa biết chuyện đó mà.

- Tôi biết, tôi biết. Nhưng sau khi tôi đi, lấy gì bảo đảm cô sẽ không trở lại đó. Và lại tiếp tục bỏ bê cháu của tôi.

- Tôi xin hứa chuyện này, anh hãy yên tâm

Vĩnh Tường đứng thật sát vào cô. Mùi rượu từ người anh ta tỏa ra làm Hương Phi thấy tởm. Cô nghiêng đầu qua một bên tránh né. Cử chỉ của cô làm Vĩnh Tường bị khiêu khích. Anh ta kéo mặt cô lại:

- Cô ghê tôi lắm phải không ? Vậy còn để bọn khác ôm trong tay, chắc cô thích hơn chứ gì ?

Cách nói của anh ta càng làm cho Hương Phi kinh sợ không chịu nổi. Cô mím môi làm thinh. Vĩnh Tường lẽ nhè:

- Ngày mai tôi đi rồi, tôi muốn có một đêm vui vẻ với cô. Lên phòng tôi đi, anh Tuyên không biết đâu.

- Không, tôi không thể.

- Cô biết điều này không, tôi rất thích cô. Cũng chẳng hiểu tại sao như vậy.

Nhưng mà thích, làm nhân tình của tôi đi. Tôi sẽ mua nhà khác cho cô, cô chỉ việc chờ lâu lâu tôi về sống chung với tôi, không sướng hơn sao ?
Hương Phi nhìn anh ta một cái, cô biết anh ta thích cô Nhưng theo cách khác lúc trước, lúc trước cô chỉ là một cô giáo dạy kèm, anh ta thích kiểu tôn trọng. Nhưng khi biết cô là vũ nữ, thì tình cảm đó chuyển sang khinh thường, bỏn cợt. Và anh ta muốn chiếm đoạt như một món đồ. Con người anh ta không có nền tảng nào cả. Điều này làm cô thấy ghét anh ta Không kèm được, cô xẵng giọng:

- Anh tưởng tiền của anh có thể mua được tôi sao ?

Vĩnh Tường cười lớn:

- Cô thật sự không thèm khát tiền không ? Nếu vậy thì cuốn gói khỏi đây đi. Cô chọn đi, một là mua sự im lặng ở tôi, hai là ra khỏi nhà này.

Hương Phi chưa kịp trả lời thì có tiếng nói vang lên phía sau, trầm trầm và nghiêm khắc:

- Có chuyện gì vậy ?

Hương Phi giật bản mình quay lại. Cô thấy Vĩnh Tuyên đang đứng ở bậc thang cuối. Cô tái mặt nhìn Vĩnh Tường. Anh ta cười đắc thắng, đều giả:

- Có ba người ở đây rồi, hay thật, sẵn đây cô có muốn tôi tuyên bố luôn không ?

Hương Phi sợ nhói tim, cô đứng lặng câm. Cử chỉ của cô càng làm Vĩnh Tuyên chú ý. Ông hỏi một cách nghiêm khắc hơn:

- Tại sao hai người ở đây vào giờ này. Tôi vừa nghe cả hai nói chuyện gì đó, nói ra đi, tại sao cô phải mua sự im lặng ?

Ánh mắt Vĩnh Tường đầy vẻ giễu cợt ác độc:

- Thế nào cô giáo, bằng lòng không ? Trả giá đi!

Sự đều giả của anh ta làm máu nóng trong người Hương Phi sôi lên. Cô quyết định không lùi bước nữa. Môi cô mím lại như một vẻ quyết tâm:

- Anh đừng tưởng như vậy sẽ ấn tôi vào tường. Tôi không dễ khuất phục đâu, không cần anh phải nói, tự tôi sẽ nói ra đây.

Cô quay lại Vĩnh Tuyên, nói một mạch:

- Vâng, tôi đã từng lừa gạt ông chủ. Ngoài công việc này ra, tôi còn là một cô vũ nữ. Đã từng làm việc về đêm, từng để con gái ông ở nhà một mình với dì bếp, tôi đã lẳng lẽ lừa gạt ông suốt hai năm qua. Và bây giờ ông đã biết, tùy ông phán xét.

Vĩnh Tường chợt cười khẩy:

- Dững cảm quá, đồ ngu!

Rồi anh ta bỏ đi.

Còn lại hai người, Hương Phi thu hết can đảm nhìn vào mặt Vĩnh Tuyên. Cô nhận ra một vẻ mặt tự chủ cao độ. Rõ ràng là Vĩnh Tuyên kinh ngạc và tức giận ghê gớm. Với cơn giận đó, người khác có lẽ đã quát mắng dữ dội, thậm

chỉ có thể hành hung. Nhưng ông ta thì vẫn lặng thinh. Cuối cùng, ông ta nói một cách trầm tĩnh:

- Tôi không ngờ đã đưa loại người như cô vào nhà. Càng thấy sơ xuất khi giao con gái tôi cho cô Tôi sẽ cho cô một tháng lương nghỉ việc. Và ngay sáng ngày mai cô phải rời khỏi đây, trước khi con gái tôi thức dậy.

Hương Phi nghe như một tiếng sấm nổ tung trong đầu. Vĩnh Tuyên nói chuyện nhẹ nhàng quá. Nhưng đó mới thật chết người. Cô vịn vào chấn song, nhìn cái đánh đĩnh đạc của ông ta khi đi lên tầng trên.

Bây giờ cô mới hiểu hết con người quyết đoán của Vĩnh Tuyên. Và càng kính nể lẫn sợ hãi.

Hương Phi trở vào phòng, lặng lẽ thu dọn đồ đạc. Vừa xếp đồ, cô vừa nghĩ về con người đầy đều đặn của Vĩnh Tường. Giờ này chắc anh ta ngủ say rồi. Chẳng còn tỉnh táo để thưởng thức chiến thắng của mình đâu.

Anh ta từ nước ngoài về để quây tung làm đảo lộn cuộc sống của cô Rồi thanh thản rũ áo ra đi. Còn cô thì rơi vào cuộc sống khốn đốn. Cô không hận ghét vì bị mất việc, mà ghét một con người vô liêm sỉ.

Sáng hôm sau khi trời còn tờ mờ, Hương Phi xách vali xuống phòng dì Năm lấy chìa khóa. Cô muốn đi sớm trước khi mọi người thức dậy, để tránh cuộc chia tay nặng nề.

Khi đi ra ngoài đường, khá lâu Hương Phi còn quay lại nhìn. Cô thấy dì Năm đứng trước cổng nhìn mãi theo cô Hình ảnh đó thật buồn. Không biết khi thức dậy không có cô, bé Lam sẽ như thế nào. Và cả những ngày tới nữa sẽ ra sao ?

Rồi nó cũng sẽ quên cô, và thương người có điều kiện chăm sóc nó. Chỉ có cô là không giữ được gì. Ngoài sự buồn tủi thất vọng.

oOo

Diệu Ly nghiêng người qua tắt đèn. Rồi ngã xuống gối một cách thoải mái .

Bên cạnh cô, Hương Phi vẫn ngồi bó gối ủ rũ . Diệu Ly kéo mạnh tay cô:

- Ngủ đi, buồn thì được gì . Mất chỗ làm chứ có phải trời sập . Làm gì thì lương vậy ?

Hương Phi trầm ngâm:

- Không biết giờ này bé Lam nó ngủ chưa ?

Diệu Ly ngáp dài:

- Con nít không thức khuya thế đâu. Lo mà đi.

Nói rồi nó nhắm mắt, lim dim ngủ . Và chỉ lát sau đã thở đều đều, Hương Phi nằm xuống, nhưng cô trằn trọc mãi . Cuối cùng cô bước xuống giường, và ngồi dưới gạch mà nghĩ lan man.

Một tuần lễ từ khi ra khỏi nhà Vĩnh Tuyên, là một tuần cô sống với tâm trạng buồn nhớ quay quắt . Ban ngày chạy xuôi ngược tìm kiếm việc làm và chỗ ở . Ban đêm lại thao thức vì tình cảm ngổn ngang, cô cũng không ngờ

mình có thể buồn rũ người như thế.

Mãi đến nửa đêm Hương Phi mới bắt đầu ngủ . Nhưng là giấc ngủ nặng nề, đầy mộng mị chiêm bao . Bé Lam và Vĩnh Tuyên thường xuyên có mặt trong giấc mơ của cô . Mà toàn là những hình ảnh buồn . Đến nỗi khi đã thức rồi, cô còn thấy ám ảnh chập chờn.

Trưa nay Hương Phi rời nhạc viện thì thấy dì Năm và bé Lam đứng ngay cổng. Ban đầu cô không tin vào mắt mình, nhưng bé Lam đã thấy cô và chạy ào đến ôm ngang người cô:

- Cô ơi, em và bà Năm đến thăm cô nè.

Khi ngồi trong quán nước, bé Lam dựa sát vào Hương Phi. Nó không nói gì, nhưng khóc thút thít kiêu tủi thân.

Hương Phi cũng im lặng ôm lấy nó . Cảnh đó nhìn có cái gì đó như tức cười . Nhưng người trong cuộc thì lại cảm động . Dì Năm như chỉ chờ có dịp để nói cho Hương Phi biết:

- Hôm sáng lúc cô đi, thức dậy nó chạy kiếm cô cùng nhà, ba nó mới nói cô nghỉ dạy nó, và cô không trở lại nữa, con nhỏ làm dữ lên, không chịu ăn, không chịu đi học luôn.

Hương Phi mở lớn mắt, kéo mặt bé Lam lên nhìn nó:

- Vậy em nghỉ học à ?

Rồi cô quay sang dì Năm:

- Ông chủ chịu cho nó nghỉ à ? Rồi có đánh nó không ?

- Ông chỉ dỗ chứ không đánh . Cậu Tường nói con nít dễ quên, ít ngày là nó không nhớ gì đâu.

- Anh ta đi chưa dì Năm ?

- Đi rồi cô, cái hôm sáng cô đi là trưa cậu ta ra sân bay đó.

- Mấy hôm nay chị Huyền có đến không ?

- Có, tội nghiệp cô Huyền, cô đỡ đủ cách nhưng con nhỏ không chịu. Thấy ông chủ buồn lắm.

Hương Phi tò mò:

- Dì dẫn nó đi như vậy, ông chủ biết không ?

- Không, tui dặn cậu tài xế đừng nói, chắc không sao đâu. Tội nghiệp con nhỏ lắm cô, tối ngày thơ thẩn chơi một mình, mặt mày buồn hiu, nó nhớ cô đó.

Hương Phi ôm đầu nó vào ngực:

- Sao em không chơi với dì Huyền, làm vậy ba buồn lắm, dì Huyền thương em thật mà.

Bé Lam giãy nảy:

- Không có thương, làm bộ đó.

Lại thế! Con bé cứ có ấn tượng Diễm Huyền giả vờ để lấy lòng nó. Như thế này sẽ khó xử cho Vĩnh Tuyên, mà cuối cùng nó sẽ chẳng được gì. Tự nhiên

cô thở dài:

- Mai một em ở chung với dì Huyền, nếu em ghét dì ấy hoài, dì ấy sẽ hết thương em đó.

- Kệ, kệ, em không cần, em chỉ cần cô thương thôi!

- Nhưng cô đâu có ở chung nhà với em, cô là người ngoài mà.

Bé Lam lặng thinh. Mắt nó mở to nhìn Hương Phi. Nó chột méo miệng như sắp khóc:

- Nếu ba em đưa dì Huyền về nhà, em sẽ đi bụi đời.

- Cái gì?

Hương Phi sửng sốt nhìn nó, cô lặp lại:

- Em nói cái gì? Ai dạy cho em chuyện đó vậy?

- Trong phim chiếu như vậy mà! Có bạn đó bị ba thương dì ghê nên đánh bạn, thế là bạn xếp đồ bỏ vào giỏ đi bụi đời luôn, mai một ba đánh em, em sẽ làm như vậy.

Hương Phi bần thần nhìn nó. Dì Năm nói như rầy:

- Đừng nói bậy con. Con nít mà đi bậy người ta bắt chết.

Bé Lam có vẻ nổi loạn:

- Con đi cho vừa lòng ba, cho ba ở nhà thương dì Huyền đi.

Bà Năm nói qua chuyện khác:

- Từ lúc đi tới giờ, cô ở đâu?

- Con ở nhà nhỏ bạn, ít ngày nữa con chuyển qua nhà trọ.

- Rồi đủ tiền sống không cô?

- Dạ cũng đủ.

- Cô ở đâu nhớ gọi điện thoại chỉ nhà cho tôi, để tôi dẫn bé Lam đi thăm cô.

Hương Phi dè dặt:

- Thôi dì Năm à, lỡ lần này thôi, đi tới đi lui ông chủ biết thì phiền lắm. Coi chừng bé Lam bị đòn đấy.

Bé Lam háng hái xen vào:

- Không sao đâu cô, đợi lúc ba em đi thì em chạy đến cô.

Hương Phi cảm động ngồi im. Một lát sau cô bảo dì Năm đưa nó về, rồi cô cũng một mình trở lại lấy xe.

Đêm đó cô lại thức với những vui buồn lẫn lộn. Cuộc gặp với bé Lam xoa dịu nỗi nhớ của cô, nhưng nó lại làm cô nhớ đến Vĩnh Tuyên hơn. Hình ảnh ông chủ trẻ ít nói, lạnh lùng cứ ám ảnh lấy cô. Bây giờ cô hiểu mình không còn hy vọng gì gặp ông nữa.

Chỉ mong thời gian giúp mình quên từ từ mà thôi.

Thế là cứ vài ngày, bé Lam lại đến thăm cô một lần. Thậm chí có lúc nó ngủ lại nhà trọ. Rồi sáng hôm sau Hương Phi đưa nó về sớm. Cả dì Năm và anh tài xế đều lên lút giúp cô trò gặp nhau kiểu đó. Ban đầu Hương Phi thấy hồi hộp. Nhưng dần dần cô dần ra quen.

Chỉ một tháng sau, cô lại chuyển qua việc cũ . Đó là đàn dương cầm cho vũ trường, nơi mà mẹ Diệu Ly giới thiệu . Và một chỗ thứ hai là dạy kèm tư gia . Hương Phi thấy mình làm như có số làm gia sư, cho nên khi xin việc như thế, cô rất dễ được nhận.

Tối nay Hương Phi đi làm như mọi ngày . Cô thay đồ xong rồi trở ra, đến ngồi vào đàn . Nhưng vừa ngồi xuống thì cô đã thấy Vĩnh Tuyên ngồi ở bàn gần đó . Ngay trong tầm mắt của cô.

Vừa thấy ông ta, Hương Phi nghĩ ngay đến bé Lam . Mặt cô tái đi . Cô linh cảm Vĩnh Tuyên đã phát hiện ra những cuộc gặp gỡ lén lút của bé Lam, và ông ta tới đây để ngăn chặn việc đó.

Hương Phi cúi mặt nhìn xuống bàn phím . Cổ trần tĩnh mình . Cô xem như đó chỉ là một người khách bình thường . Nhưng cô vừa đàn xong một bản thì người chạy bàn đã đến gần cô :

- Có một ông yêu cầu được gặp cô, cái ông ngồi một mình ở bàn trước mặt đó, cô thấy chưa ?

- Ông ta gặp tôi có chuyện gì không ?

- Tôi không biết, nhưng khách yêu cầu thì cô ra đi để có chuyện lời thôi đây.

Hương Phi thở dài đứng lên . Cô đi về phía bàn mà hai chân run như đi không muốn vững . Còn tim thì đập như trống đánh . Chính tình yêu lặng câm và mãnh liệt làm cô có cảm giác đó . Nhưng Vĩnh Tuyên sẽ không khi nào nhận ra được.

Cô đến trước mặt ông, nhỏ nhẹ:

- Chào ông chủ, có phải ông yêu cầu tôi đến đây không ?

Vĩnh Tuyên nhìn cô một thoáng, rồi gật đầu:

- Cô ngồi đi.

Hương Phi khép hai vạt áo, ngồi xuống phía đối diện . Cô ngồi thẳng lưng, hai tay đặt hờ trên bàn . Cô không dám nhìn Vĩnh Tuyên, chỉ dán mắt xuống tấm thảm trải bàn . Vĩnh Tuyên gọi cô ly nước, rồi hỏi một cách thẳng thắn:

- Cô mới chuyển qua làm việc này à ?

- Không, trước giờ tôi vẫn đàn cho vũ trường . Thưa ông.

- Vĩnh Tường bảo với tôi cô làm vũ nữ.

Hai tiếng đó làm mặt Hương Phi thấy nóng lên, ngượng ngùng . Cô gật đầu rất thẳng thắn, đúng như phong cách của ông:

- Vâng, có một thời gian tôi ra tiếp khách, vì lúc đó tôi nghỉ làm hoà, nên ông quản lý kiếm người khác thay, bây giờ người đó nghỉ nên tôi đàn trở lại.

- Ngoài chuyện này ra, cô còn làm ở đâu nữa không ?

- Một chỗ khác, cũng là dạy kèm đàn dương cầm.

Vĩnh Tuyên lặng thinh . Và ông nhìn Hương Phi không hề giấu giếm . Cái nhìn như quan sát, đánh giá một món đồ mà mình sắp sử dụng.

Hương Phi hơi cúi mặt nhìn xuống, tránh cái nhìn của ông ta . Cô biết chắc chắn đó không phải là một kiểu người đàn ông nhìn say đắm một phụ nữ mà ông ta yêu . Nhưng vẫn không khỏi ngượng . Và tiếp tục im lặng chờ ông ta quan sát cho xong.

Vĩnh Tường chột lên tiếng:

- Nhìn cô, tôi không đánh giá cô là người lừa lọc, và tôi nghĩ trước đây cô cũng không có ý lợi dụng sự tin tưởng của tôi.

Hương Phi ngược lên nhìn ông, mở to mắt im lặng . Cô chưa hiểu ý Vĩnh Tường, ông ta nói tiếp:

- Cô không thanh minh gì sao ?

- Tôi nghĩ... nhưng gì tôi làm, đứng về phía người chủ, thì khó mà tha thứ được . Nhưng xin thề với ông là tôi không muốn như thế . Làm việc lén lút như vậy không ai sung sướng gì đâu.

- Tôi nghĩ cô cần tiền cho cuộc sống của cô, điều đó tôi có thể thông cảm . Nhưng mỗi khi nhớ lại con gái tôi ở nhà một mình, tôi lại không còn tin tưởng cô.

Hương Phi làm thinh . Chuyện đó hiển nhiên quá rồi, cô còn có thể bào chữa gì được nữa . Cô nói một câu mà tự mình cũng cảm thấy thừa:

- Tôi không thể nói gì hơn là xin lỗi ông.

Vĩnh Tường nhếch môi một cái, không hiểu là cười hay châm biếm, nhưng Hương Phi không tin ông ta có thể châm biếm . Ông ta không phải loại người như vậy.

Cô liếm môi nói tiếp:

- Xin ông tin là... tôi không muốn lén lút như vậy . Những đêm đi làm, tôi rất khổ tâm khi giao bé Lam cho dì Năm, và... tôi luôn sống trong tâm trạng lo sợ, hồi hận.

Vĩnh Tường cắt ngang:

- Lo sợ hồi hận mà vẫn tiếp tục làm được à ?

Hương Phi buông thõng:

- Tôi không được quyền chọn lựa, vì tôi cần tiền.

Nói xong câu đó, cô đột ngột im lặng . Vĩnh Tường cũng không nói gì . Hình như ông ta xem chuyện đó là hiển nhiên . Và ông ta không lên án cô.

Hương Phi chớp mắt, cố trấn tĩnh mình . Cô nhẹ nhàng uống ngụm nước, rồi hỏi thẳng:

- Nhưng tại sao ông chủ đến tìm tôi ạ ?

- Theo cô thì tại sao ?

"Ông ta có biết chuyện bé Lam đến mình không đây ?" Hương Phi lo lắng nghĩ thầm . Cuối cùng cô quyết định nói thẳng:

- Tôi nghĩ ông đã biết chuyện con gái ông đến thăm tôi và ông muốn ngăn chặn.

- Tôi không ngờ cô lại tiếp tục lừa tôi lần thứ hai.

Hương Phi lập tức phản ứng:

- Không đúng vậy, thưa ông chủ, tình cảm không thể gọi là lừa lọc . Con gái ông có quyền tìm đến người nào nó quyến luyến . Và tôi thì không tìm cách dụ dỗ, nhưng không thể đuổi nó.

- Tôi không kết luận là cô dụ dỗ.

- Thế ông đến đây làm gì ? - Hương Phi hỏi một cách hoang mang.

- Tôi không thể dùng quyền hành áp đặt con gái tôi . Vì vậy mà tôi tìm đến cô.

- Xin ông chủ nói rõ hơn.

Vĩnh Tuyên nói điềm đậm:

- Có thể cô là người thực dụng xảo quyệt . Đó là chuyện của cô . Nếu là tôi thì tôi không sử dụng những người như cô . Nhưng mặt khác, tôi vẫn thừa nhận cô là một nhà mô phạm đối với con gái tôi.

Hương Phi nhìn ông ta chăm chăm . Tự ái và bị xúc phạm . Dù ông ta nói chuyện lịch sự, nhưng không giấu được sự coi thường . Đó là cách coi thường theo bản năng của những người chủ đối với người làm thuê . Mà chính ông ta cũng không nhận ra.

Tự nhiên cô quay mặt đi nhìn chỗ khác . Lặng thinh.

Vĩnh Tuyên thấy cử chỉ bất mãn đó của cô, ông ta hơi ngạc nhiên:

- Cô đang nghĩ gì vậy ?

Hương Phi quay mặt lại :

- Tôi không nghĩ gì hết, thưa ông, ông cứ tiếp đi.

- Chúng ta nói chuyện thẳng thắn với nhau nhé! Có thể những gì tôi nói đã làm cô mất lòng . Nhưng sự thật vẫn là sự thật . Dựa vào sự thật mà giải quyết vấn đề vẫn hay hơn không ?

- Vâng, ông cứ nói.

- Khi phát hiện ra con gái tôi lên tôi đi gặp cô, tất nhiên là tôi không hài lòng . Nhưng tôi cũng không phải là nhà độc tài, điều đó chỉ làm khổ con tôi.

- Bé Lam may mắn khi có ba như ông, tôi nghĩ đó là hạnh phúc còn sót lại của nó.

- Cô làm rồi, khi một đứa con nít mất mẹ, không có hạnh phúc nào đền nỗi cho nó đâu.

- Tôi hiểu điều đó hơn những gì ông nói . Đó là bất hạnh lớn nhất của nó . Nhưng dù sao cũng đỡ tệ hại hơn là nó phải có thêm người cha cứng nhắc.

Vĩnh Tuyên có vẻ đồng tình với lập luận của cô . Nhưng có lẽ cô không phải là đối tượng xứng đáng, nên ông không hạ mình bộc lộ cử chỉ đó . Ông ta nói tiếp với vẻ quyền uy, dù không cố ý:

- Tôi sẽ nhận cô trở lại . Với điều kiện cô không làm gì khác, ngoài việc chăm sóc con gái tôi . Tôi vẫn đồng ý để cô học tới lúc ra trường . Và ngoài

giờ đó ra, cô phải dành toàn bộ thời gian cho con gái tôi.

Hương Phi nhìn Vĩnh Tuyên một cách lặng lẽ . Trong cô, sự vui sướng pha lẫn tự ái thật khó tả . Cô yêu bé Lam và có nhu cầu được gần gũi nó . Nhưng bên cạnh đó, tình yêu thâm lặng với Vĩnh Tuyên vừa là hạnh phúc, vừa là đau khổ . Nửa muốn ở gần để được nhìn thấy . Nửa muốn đừng gặp để mà quên.

Mà trên hết là cô không chịu nổi là ông khi xem cô là người làm công.

Vĩnh Tuyên vẫn không hiểu những mâu thuẫn trong lòng Hương Phi ông nói tiếp, có vẻ bao dung hơn:

- Tôi nghĩ cô có nhu cầu sống riêng, và tôi cũng không ích kỷ để bắt cô sống mình cho con gái tôi mà không được đền bù . Cô cần bao nhiêu lương một tháng ?

Thấy Hương Phi dăm dăm nhìn chỗ khác mà không nói, ông dụ giọng;

- Thôi được, tôi sẽ trả gấp ba số lương trước đây của cô, cô thấy đủ không ?

Hương Phi vẫn không quay lại . Cô ngó dăm dăm ra ngoài . Hai hàng mi khẽ lay động, biểu hiện của một nội tâm xôn xao . Cuối cùng cô nói mà mắt vẫn nhìn chỗ khác:

- Tôi muốn suy nghĩ lại, tôi cần kiểm tra xem tôi muốn cái gì ? Nếu tôi trở lại nhà ông, lúc đó ông có thể yên tâm hoàn toàn về tôi. Còn nếu một tuần sau tôi không đến, thì ông cũng không cần trao đổi hay nâng lương gì cả . Hãy dành mức lương đó cho người nào xứng đáng với con gái ông.

- Cô có thể nói lý do, nếu cô từ chối ?

- Chỉ là những chuyện về tinh thần.

Cô chợt đứng lên như muốn chấm dứt câu chuyện:

- Nếu tuần sau tôi đến, thì ông sẽ có một người chăm sóc con gái ông hoàn mỹ . Xin chào ông.

Không đợi Vĩnh Tuyên trả lời , cô bước ra khỏi ghế và lăm lăm bước về phía chiếc đàn bắt đầu chơi nhạc.

Vĩnh Tuyên ngồi yên ở bàn khá lâu, ông ta nhìn Hương phi với ánh mắt khó hiểu . Thỉnh thoảng cô ngước lên và bắt gặp ánh mắt của ông ta . Cô lại cúi xuống nhìn phím đàn.

Trong lòng cô bây giờ, trong giờ phút này, là một sự lảng mạn đầy vay mượn, tưởng tượng . Cô đang tưởng tượng ông chủ trẻ đẹp trai kia là của cô . Và tối nay ông ta đến đây để ngắm nhìn cô . Như một người si tình . Sự tưởng tượng đó dù là ảo vọng, nhưng nó làm cho cuộc sống vốn khô khan của cô được thi vị hơn.

Và cô không muốn phải trở lại thực tế , để đối diện với công việc đời thường.

Nhưng Vĩnh Tuyên không hiểu điều đó . Chắc chắn không bao giờ ông ta hình dung được có một tình yêu thiên thần như thế . Nếu đoán ra, hẳn ông ta

đã tội nghiệp cô mà ngồi lại thêm chút nữa . Chính vì hoàn toàn vô tâm nên ông ta đứng lên ra về.

Hương Phi thất vọng nhìn theo . Thiên đường của cô bỗng vỡ tan tác . Mờ ảo như mây . Và cô trở lại thực tế với một tâm trạng ngao ngán . Đến nỗi cô thấy âm nhạc trở nên vô duyên lạc điệu . Bởi vì cuộc sống bao giờ cũng trần trụi.

Khuya ra về một mình, Hương Phi bỗng nhận ra những bước đi của mình thật lẻ loi . Và cô thấy mình thật sự sợ hãi, yếu đuối.

Lúc này cô đã nói lấp lửng với Vĩnh Tuyên . Bây giờ lại hối hận . Cô biết mình không đủ sức rút khỏi gia đình đó . Và cô chấp nhận đau khổ để còn được bé Lam . Hơn là mất hết cả hai.

Một tuần sau, Hương Phi trở lại ngôi nhà quý tộc ấy . Cô đến vào buổi trưa .

Khi trong nhà hoàn toàn vắng lặng . Chỉ có dì Năm là người đón cô một cách nhiệt tình . Không kể con chó trong nhà vốn đã quen với cô . Chỉ có hai sự nồng nhiệt đó dành cho cô . Còn thì tất cả đều yên ắng dửng dưng, không khí trong nhà vốn là thế nên Hương Phi không thấy hụt hẫng . Cô biết nếu có chủ nhân ở nhà, thì bản thân ông ta, cũng chẳng bao giờ vui mừng đón cô.

Hương Phi nhẹ nhàng lên phòng . Bé Lam đang ngủ . Cô đứng ở chân giường nhìn nó . Rồi nhìn quanh trong phòng . Mọi thứ vẫn không có gì thay đổi . Nó gọi cho cô cảm giác mình trở về nhà, nơi yên ổn của mình.

Hương Phi khom xuống sửa lại tư thế nằm cho bé Lam . Cô chợt thấy khung hình của cô ló ra, cô bước tới cầm lên . Thì ra con bé ôm hình cô mà ngủ .

Bất giác cô xúc động chảy cả nước mắt.

Có lẽ hành động này của con bé đã làm Vĩnh Tuyên động lòng mà chấp nhận cô.

Hương Phi còn đang mũi lòng khóc, thì chợt có tiếng đẩy cửa . Rồi Vĩnh Tuyên bước vào . Cô vội lau mặt đứng lên:

- Tôi đã đến, xin chào ông.

Vĩnh Tuyên khựng lại bất ngờ . Ông ta thật sự ngạc nhiên . Nhưng chỉ biểu lộ một cách nhẹ nhàng:

- Tôi không biết cô đã đến . Tôi chỉ định vào thăm chừng con gái tôi . Dù sao tôi cũng hài lòng vì cô trở lại.

- Vâng!

Thấy khung hình còn nằm trên giường giọng Vĩnh Tuyên thoáng như đau lòng:

- Nó hay ôm khung hình đó ngủ, tôi không biết tình cảm của nó đối với cô nhiều như vậy . Mong là cô không bỏ bê nó như trước kia nữa.

Vĩnh Tuyên đi ra, Hương Phi thoáng thấy nét mặt thư thái của ông ta . Hình như ông ta thật sự yên tâm khi có cô . Điều đó cũng làm cô hiểu rằng ông ta đã tức giận thế nào khi biết việc làm của cô trước đây.

oOo

Tiếng nước nở từ trong phòng vắng ra . Tiếp theo đó, giọng nói của Diễm Huyền rảo hoành, đầy vẻ khô khan :

- Em chịu đựng như thế là đủ rồi , nếu thấy không thể giải quyết được thì chia tay đi . Em không thể tiếp tục hạ mình nữa đâu.
- Em có ý nghĩ đó từ lúc nào vậy, Huyền ?
- Từ lâu rồi, nhưng em cứ lẩn lưa mãi, nói ra tức là chọn cách đổ vỡ . Nhưng em hết cách rồi.

Giọng Vĩnh Tuyên trầm xuống, vẻ buồn day dứt:

- Anh không muốn mất em, trong đời có hai người mà anh cần nhất, em với con gái anh . Điều đau khổ nhất là anh không bao giờ kết hợp được cả hai.
- Anh muốn kết hợp em với con bé, mà lại đưa cô giáo của nó về . Trong khi anh thừa biết nó muốn cô giáo nó làm mẹ . Đó, anh kết hợp em với nó bằng hình thức đó đó.
- Thông cảm cho anh, Huyền . Nó quân quýt với cô giáo, anh không nỡ cắt đứt tình cảm của nó.
- Thế còn em ? Sao anh cắt đứt tình cảm của nó với em ?
- Anh không hề làm chuyện đó, lúc trước anh làm hết sức để nó thương em . Nhưng cuối cùng lại như vậy, em có biết anh khổ tâm thế nào không ?

Giọng Diễm Huyền chùng xuống, buồn rầu :

- Em không khẳng định cô giáo nó nói ra nói vào, nhưng biết đâu đây, biết đâu cô ta gợi ý cho nó.
- Anh nghĩ cô ta không dám, nhìn cô ta không đến nỗi mưu mô, điều đó làm anh yên tâm giao bé Lam cho cô ta.

Diễm Huyền thở dài:

- Có lẽ đến lúc nào đó, em trở thành thừa thãi đối với cha con anh . Và dần dần cô giáo của nó sẽ thay thế em trong lòng anh.

Tiếng Vĩnh Tuyên vang lên, nghiêm khắc:

- Em nói vậy là coi thường anh, hãy bỏ ý nghĩ nghi ngờ ấy đi, dù là chỉ thoáng qua trong đầu em.

Diễm Huyền vẫn khẳng khái ý nghĩ buồn rầu:

- Chuyện đó có thể xảy ra lắm chứ . Cô ta cũng xứng đáng làm mẹ bé Lam lắm, và cũng rất xinh đẹp, có học thức nghề nghiệp cũng hay.

Vĩnh Tuyên cắt ngang:

- Đối với anh, đó chỉ là cô giáo dạy kèm, không hơn không kém . Và anh chưa bao giờ quan tâm đến bản thân cô ta . Bé Lam đã sai lầm rồi, đến lượt em còn đẩy anh vào đường cùng nữa sao ?
- Nhưng rồi chuyện sẽ đi về đâu, em mệt mỏi lắm rồi . Gần hai năm quen nhau, em chẳng được gì ngoài hy vọng hão huyền.

Diễm Huyền im lặng hơi lâu . Rồi giọng đầy trách móc :

- Lẽ ra anh không nên nhận cô ta trở lại , như thế em sẽ không còn cách nào lại gần con gái anh.
- Em có biết sự nhẫn nại đó làm anh thương em hơn không ?

Điều Ru Mùa Hạ

Chương 4

Tiếng Vĩnh Tuyên vang lên, nghiêm khắc:

- Em nói vậy là coi thường anh, hãy bỏ ý nghĩ nghi ngờ ấy đi, dù là chỉ trong thoáng qua trong đầu em.

Diễm Huyền vẫn khăng khăng ý nghĩ buồn rầu:

- Chuyện đó có thể xảy ra lắm chứ. Cô ta cũng xứng đáng làm mẹ bé Lam lắm, và cũng rất xinh đẹp, có học thức nghề nghiệp cũng hay.

Vĩnh Tuyên cắt ngang:

- Đối với anh, đó chỉ là cô giáo dạy kèm, không hơn không kém. Và anh chưa bao giờ quan tâm đến bản thân cô ta Bé Lam đã sai lầm rồi, đến lượt em còn đẩy anh vào đường cùng nữa sao.

- Nhưng rồi chuyện sẽ đi về đâu, em mệt mỏi lắm rồi. Gần hai năm quen nhau, em chẳng được gì ngoài hy vọng hảo huyền.

Diễm Huyền im lặng hơi lâu Rồi giọng đầy trách móc:

- Lẽ ra anh không nên nhận cô ta trở lại như thế em sẽ không còn cách nào lại gần con gái anh.

- Em có biết sự nhẫn nại đo làm anh thương em hơn không?

- Chỉ thương suông thì em được lợi ích gì?

Hai người chột im lặng. Hương Phi có cảm giác Vĩnh Tuyên an ủi Diễm Huyền bằng những cái hôn, những cử chỉ vuốt ve âu yếm. Cô thấy xấu hổ vì đã chứng kiến giờ phút riêng tư của họ. Cô nhón chân đi thật nhẹ trở xuống cầu thang. Rồi xuống sân ngồi một mình.

Một lát sau Vĩnh Tuyên đưa Diễm Huyền ra cổng. Vẻ mặt hai người đều nặng nề như nhau. Có lẽ sự an ủi của Vĩnh Tuyên cũng không cứu vãn được tâm trạng chán nản của cả hai.

Hương Phi chợt thấy nao nao lòng. Lúc trước cô chỉ hiểu lơ mơ về tình trạng của hai người. Bây giờ vô tình chứng kiến chuyện riêng của họ, cô hiểu họ khổ tâm không ít vì bé Lam.

Còn con bé thì chỉ biết sống theo bản năng của nó. Chẳng biết đến sự hy sinh là gì. Rốt cuộc người đau khổ nhất là Vĩnh Tuyên. Thật ra ông ta cũng có đời sống nội tâm dằn vặt, chứ không chỉ là người khô khan lạnh lùng như khi ông ta biểu hiện với cô.

Thấy Vĩnh Tuyên quay vào nhà, Hương Phi chợt đứng dậy đi theo phía sau.

Vào đến phòng khách, cô ngập ngừng gọi nhỏ:

- Ông chủ...

Vĩnh Tuyên quay lại:

- Có chuyện gì không?
- Tôi xin phép nói chuyện với ông một chút, được không ạ ?
- Chuyện gì, có cần thiết không?
- Tôi nghĩ là cần.
- Vậy thì cô nói đi.

Vĩnh Tuyên nhìn cô như chờ nghe. Nhưng vẫn đứng yên một chỗ. Hình như ông ta cho rằng với Hương Phi chẳng có chuyện gì đáng lưu ý đến nổi phải ngồi xuống nói nghiêm chỉnh. Cử chỉ thờ ơ đó làm Hương Phi hơi mất tinh thần. Nhưng cô vẫn cứ nói đại:

- Tôi muốn nói chuyện về Bé Lam
- Nó làm sao không chịu học à?
- Dạ không phải, ý tôi muốn nói là... tôi muốn nói... có lẽ nên để tôi nghỉ dạy.

Vĩnh Tuyên nhíu mày:

- Sao vậy?
- Tôi nghĩ... như thế hay hơn. Vâng, đúng là tôi nghĩ vậy.
- Cô thấy trả lương như vậy không đủ hay là lý do gì khác?

Lại nói đến tiền lương. Hình như đối với Hương Phi, sự quan tâm của ông chỉ duy nhất là lương. Ngoài ra không còn có chuyện nào khác.

Cách nói chuyện của ông ta làm Hương Phi nhụt chí. Cô không còn hứng thú tiếp tục câu chuyện nữa. Cô nói một cách lễ phép.

- Ông trả lương rất cao ông chủ ạ. Tôi không dám đòi hỏi gì cả. Xin phép ông, tôi lên xem bé Lam thức chưa.

Cô nép người đi lách qua Vĩnh tuyên. Nhưng cô chỉ lên được vài bậc thang thì ông ta gọi lại:

- Cô muốn nói chuyện gì, bé Lam làm sao nữa ?

Hương Phi đứng lại phân vân một lát, rồi quay hẳn người lại. Giọng nhỏ nhẹ nhưng chính chắn:

- Tôi chỉ nghĩ đơn giản một điều, là nếu có tôi bên cạnh bé Lam sẽ không chịu làm thân với chị Huyền. Vì vậy tôi nên nghỉ dạy ở đây, điều đó sẽ giúp ông dễ xử hơn.

Vĩnh Tuyên nhìn cô hơn lâu, cái nhìn rắn đẽ của một ông chủ không muốn người làm xen vào giải quyết chuyện của mình. Cuối cùng ông ta nghiêm nghị:

- Những chuyện như thế tôi biết cách giải quyết. Và tôi hiểu con gái tôi cần gì. Cô hãy làm những thứ nó cần ngoài ra đừng có ý kiến nào khác.

Cách coi thường của ông ta khiến Hương Phi quē đỏ mặt. Cô nói nhỏ:

- Vâng, tôi hiểu.

Và cô chạy nhanh lên lầu, để tránh đường cho Vĩnh Tuyên. Cô tự trách mình

đã thành thật quá mức, nhiệt tình quá sức. Mà sự nhiệt tình khi bị phủ nhận thì sẽ trở thành lố bịch. Cô hứa với lòng từ đây về sau sẽ không quan tâm đến ôn ta nữa. Những ngày kế tiếp cuộc sống của Hương Phi khá dễ chịu. Cô không phải đi làm thêm mà vẫn đủ tiền để đóng viện phí cho chị Vân Trinh. Và bận bù đầu vào kỳ thi tốt nghiệp, cô không có thời gian theo dõi thiên tình sử của Vĩnh Tuyên. Cô chỉ cần bé Lam không gây ra chuyện đau đầu, thế là đủ.

Và thật sự con bé không gây ra chuyện gì đáng nói. Nhưng dì Năm kể cho Hương Phi nghe một chuyện làm cô bị chấn động cả người.

Trưa nay Hương Phi từ nhạc viện về, thì thấy Diễm Huyền từ trong nhà đi ra mặt chị đỏ bừng, mắt mũi cũng đỏ như đã khóc rất dữ. Hương Phi gật đầu chào chị cũng không buồn trả lời. Làm cô bị què nên đứng nép qua một bên cho chị đi ra.

Buổi trưa Vĩnh Tuyên không xuống phòng ăn chỉ có Hương Phi và bé Lam ngồi trong bàn. Hương Phi đoán lời mờ ở nhà xảy ra chuyện gì đó. Nhưng trước mặt bé Lam, cô không muốn hỏi.

Đợi con bé ra ngoài, dì Năm ngồi xuống bên cô:

- Hồi nãy ông chủ với cô Huyền cãi nhau dữ lắm, cô Huyền khóc quá trời, và bỏ về luôn. Cỗ nói từ đây về sau không đến đây nữa.

Hương Phi lắc đầu không tin:

- Có thể chị Huyền lớn tiếng chứ con không tin ông chủ cãi nhau với chị ấy.

- Coi bộ cô cũng hiểu tính ông chủ quá nhỉ. Ừ đúng là chỉ có cô Huyền la thôi, cỗ la lớn lắm.

- Nhưng chuyện gì, dì có biết không?

- Hai người ở ngoài phòng khách, ông chủ nói nhỏ quá tui không nghe, còn cô Huyền thì bảo ông chủ gởi bé Lam vào cô nhi viện, cuối tuần đưa nó về nhà một lần.

Hương Phi khẽ rùng mình, mặt cô tái đi:

- Ông ấy có đồng ý không?

- Tui không biết, chỉ nghe là cô Huyền khóc và quát lên lên bảo rằng nếu không, cỗ sẽ đi lấy chồng.

Hương Phi ngồi yên, bần thần. Không ngờ Diễm Huyền làm dữ lên như vậy. Rõ ràng là muốn gây sức ép với Vĩnh Tuyên. Không biết ông ta có chịu thua không? Nghĩ đến chuyện con bé vào cô nhi viện, cô thấy một nỗi đau làm thất cả tim. Và lo sợ cuống cuống.

Suốt cả chiều và tối Hương Phi sống trong tâm trạng bất ổn phập phồng, khi cô nhìn bé Lam vô tư ngồi học bài, cô lại ứa nước mắt thương xót.

Tâm trạng bồn chồn đó lại thúc bách Hương Phi tìm đến nói với Vĩnh Tuyên. Cô quên hẳn lần nói chuyện bề bàng kỳ trước. Tâm trí chỉ choáng ngợp vì lo sợ cô thấy như cảnh nước sôi lửa bỏng tới nơi, mà quên bằng

Vĩnh Tuyên không hồi hã như cô.

Lúc đó đã khuya. Hương Phi đã lên giường. Nhưng cô lại thay đồ nghiêm chỉnh, rồi đi lên tầng trên.

Hương Phi định đến gõ cửa phòng Vĩnh Tuyên, nhưng thấy đóm lửa nhỏ lóe lên ở phía ban công, cô nhẹ nhàng đi về phía ấy. Và thấy Vĩnh Tuyên đang ngồi hút thuốc một mình.

Hương Phi đi đến trước mặt ông. Chiếc bóng cô đổ dài trên thềm ban công, làm Vĩnh Tuyên ngẩng lên, nhận ra cô, ông có vẻ ngạc nhiên:

- Giờ này cô còn ở đây à? Bé Lam ngủ chưa?

- Dạ, ngủ rồi, tôi lên đây để tìm ông.

- Có chuyện gì không?

Hương Phi vịn nhẹ tay lên chân song, giọng cô thoáng lúng túng:

- Lẽ ra... lẽ ra tôi không được quyền xen vào chuyện gia đình ông, nhưng mà bây giờ tôi không thể im lặng, tôi muốn nói chuyện bé Lam.

- Nó như thế nào nữa?

- Không phải nó quậy, mà sợ rằng nó khổ.

Vĩnh Tuyên hơi cau mặt:

- Khổ cái gì?

Hương Phi bối rối im lặng, cử chỉ của cô làm Vĩnh Tuyên lại cau mặt:

- Có chuyện gì nữa vậy?

- Tôi muốn nói là, nếu ông cưới vợ, thì hãy cho bé Lam cho tôi đi, tôi sẽ nuôi nó như con tôi, đừng gởi nó vào cô nhi viện.

Vĩnh Tuyên chột quảng điều thuốc, gằn giọng:

- Làm sao cô biết chuyện này?

Đã trót phóng lao thì phải theo lao. Hương Phi đành nói thật:

- Lúc sáng ông và chị Huyền nói chuyện lớn quá, nên dì Năm nghe hết. Ông có biết không, từ trưa giờ tôi lo lắng... tôi lo ghê gớm, tôi xin ông...

Vĩnh Tuyên cắt ngang, giọng tuy nhẹ nhàng nhưng nghiêm khắc:

- Cô Phi này, đã một lần tôi yêu cầu cô đừng xen vào chuyện gia đình tôi, cô hãy giữ đúng vị trí một cô giáo. Từ đây về sau tôi không muốn nghe cô bàn tán gì hết, cô hãy về phòng mình đi.

Nhưng Hương Phi vẫn lì lợm:

- Tôi biết tôi chỉ là một người làm, rất nhỏ nhoi trong gia đình này. Cho nên tôi không bao giờ dám có ý kiến về chuyện của ông. Nhưng đây là chuyện của bé Lam.

- Con gái tôi thế nào, là do tôi quyết định.

- Vâng... vâng, tôi hiểu. Nhưng thay vì đưa nó vào cô nhi viện, ông cứ để tôi giữ nó, dù sao còn có người thương yêu nó, còn hơn để nó sống với người lạ.

Vĩnh Tuyên bắt đầu bực mình:

- Đây là lần cuối tôi nghe những chuyện vợ vắn của cô Cô về phòng đi. Hương Phi bẽ bàng đứng im. Rồi quay người lảng lảng đi vào. Cô thấy lòng tự trọng bị tổn thương nặng nề. Vĩnh Tuyên khinh thường đến nỗi không một chút cảm động về tình cảm lớn lao của cô Một người hết lòng vì con gái ông ta, ít nhất ông ta cũng phải bị lay động chứ.

Có lẽ những người nhà giàu đã quen coi thường những người làm cho mình. Họ quên hẳn là người nghèo cũng biết tự trọng.

Sau buổi tối đó, Hương Phi tìm cách tránh mặt Vĩnh Tuyên tối đa Buổi trưa cô lấy cớ mệt để không xuống phòng ăn. Hôm nào có Vĩnh Tuyên đưa bé Lam đi học thì cô tìm cách đi riêng. Cô làm vậy mà không sợ làm phật lòng ông chủ. Vì biết ông ta cũng chẳng để ý đến điều đó.

Tối nay Hương Phi đưa bé Lam vào quán kem, thì gặp Diễm Huyền. Chị ngồi cùng bàn với một người đàn ông trông cũng lịch sự. Nhưng hình như ông ta không bằng Vĩnh Tuyên. Vĩnh Tuyên nhìn trầm tĩnh vững vàng, ôn hòa và phong lưu hơn.

Điều Hương Phi thấy khác thường là họ ngồi bên cạnh nhau như một cặp tình nhân. Và khi thấy Hương Phi, vẻ mặt Diễm Huyền có cái gì đó rất lạ. Gần như là khiêu khích.

Lạ thật, chị ta khiêu khích gì ở cô chứ. Ghét cô thì chứng tỏ cô cũng đáng để được quan tâm. Cô đâu có là gì để được chú ý như vậy.

Hương Phi định kéo chiếc ghế vuông cho bé Lam để con bé quay lưng lại phía Diễm Huyền. Nhưng nó đã thấy hai người đó. Nó kéo tay Hương Phi:

- Côi ơi, dì Huyền có chồng mới rồi, cái ông đó là chồng của dì Huyền phải không?

- Không phải, Bạn của dì ấy chứ không phải chồng.

- Sao hai người giống như ba em quá.

Hương Phi nhìn nó không hiểu. Đến khi con bé lặp lại lần thứ hai, cô mới bật cười ra. Thì ra con bé thấy cách hai người thân nhau giống như Diễm Huyền đã từng thân với ba nó. Và nó nghĩ rằng dì Huyền đã thay ba nó bằng người mới.

Bé Lam cứ ăn vài miếng thì lại ngoái nhìn ra phía sau một lần. Hương Phi thấy kỳ quá, cô khẽ nhăn mặt:

- Em không được nhìn dì Huyền nữa, ngồi yên một chỗ xem.

- Sao vậy cô?

- Con nít không được tò mò chuyện người lớn. Em phải lịch sự hiểu không?

Nhưng con bé vẫn cứ thắc mắc:

- Côi ơi, có phải dì Huyền có chú mới, và sẽ không thân với ba em nữa, phải không?

- Cô không biết

- Vậy mai một ba em sẽ không cưới dì Huyền chứ cô?

- Cô không biết. Con nít đừng để ý chuyện người lớn nghe không.
- Vâng. Nhưng em thích như vậy lắm. Diễm Huyền có bạn mới thì ba không cười đi ấy.

Hương Phi im lặng nhìn nó. Con bé vô tư quá, nó không hiểu chính nó đã tước đoạt hạnh phúc của ba nó. Có lẽ Diễm Huyền đã mệt mỏi với sự chống đối của nó, nên đã ngã vào người khác.

Không hiểu Vĩnh Tuyên có biết không?

Bé Lam chợt nói một câu làm Hương Phi giật mình:

- Em sẽ bảo ba cưới cô, cưới cô rồi ba không thể cưới dì Huyền được nữa.

Hương Phi nói như la lên:

- Không được nói bậy như vậy, cô cấm em nói câu đó trước mặt ba em nhớ không?

Chợt một tiếng cười khan vọng tới, làm Hương Phi cùng bé Lam ngẩng lên.

Diễm Huyền đang đứng ngay phía sau. Chị cười với một chút cay đắng:

- Con đừng lo, con sẽ được toại nguyện đấy, mai một ba sẽ cưới cô giáo cho con. Ba con cùng con nhất trên đời mà, con không hiểu sao. Con mới là quan trọng, còn dì hay cô Phi cũng là công cụ của ba con thôi.

Bé Lam chống muống, nhìn Diễm Huyền một cách ngơ ngẩn. Con bé không hiểu hết những lời đó. Khuôn mặt bầu bĩnh của nó ngơ ngơ trông thật dễ thương.

Nhưng vẻ dễ thương của nó không hề tác động đến Diễm Huyền. Trong cái nhìn của chị Hương Phi thấy một sự thù ghét cháy rực, không phải là sự thù hằn của một người lớn đối với đứa con nít. Mà là cái ghét của hai đối thủ ngầm tranh giành một người.

Hương Phi nhỏ nhẹ:

- Nó là con nít, nó không hiểu hết ý của chị đâu, chị Huyền ạ.

Cô kéo ghế cho Diễm Huyền:

- Chị ngồi chơi.

Diễm Huyền không ngồi, chị quay qua Hương Phi:

- Con bé nói gì chị nghe hết rồi, có thể sau này anh ta sẽ lấy em, nhưng đó là bất hạnh chứ không phải là sung sướng đâu, anh ta chỉ tìm một người để nuôi con anh ta thôi. Chị hiểu điều đó nên không thù ghét gì với em đâu.

Hương Phi lắc đầu:

- Chị đừng nghĩ vậy, em còn có cái tôi của em, và lòng tự trọng của em không cho phép em lấy một người mà người đó chỉ lợi dụng em.
- Em sáng suốt được như vậy thì tốt.
- Vả lại em chỉ là người làm công, hoàn toàn không có vai trò gì trong gia đình đó cả, xin chị đừng lệch lạc như vậy.

Diễm Huyền cười nửa miệng:

- Em đừng khiêm tốn quá, chị nghĩ em không ý thức hoàn toàn như vậy đâu.

Đến lượt Hương Phi ngơ ngẩn nhìn Diễm Huyền, không hiểu, cô định hỏi, nhưng chị đã vỗ nhẹ vai cô rồi bỏ đi về bàn.

Vừa đến nhà, bé Lam đã chạy đi tìm ba nó. Lúc ấy Vĩnh Tuyên vừa từ trên lầu đi xuống. Có lẽ nghe tiếng con bé nên ông xuống với nó. Bé Lam níu tay ông, vẻ mặt quan trọng như người lớn:

- Ba, lúc này cô Phi đưa con đi ăn kem, con thấy dì Huyền ăn kem chung với một ông, dì ấy còn bảo cô Phi là công cụ, công cụ là gì ba?

Không nghe Vĩnh Tuyên trả lời, Hương Phi lén nhìn mặt ông. Nhưng cô không đo được gì ngoài một vẻ bình thản. Ông cười nhẹ:

- Ba không hiểu ý dì Huyền con ạ, con gái của ba đi chơi vui không?

- Đi ăn kem chứ không có đi chơi.

- Ủ, vậy kem có ngon không nào?

- Ngon lắm, dì Huyền cũng ăn kem với một ông nữa, vậy là dì Huyền không chơi với ba nữa hả ba. Dì ấy sẽ không đến nhà mình nữa chứ? Có không ba?

- Con còn nhỏ lắm, đừng nên biết chuyện người lớn, thôi con lên ngủ đi, sáng mai đi học đây.

- Vâng.

Hương Phi đã lên đến tầng trên. Nghe Vĩnh Tuyên nói, cô đứng lại đợi bé Lam. Nó lên đến giữa cầu thang. Rồi không hiểu nghĩ thế nào, nó chột quay lại:

- Ba.

- Gì con?

- Dì Huyền có bạn khác, vậy ba cười cô Phi nghe ba.

Hương Phi quē điếng người, cô không biết có thái độ nào để ngăn chặn. Bèn đi nhanh về phòng. Cô nghe loáng thoáng tiếng Vĩnh Tuyên mắng con bé:

- Ba cấm con nói câu đó nữa, con nghe không?

- Sao vậy ba. Nhưng con thương cô Phi.

- Im ngay ! Không được nói nữa.

Hương Phi nằm xuống giường một lát thì bé Lam vào tới. Nó nằm xuống cạnh cô, mếu máo:

- Lúc này ba quát em, không cho em nói ba cười cô.

- Và cô cũng không muốn nghe em nói như vậy, nếu em còn nói, cô giận em luôn.

Bé Lam tưởng sẽ được dỗ dành. Không ngờ lại bị thêm cô giận. Mắt nó đỏ hoe như tủi thân. Hương Phi có nhìn thấy. Nhưng cô đang trong tâm tạng buồn giận lẫn lộn, nên cô như không nhìn thấy.

Cô không giận cụ thể con bé. Chỉ tự ái vì bị lộ bích trong mắt Vĩnh Tuyên. Không khéo ông ta sẽ nghĩ rằng cô mớm ý cho nó. Như vậy đã coi thường ông ta sẽ càng coi thường thêm.

Nhưng qua cơn giận rồi cô lại thấy lạ Diễm Huyền làm căng quá. Đó là một

áp lực thật sự. Có khi nào Vĩnh Tuyên quá si tình mà bỏ rơi con bé Lam không? Ý nghĩ đó làm cô lại thấy hồi hộp.

Rồi Hương Phi lại nghĩ đến kỳ thi tốt nghiệp của mình. Trong khi bạn bè chỉ tập trung học, thì cô lại bị chi phối chuyện gia đình của Vĩnh Tuyên. Nhưng rồi rốt cuộc ông ta có màng tới đâu.

Thế là họ thật sự chia tay Diễm Huyền hành động cứng rắn bằng một đám cưới khá vội vã. Ngày nhận thiệp cưới. Vĩnh Tuyên chỉ lẳng lặng đọc rồi cất vào ngăn kéo. Ông không tỏ thái độ nào khác vẻ im lặng lạnh lùng thường ngày. Đến nỗi Hương Phi có lúc nghĩ rằng, ông ta cho đó là tất nhiên.

Bé Lam thì càng vô tư hơn nữa. Khi đi Năm nói với nó mai một dì Huyền đám cưới với người khác, con bé đã nhảy cẫng lên vỗ tay. Và nếu Hương Phi không nhìn nó răn đe Có lẽ nó đã nói muốn ba nó cưới cô.

Con bé hoàn toàn không nghĩ nỗi ba nó đau khổ đến đâu.

Đến ngày đám cưới. Hương Phi lẳng lặng theo dõi hành động của Vĩnh Tuyên. Cô thấy ông chủ ăn mặc hơi trịnh trọng, và tự lái xe đi một mình.

Buổi tối khi về nhà, dáng ông đi hơi lảo đảo như say.

Hương Phi rất muốn săn sóc ông ta, nhưng không dám lại gần. Khi ông ta lên phòng rồi cô bảo bé Lam lên giúp đỡ ba nó. Nhưng con bé chạy lên một lát rồi lại chạy xuống, bảo là ba nó đuổi nó ra ngoài.

CÓ lẽ ông ta muốn ngồi một mình mà đau khổ. Lúc này Hương Phi thấy thương ông ta ghê gớm. Cô muốn ngồi bên cạnh ông ta nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt lạnh lùng, và nói rằng cô sẵn sàng làm mọi thứ cho ông ta.

Nhưng nghĩ chỉ để nghĩ thực tế là cô vẫn ngồi chơi với bé Lam. Nhìn nó hồn nhiên bày đồ chơi ra sàn phòng. Con bé đã hoàn toàn không biết nó đã vô tình ác độc với chính ba nó.

Tối trước khi đi ngủ Hương Phi thay áo cho bé Lam rồi nói một cách lo âu:

- Em chạy lên phòng xem ba đã ngủ chưa.
- Nhưng lúc này ba em bảo em ra ngoài và không cho em lại gần. Tại ba sợ em đòi uống rượu nhưng em đâu có đòi.

Hương Phi đã quen với cách diễn đạt của bé Lam nên cô hiểu ngay, cô hỏi nhanh:

- Lúc này em thấy ba uống rượu hả?
- Dạ uống bằng chai chứ không có ly, ba cầm chai đưa lên miệng thế này này, hừ hừ cô há.
- Vậy sao lúc này em không nói với cô?

Con bé không biết nói làm sao. Nó cứ giương mắt nhìn Hương Phi, cô đẩy nó đi ra cửa.

- Em chạy lên xem ba có sao không?

Con bé lon ton chạy đi ra hành lang, rồi leo lên mấy bậc thang. Hương Phi khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào cửa chờ nó. Một lát cô thấy nó quỳnh

quáng, chạy xuống méu máo:

- Cô ơi, cô Ba chết rồi gọi ba không dậy.

Hương Phi buông tay xuống đi nhanh về phía nó:

- Ba làm sao nói lại cô nghe xem.

- Ba nhắm mắt thế này này em gọi hoài ba cũng không mở mắt. Thế là chết phải không cô?

- Đừng nói bậy.

Hương Phi dắt nó lên tầng trên, vào phòng Vĩnh Tuyên, ông ta ngồi gục xuống mặt bàn, say quên trời quên đất:

Lần đầu tiên Hương Phi thấy ông chủ của mình trong trạng thái này, cô lay mạnh tay ông.

- Ông chủ tôi đỡ ông qua giường nhé.

Cô lay gọi mấy lần Vĩnh Tuyên cũng không ngẩng lên. Mãi lâu ông mới mở mắt:

- Cái gì vậy?

- Ông say rồi vào giường ngủ đi.

Nói rồi cô bặm môi, ráng dìu Vĩnh Tuyên đứng lên. Ông ta có vẻ muốn đẩy cô ra:

- Tôi không sao đâu đừng làm như vậy.

- Vậy thì ông qua giường nằm đi. Ngồi gần cửa sổ thế này ông bị cảm mất.

- Cám ơn, để tôi tự do.

Ông ta đứng lên nhưng đi không muốn nổi. Hương Phi vội bước tới đỡ ông tạ Khó khăn lắm cô mới giúp được người say nằm được xuống giường. Và dè dặt tháo cà vạt trên cổ ông tạ Cô làm những điều cần thiết giúp ông thoải mái. Rồi dắt bé Lam đi ra rồi khép cửa lại.

Sáng hôm sau Hương Phi vào phòng Vĩnh Tuyên thật sớm, thấy ông vẫn còn ngủ cô trở xuống lo cho bé Lam đi học. Sau đó trở về nhà chứ không đến nhạc viện.

Hương Phi vào phòng Vĩnh Tuyên, dọn dẹp đồ đạc xong cô đứng xa xa bên giường nhìn xem ông ta thế nào, chợt Vĩnh Tuyên trở mình, mở mắt như muốn ngồi lên. Nhìn thấy cô ông có vẻ ngạc nhiên:

- Cô làm gì ở đây vậy?

- Tôi muốn trông chừng xem ông có cần giúp gì không? Hôm qua ông say quá, cứ ngồi bên bàn mà ngủ tôi sợ Ông bị cảm.

Vĩnh Tuyên chống tay ngồi lên:

- Bé Lam đâu rồi?

- Nó đi học?

- Còn cô cô không đi học à?

- Tôi không yên tâm nên về nhà xem ông ra sao.

Vĩnh Tuyên có vẻ mệt, ông lắc đầu mấy cái, rồi nhìn Hương Phi:

- Phiền cô làm giùm tôi ly nước, thứ gì cũng được nhưng lạnh một chút.

- Vâng.

Hương Phi đi xuống bếp, một lát cô trở lên với một ly đá chanh và chiếc khăn ướp lạnh. Vĩnh Tuyên không đợi mời đã cầm ly uống một hơi dài rồi cầm ly trả lại cô:

- Cô làm nước ngon lắm, cảm ơn.

- Ông chủ lau mặt đi như thế sẽ dễ chịu hơn.

- Cảm ơn.

Hương Phi đứng nhìn ông ta lau mặt, cử chỉ thật là dịu dàng, tràn đầy tình cảm. Cô hỏi bằng giọng săn sóc thật lòng:

- Ông chủ muốn ăn gì tôi sẽ chuẩn bị cho ông. Chiều qua để giờ ông chỉ uống rượu không tốt đâu.

- Cô bảo dì Năm làm cho tôi một món gì đó, thứ gì cũng được, lát nữa tôi sẽ ăn.

Hương Phi dạ nhỏ một tiếng. Rồi đi xuống bếp. Cô loay hoay nấu món mì một cách chăm chú. Chưa bao giờ cô thấy vui và thích nấu ăn như thế. Cô chưa chuẩn bị xong thì Vĩnh tuyên bước vào bếp. Ông có vẻ ngạc nhiên:

- Dì năm đâu sao để cô làm mấy chuyện này?

Đến lượt Hương Phi nhìn ông lạ lùng:

- Hôm qua dì ấy có xin phép ông để nghỉ hai ngày ông không nhớ sao?

- Vậy à?

- Ông chờ một chút tôi sắp xong rồi.

Vĩnh Tuyên lơ đãng ngồi vào bàn nhưng lúc Hương Phi vừa mang tô mì đặt trước mặt ông thì chợt có tính hiệu máy, Vĩnh Tuyên lấy ra nghe rồi lại bỏ đi. Hoàn toàn không quan tâm sự cố gắng của Hương Phi.

Cô thất vọng nhìn theo ông ta rồi quay lại nhìn sản phẩm của mình. Thế mà sáng nay cô dám bỏ học vì ông ta...

Cô ăn sáng qua loa rồi vào phòng học bài, một lát có điện thoại Vĩnh Tuyên gọi về, ông nói chuyện có vẻ gấp như rất bận:

- Trưa nay cô đi taxi đến đón bé Lam, bây giờ tôi đi công việc không cho xe về được đừng chờ.

- Vâng.

Thế là Vĩnh Tuyên tắt máy, Hương Phi bỏ ống nghe xuống. Bây giờ cô mới nhớ cô quên hỏi bao giờ ông ta về. Hình dung tối nay chỉ có cô với bé Lam ở nhà, cô thấy sợ hãi vô cùng.

Điệu Ru Mùa Hạ

Chương 5

Hương Phi ra trường đã được nửa năm. Cô xin được chỗ dạy ở một trường tư thục. Nhưng cô vẫn ở nhà Vĩnh Tuyên, tiếp tục công việc của một gia sư. Cuộc sống vẫn đều đặn trôi qua. Chỉ có tình cảm của cô là càng ngày càng sâu nặng và mòn mỏi trong lòng.

Hương Phi không hiểu tình cảm của Vĩnh Tuyên dành cho Diễm Huyền sâu sắc đến đâu. Nhưng thời gian sau này ông ta sống buông thả kỳ lạ. Buông thả theo cách nhìn của Hương Phi, có nghĩ là ông ta hay về khuya và luôn luôn say khướt. Thậm chí là gần như phó mặc bé Lam cho cô.

Ông ta chắc quan tâm đến điều gì ngoài chu cấp tiền cho bé Lam, thông qua Hương Phi. Mỗi ở lớp nó mời họp hay có chuyện gì cần cô đều đứng ra giải quyết. Thậm chí có nhiều lần trường con bé tổ chức đi chơi. Hương Phi bảo Vĩnh Tuyên thì ông chỉ thờ ơ bảo tùy cô.

Thời gian đầu Hương Phi cho đó là tâm trạng chán đời và cô thông cảm với sự bỏ bê đó. Nhưng dần dần cô thấy bất mãn vô cùng. Chẳng lẽ vì hận đời mà ông ta bỏ rơi luôn con gái mình?

Tối nay Vĩnh Tuyên lại về nhà trong tình trạng say khướt và Hương Phi lại nhận nhìn sắc sảo ông ta như những lần trước. Nhưng sáng hôm sau khi Vĩnh Tuyên thức dậy. Thấy ông ta chuẩn bị đi, cô đứng ở cửa phòng ông ta nghiêm trang:

- Ông chủ tôi có thể nói chuyện với ông không?
- Chuyện gì?

Đây là lần thứ ba khi bước vào nhà này Hương Phi chủ động nói chuyện. Và Vĩnh Tuyên vẫn có thái độ hờ hững không khác trước. Nhưng điều đó không làm cô nao núng sợ hãi, cô bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt ông ta:

- Xin ông ở lại thêm một lát, tôi cần phải nói chuyện nghiêm chỉnh với ông.
- Cô ra lệnh cho tôi đấy à - Giọng Vĩnh Tuyên bực mình.

Hương Phi vẫn nhỏ nhẹ:

- Tôi không dám như vậy. Nhưng hôm nay hẳn không có bé Lam ở nhà tôi muốn nói để không bị ảnh hưởng tới nó.
- Thôi được cô nói đi. Nó lại gây ra chuyện gì nữa?

Vĩnh Tuyên nói và đến ngồi xuống ghế, ông ta không để ý Hương Phi vẫn còn đứng ở cửa. Cũng không thấy mình bất lịch sự khi không mời cô ngồi. Còn cô thì đã quen với thái độ lạnh nhạt đó nên không thấy khó chịu thêm nữa. Cô thở nhẹ:

- Nó không gây ra chuyện gì hết chỉ có ông gây ra mà thôi. Ông hãy nhìn lại cách sống của ông đi. Tôi tự hỏi có phải ông muốn trả thù con gái mình hay không?

Vĩnh Tuyên nhú mày, cử chỉ quen thuộc mỗi khi bị trái ý:

- Cô muốn nói gì?

Hương Phi liếm môi:

- Tôi biết ông rất đau khi vì sự lựa chọn của ông, ông đã để mất chị ấy vì trách nhiệm phận của một người cha. Nhưng sao bây giờ ông quay lại bỏ mặt nó, có phải đó là sự trả thù không?

Vĩnh Tuyên trừng mắt nhìn cô. Ông ta chột đứng dậy, bước đến trước mặt cô nghiêm khắc:

- Tôi đã từng nói, tôi không cho phép cô tò mò đến đời tư của tôi nếu cô còn đi quá giới hạn của mình thì...

Hương Phi cắt ngang:

- Thì ông sẽ cho tôi nghĩ việc phải vậy không?

- Có thể chưa đến nỗi đó. Nhưng tôi muốn cô phải biết rõ vị trí của mình.

- Tôi biết trong mắt ông tôi lúc nào cũng làm một cô gia sư, tẻ hơn nữa là một người làm trong gia đình này. Nhưng nếu chỉ là người làm thì không lãnh quá nhiều trách nhiệm như vậy.

Vĩnh Tuyên im lặng nhìn Hương Phi. Có lẽ ông thấy lạ vì phản ứng của cô, thậm chí cho là cô yêu sách để đòi lương cũng không chừng.

Cái nhìn của ông đã làm Hương Phi hiểu mình đã bị nghĩ sai, cô nói nhanh:

- Tôi không kể công xin đừng nghĩ sai như vậy. Tôi muốn nói là ông thiếu quan tâm tới bé Lam quá. Nhà trường yêu cầu đến họp, hay ký tên vào sổ liên lạc, ông xem đó là bổn phận của tôi. Nhưng xin ông nhớ cho rằng đó là trách nhiệm của ông hoặc của mẹ nó, chứ không phải là trách nhiệm của cô gia sư.

- Những chuyện đó làm cô thấy nặng nề lắm à?

Hương Phi hỏi lại:

- Vậy ông cho rằng đó là trách nhiệm của tôi.

Vĩnh Tuyên trầm tĩnh:

- Xin lỗi có lẽ tôi bắt cô làm việc nhiều quá. Cô yên tâm, tôi sẽ không để cô thiệt thòi.

Hương Phi chưa kịp trả lời thì ông đã quay đi đến bàn lấy chiếc cặp:

- Tôi sẽ nhớ lời đề nghị của cô.

Và ông ta đi ra ngoài, Hương Phi ngó người đứng nhìn theo. Mãi rồi cô mới hiểu ông tại sao ông ta nói câu đó. Thì ra ông ta tưởng cô muốn đòi nâng lương.

Hương Phi thật dở khóc dở cười, rốt cuộc cô không bao giờ nói chuyện nghiêm chỉnh với ông ta cả. Vĩnh Tuyên thờ ơ đến nỗi không biết cô cũng có

cảm xúc sao.

Tối đó Vĩnh Tuyên đưa cô phong thư, về khoản tháng này ông ta rất lịch sự. Ông ta thường trả lương cho cô ta bằng hình thức đó. Hương Phi mang về phòng tò mò mở ra xem. Đúng như cô nghĩ, Vĩnh Tuyên đã hào phóng nâng lương cho cô, số tiền vượt cả tưởng tượng của cô.

Hương Phi bỏ tiền vào năn kéo số còn lại cô bỏ vào phong bì mang lên chỗ Vĩnh Tuyên và trước cái nhìn tò mò của ông, cô nhẹ nhàng đặt lên bàn:

- Đây là khoảng tiền dư, xin gửi lại ông.

Vĩnh Tuyên khoát tay:

- Từ đây về sau cô sẽ được trả lương như vậy. Xem như tôi đền bù những thiếu sót của tôi trước đây.

Hương Phi lắc đầu:

- Ông làm rồi tôi không cần ông quan tâm bằng cách đó. Lúc sáng tôi chỉ muốn nói để ông quan tâm đến con gái mình hơn. Nhưng ông chẳng bao giờ muốn nghe, tôi đành vậy.

Cô khẽ nhếch môi lắc đầu:

- Thật bất hạnh cho bé Lam.

Nói xong câu đó, Hương Phi chợt nhận ra mình hơi liêu cô vội quay người đi ra nhưng Vĩnh Tường đã gần giọng:

- Đứng lại đó.

Hương Phi không dám bước đi tiếp, cô hoang mang không biết có nên bỏ đi không. Thì Vĩnh Tuyên đã nói như ra lệnh:

- Quay lại đây.

Hương Phi miễn cưỡng đi đến trước mặt Vĩnh Tuyên. Ông nói bằng giọng uy quyền:

- Cô đi xa quá rồi đó.

Hương Phi liếm môi đứng yên. Vĩnh Tuyên nói tiếp với giọng đe dọa :

- Cô cho rằng con gái tôi bất hạnh khi có người cha như tôi chứ gì?

Ông ta nhìn cô nghiêm khắc và áp đảo. Hương Phi chớp chớp mắt lẩn tránh nhưng vẫn bảo vệ ý kiến của mình:

- Không phải như vậy sao? Dù ông có đuổi việc tôi tôi vẫn nghĩ như vậy.

- Tôi thấy cô quên hẳn mình là ai rồi.

Cách nói của ông ta làm lòng tự ái của cô chợt bùng lên. Cô bậm môi:

- Thế trong mắt ông tôi là người thế nào?

Thấy Vĩnh Tuyên lặng thinh quan sát mình cô nói tiếp bằng giọng cứng rắn:

- Có thể tôi không có những thứ như ông đã có, địa vị, tiền bạc hay những thứ tương tự. Nhưng tôi cũng có những suy nghĩ và đánh giá về ông không chừng sáng suốt hơn cả ông nữa.

- Cô ra ngoài đi.

- Xin lỗi vì đã làm phiền lòng ông chủ nhưng tôi phải nói điều này. Lúc sau

này ông bỏ bé Lam quá. Ông không nghĩ như vậy con bé sẽ buồn sao?

Thấy Vĩnh Tuyên im lặng, cô nói tiếp:

- Chỉ mình tôi thì không đủ làm cho nó hạnh phúc trọn vẹn đâu. Vì tôi không phải là mẹ nó. Không có mẹ thì còn phải còn được cha chứ. Tôi có cảm giác ông trả thù con bé vì nó đã ngăn cản chuyện tình cảm của ông.

- Đủ rồi ! Thật là xúc phạm. Cô về phòng cô đi.

Mặt Hương Phi tái đi tim đập mạnh run rẩy. Lần đầu tiên cô thấy Vĩnh Tuyên quát tháo như vậy với cô Nhưng chính sự tức giận của ông ta làm cô giận sôi lên. Cô lì lợm đứng yên một chỗ:

- Có thể tôi đã nói cái điều ông ghét nhất, nhưng nếu còn chút lý trí thì ông sẽ thấy tôi nói đúng.

Nói xong câu đó Hương Phi cảm thấy mình không thể cố gắng thêm được nữa. Cô bước nhanh ra ngoài. Cô không về phòng với bé Lam mà vào phòng khách nhỏ ngồi một mình cố trấn áp cơn xúc động do Vĩnh Tuyên gây ra.

Lần đầu tiên Hương Phi muốn bỏ đi khỏi nơi đây . Cô thấy chán nản lắm rồi.

Đã nhiều lần cô tự nhủ mình chỉ làm ở đây để có lương. Còn thì ai ra sao mặc kệ. Thế nhưng khi thấy thái độ của Vĩnh Tuyên, cô lại không chịu nổi.

Ông ta định sống kiểu chán chường này đến bao giờ đây.

Thái độ hờ hững của Vĩnh Tuyên càng làm tăng thêm sức chịu đựng của cô khi bé Lam bệnh.

Chiều nay Hương Phi thấy con bé hơi sốt, và cứ nằm yên cô biết nó bệnh.

Bình thường chẳng khi nào con bé chịu nằm yên lâu như vậy. Cô cho nó uống thuốc rồi đi tìm Vĩnh Tuyên. Lúc đó ông ta đang chuẩn bị đi, cô chặn ông lại giữa hành lang:

- Ông chủ bé Lam nó bị sốt nhẹ, nãy giờ nó cứ nằm chứ không chịu chơi, lúc nãy ăn cơm cũng ít.

Vĩnh Tuyên không trả lời ông ta đi xuống phòng con bé. Rồi ngồi xuống giường sờ trán nó:

- Con thấy trong mình ra sao? Nói ba nghe xem.

- Con khó chịu.

- Cô phi cho con uống thuốc chưa?

- Dạ rồi.

- Con khó chịu nhiều không?

- Dạ nhiều.

Vĩnh Tuyên vỗ nhẹ trên mặt nó:

- Uống thuốc xong con sẽ khỏe lại thôi. Nằm yên ở đây chứ đừng đi chơi nghe con.

- Dạ.

- Con ngủ đi.

- Dạ.

Bé Lam ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Vĩnh Tuyên chờ nó ngủ rồi đi ra. Thấy Hương Phi đứng chờ ngoài lan can ông ta nói ngắn gọn:

- Cô vô trông chừng nó đi nếu có gì thì gọi điện cho tôi.

Ông ta đi rồi Hương Phi quay vào phòng ngồi xuống cạnh bé Lam. Nhìn nó chăm chú. Con bé có nhịp thở rất lạ. Giấc ngủ mệt mỏi chứ không bình thường. Cô lo lắng chạy xuống tìm dì Năm:

- Dì lên xem bé Lam giùm, sao con thấy nó ngủ kỳ quá.

Cả hai chạy trở lên, dì Năm sờ trán con bé:

- Nóng quá, nó bị sốt rồi. Cái này là nó sốt quá nên mê, chứ không phải ngủ đâu.

- Bây giờ làm sao hả dì, lúc nãy có cho nó uống thuốc rồi mà.

- Cô cho nó uống gì vậy.

- Con không biết, con ra hiệu thuốc nói triệu chứng thì người ta bán.

- Đâu thử cặp nhiệt độ nó xem.

- Là đo nhiệt độ như trong bệnh viện đó hả?

- Ừ.

- Con không biết hay là dì đi mua giùm con.

Dì Năm đi xuống nhà, rồi đi đến hiệu thuốc gần đó. Khá lâu mới về. Bà cặp nhiệt độ cho con bé một cách thành thạo. Rồi kêu lên lo lắng:

- Sốt cao quá, phải lau sốt ngay.

- Bây giờ làm sao?

Dì Năm không trả lời mà chạy nhanh xuống dưới, lát sau lại mang lên nước ấm và khăn. Cả hai cùng lau khắp người con bé. Hương Phi tò mò:

- Sao dì rành mấy chuyện này quá vậy?

- Tôi nuôi mấy đứa con rồi không biết sao được cộ. Với lại ở nhà có mấy đứa cháu lo riết rồi quen.

Hương Phi vừa lau vừa trầm ngâm suy nghĩ, cô thấy tối nay nếu không có dì Năm cô sẽ sợ chết mất. Cô làm sao có được mấy kinh nghiệm như thế này.

Khi bé Lam hạ sốt dì Năm đi xuống dưới ngủ. Hương Phi cũng thay áo đi nằm nhưng cô lo quá nên không ngủ được. Khoảng giữa khuya cô ngồi lên sờ trán con bé nó nóng như lửa. Cô hoảng hốt chạy xuống gọi dì Năm. Bà hồi hả chạy lên cặp nhiệt cho nó rồi lo ngại:

- Phải đưa nó vào bệnh viện thôi, con nít nóng sốt thế này tôi không rành lắm.

Hương Phi sợ tái người:

- Đến nỗi như vậy lận sao? Trời ơi làm sao bây giờ phải gọi ông chủ thôi.

- Ông chủ chưa về.

Hương Phi đang soạn đồ cho con bé nghe nói như vậy cô chết sững đứng nhìn. Bây giờ mới nhớ Vĩnh Tuyên hay về khuya. Đồ vô lương tâm !

Cô bối rối đứng nhìn dì Năm rồi bật ra:

- Dì có biết số di động của ông ta không?
- Làm sao tui biết được cộ Cô biết không?

Hương Phi ngao ngán lắc đầu. Trong cơn quỳnh quáng cô giận Vĩnh Tuyên ghê gớm. Lúc chiều đã biết con bé bị bệnh mà vẫn đi. Lương tâm của ông ta bị chuột gặm mất rồi.

Dì Năm có vẻ bình tĩnh hơn Hương Phi, bà nói như xấp đặt:

- Cô soạn đồ cho nó để tui chạy xuống kêu taxi.
- Vâng, vâng.

Thế là mấy phút sau dì Năm phụ Hương Phi đưa bé Lam xuống xe. Và chỉ mình cô đến bệnh viện, vì bà không dám bỏ nhà ban đêm.

Khi vào đến phòng cấp cứu thì bé Lam bắt đầu co giật. Hương Phi bần thần đứng nhìn người ta săn sóc con bé. Trong bụng rối rắm lẫn sợ hãi. Cô thầm cầu nguyện liên tục, mà chẳng nhớ nổi mình đã cầu nguyện cái gì.

Đến gần nửa đêm thì bác sĩ bảo đưa con bé về nhà. Lúc đó mới thấy nhẹ nhõm vì biết nó không có gì trầm trọng.

Cô khoát giơ lên vai, chập vật bông con bé đứng bên đường đón taxi. Vào nửa đêm thế này đón xe không phải là dễ. Cô đi dọc theo lề đường, vài bước lại ngoái cổ tìm một chiếc xe.

Chợt một chiếc Mercedes quen thuộc đổ lại song song bên Hương Phi. Rồi Vĩnh Tuyên nghiêng đầu qua cửa gọi lớn:

- Cô Phi.

Hương Phi quay lại. Vừa thấy ông ta một cảm giác tức giận lẫn tủi thân làm cô chợt khóc ngon lành. Cô lẳng lặng ngồi vào xe, sửa cho bé Lam nằm ngay ngắn trên chân mình mà không nói một tiếng.

Vĩnh Tuyên hơi ngạc nhiên khi thấy cô khóc, ông nhẹ nhàng:

- Xin lỗi vì tôi về trễ, tôi không biết nó bệnh nặng như vậy.

Hương Phi không trả lời, cô quay mặt ra ngoài nước mắt không tuôn giọt.

Vĩnh Tuyên hạ giọng:

- Bác sĩ nói nó bị gì vậy cô Phi?

Hương Phi lẳng lẽ lấy toa thuốc đưa cho ông ta chứ không trả lời. Vĩnh Tuyên đọc toa xong, ngẩng lên:

- Cô mua thuốc chưa.

Hương Phi lắc đầu một mực không hé môi, thái độ của cô làm Vĩnh Tuyên thấy có lỗi. Ông ta im lặng bật công tắc chiếc xe lướt tới không ai nói chuyện gì thêm.

Về nhà. Vĩnh Tuyên giúp Hương Phi đưa con bé lên phòng, cô đặt nó nằm ngay ngắn trên giường. Thấy Vĩnh Tuyên còn đứng đó cô bỏ về phía cửa sổ chờ ông ta ra. Nhưng ông ta đi đến đứng gần cô:

- Lúc đó sao cô không gọi điện cho tôi?

Thấy Hương Phi lì lợm không trả lời, giọng ông dịu lại hơn:

- Cô nghĩ gì vậy?

Hương Phi chợt quay phắt lại bật ra:

- Tôi nghĩ ông là một người cha vô lương tâm. Vừa vô lương tâm vừa thiếu trách nhiệm.

Vĩnh Tuyên nhìn sững cô Nhưng không tin cô dám nói năng như vậy.

Nhưng Hương Phi đang tức nên bất cần ông ta nghĩ gì giọng cô hơi run vì tức:

- Có phải ông nghĩ rằng, cứ quăng tiền ra thuê người giúp ông giữ con, thì có thể yên tâm phó mặc cho người đó, bất kể con gái ông ra sao.

- Bình tĩnh lại đi, Hương Phi.

Hương Phi hét lên:

- Tôi không bình tĩnh được trước thói vô trách nhiệm, của ông. Ông thừa biết là tôi chưa bao giờ nuôi con nít, ông biết lúc tối tôi đã sợ đến thế nào không?

- Tôi xin lỗi. Lúc đó tôi chỉ nghĩ nó bị cảm xoàng thôi.

- Mà nếu là vậy, ông cũng không nên bỏ mặc nó. Ông mê chơi hơn là lo cho con cái. Có phải ông ghét nó, vì nó làm mất hạnh phúc của ông không?

Vĩnh Tuyên nhìn Hương Phi một cách kỳ lạ. Rồi đột ngột bỏ ra khỏi phòng.

Nếu là lúc trước, thái độ đó sẽ làm Hương Phi chùng lại. Nhưng bây giờ thì đó là sự khiêu khích né tránh đối với Hương Phi. Nó làm cô càng thấy tức.

Cô đứng yên một hồi. Rồi quyết định đi lên phòng Vĩnh Tuyên.

Cửa không đóng, nhưng Hương Phi vẫn lịch sự gõ mạnh. Vĩnh Tuyên bước ra mở. Thấy đôi mắt mở to đầy tức giận của cô, ông ta nói nhẹ nhàng:

- Cô muốn nói chuyện gì nữa?

- Tôi báo để ông biết. Khi nào bé Lam hết bệnh, tôi sẽ nghỉ làm. Ông hãy chuẩn bị tìm người khác đi.

Nói xong cô quay người định đi xuống. Nhưng Vĩnh Tuyên đã bước tới chặn cô lại:

- Giận đến mức như vậy sao?

- Tôi không hề giận, mà là quá sức chịu đựng.

- Chuyện gì ghê gớm đến như vậy?

- Ông không biết thật sao? Phải rồi, ông có quan tâm đâu mà biết đã gây cho người khác điều gì. Nhưng tôi sẽ không kể nữa, chỉ nói vắn tắt rằng, ông hãy tìm người khác đi.

Và cô bỏ đi xuống. Vĩnh Tuyên không giữ lại. Ông ta đứng yên chỗ cửa nhìn theo cô. Phản ứng nhẹ nhàng của ông ta làm Hương Phi lại tự hỏi, rằng mình có tác động đến con người băng giá đó không? Hình như là không?

Hương Phi trở xuống phòng, Ngồi bên cạnh giường bé Lam cô chợt thấy buồn ngủ ghê gớm. Bây giờ đã gần hai giờ. Cô bèn xuống bếp pha tách cà phê để chống chọi với cơn buồn ngủ.

Giờ này cô phải thức canh chừng bé Lam, trong khi ba nó thì có lẽ thức đấm chìm trong nỗi thất tình của ông ta Ý nghĩ đó làm Hương Phi tức âm ouch. Cô quyết định bỏ đi để trừng phạt ông ta Không còn dùng dằng gì nữa.

Càng lúc Hương Phi càng thấy mòn mỏi. Cô lờ mờ thiếp đi lúc nào không hay, đầu cô dựa vào thành giường ngủ mê mệt.

Hương Phi không hay có Vĩnh Tuyên đi vào phòng. Ông ta nhẹ nhàng khép cửa lại. Rồi ngồi ở chân giường lặng lẽ nhìn cô ngủ. Cuối cùng ông ta lay nhẹ tay cô:

- Qua giường nằm đi Hương Phi, ngủ thế này mỏi lắm.

Rồi, thấy cô vẫn không nhúc nhích, ông ta bồng bé Lam nằm qua một bên và nhẹ nhàng đỡ cô nhẹ xuống giường.

Buổi sáng thức dậy Hương Phi thấy Vĩnh Tuyên đang lau sốt cho bé Lam, còn con bé thì vẫn ngủ. Cô ngồi bật dậy dụi mắt nhìn ông, hoảng sợ:

- Nó lại sốt nữa à?

- Không sao đâu, cô còn mệt thì cứ ngủ đi.

Hương Phi vội vã bước xuống giường, đi qua phòng rửa mặt. Cô vừa chải tóc vừa nhìn mình trong gương, bồn thần. Đầu óc cô vẫn lơ mơ không tỉnh táo nổi. Cô thêm được ngủ chút nữa. Nhưng để Vĩnh Tuyên một mình lo cho con bé thì lại ngại. Thế là cô trở ra, đến ngồi xuống giường:

- Để tôi lau cho.

- Nếu còn mệt thì cứ ngủ tiếp đi, tôi lo được rồi.

Hương Phi dè dặt:

- Nó sốt từ lúc nào vậy?

- Cách đây nửa giờ.

- Ông xuống thì thấy nó nóng à?

- Không, tôi thức canh chừng, vừa nóng là tôi phát hiện ngay.

Hương Phi liếm môi, khẽ liếc nhìn Vĩnh Tuyên. Rồi nói một cách e ngại:

- Sao ông không gọi tôi?

- Thấy cô ngủ ngon quá, không muốn phá giấc ngủ của cô.

- Thế, ông thức suốt đêm qua à?

Vừa nói cô vừa nhìn đồng hồ. Đã hơn 8 giờ. Không lẽ Vĩnh Tuyên đã thức suốt đêm. Trông ông ta không có vẻ gì là mệt mỏi. Cự chỉ trầm tĩnh vững vàng như bình thường. Ông ta hay thật.

Thấy Hương Phi cứ dán mắt vào mình, Vĩnh Tuyên ngược lên nhìn cô:

- Cô xuống ăn sáng đi, đói lắm rồi phải không?

Đúng là Hương Phi đang rất đói. Nhưng vẫn lắc đầu:

- Tôi không sao, ông để tôi thay cho ông.

- Tốt nhất là nên xuống ăn đi, tôi tự lo được rồi. Đừng để đến lượt cô vào bệnh viện đấy.

Hương Phi nhìn Vĩnh Tuyên một cái. Đây là lần đầu tiên ông ta quan tâm

đến cô Ông ta có thật sự nghĩ vậy hay không, cô không biết. Nhưng với mẫu người lạnh lùng như ông ta Đó rõ ràng là dấu hiệu quan tâm.

Hương Phi bèn đi xuống phòng ăn. Khi cô trở lên thì Vĩnh Tuyên đã dọn dẹp xung quanh giường. Trông ông ta cũng không có vẻ gì là mệt mỏi. Thậm chí có vẻ ân cần hơn với cô:

- Bây giờ thì ngủ chút nữa đi, nó không sao đâu, lát nữa tôi sẽ xuống.

Vĩnh Tuyên đi ra. Có lẽ ông ta muốn nghỉ một chút. Hương Phi lập tức nằm xuống cạnh bé Lam, định ngủ thêm. Nhưng bây giờ cô lại thấy tỉnh táo không muốn ngủ nữa. Dù sao cũng không thể để mặc bé Lam cho ông ta.

Hai hôm sau thì con bé hoàn toàn khỏe. Hương Phi cho nó đi học trở lại.

Còn cô cũng đi dạy bình thường.

Sáng nay không có giờ dạy, Hương Phi đưa bé Lam đến trường rồi về nhà.

Khi cô mở cửa phòng thì thấy Vĩnh Tuyên từ phòng khách nhỏ đi ra:

- Cô Phi vào đây, tôi muốn nói chuyện với cô.

Hương Phi đứng yên một chút. Rồi miễn cưỡng đi qua phòng đối diện. Vĩnh Tuyên đã ngồi chờ cô ở salon. Không đợi bảo, Hương Phi tự động ngồi xuống:

- Có chuyện gì ạ?

Vĩnh Tuyên nhìn cô, thẳng thắn:

- Tôi muốn nói chuyện hôm trước. Hãy nói thật với tôi, tại sao cô muốn bỏ đi?

Hương Phi miễn cưỡng:

- Tôi đã trình bày lý do rồi.

- Nhưng tôi muốn cô nói rõ hơn, nói khi bình tĩnh chứ không phải lúc nóng giận.

- Tôi bất mãn vì thấy ông vô trách nhiệm với con gái ông.

- Ngoài cái đó ra, còn gì nữa không?

Hương Phi làm thinh. Không lẽ cô bảo thẳng rằng, cô không chịu nổi sự lạnh lùng của ông ta Chắc chắn không có ông chủ nào chấp nhận được chuyện đó. Mà suy cho cùng, cô có quyền gì chứ. Có chăng chỉ là quyền được trốn tránh.

Hương Phi khẽ thở dài, rồi lắc đầu:

- Chỉ có chuyện đó thôi, thật lòng, tôi nghĩ rằng khi không còn chỗ dựa, ông sẽ phải quan tâm đến con ông hơn.

- Cô nghĩ rằng tôi muốn phó mặc bé Lam cho cô?

- Trên thực tế, ông đã làm rồi, chứ còn muốn gì nữa.

Hình như cách nói của cô làm Vĩnh Tuyên thấy ngộ nghĩnh. Ông ta bật cười:

- Nếu tôi hoàn toàn không có ý nghĩ đó thì sao?

- Ông nghĩ thế nào tôi không biết. Nhưng tôi thấy là ông gần như quên hẳn con bé, đã vậy khi tôi nói ra thì bị Ông ghét.

Vĩnh Tuyên lắc đầu, nhưng không nói gì. Hương Phi không hiểu ý nghĩa cái lắc đầu đó. Nhưng cũng nói tiếp:

- Dù bé Lam có mến tôi mấy đi nữa, thì người nó cần vẫn là ông, nó chỉ còn có ba, thế mà ba cũng bỏ, con nít bị như vậy bất hạnh lắm, ông có hiểu không?

- Cô có những ý nghĩ lẫn lộn quá Hương Phi ạ. Cũng không trách được, dù sao cô cũng còn trẻ quá.

Giọng Hương Phi như phản đối:

- Đâu phải trẻ là ngu ngốc. Nhưng việc ông làm, con nít cũng thấy, huống gì là tôi.

Vĩnh Tuyên trầm ngâm:

- Tôi rất buồn khi cô nghĩ tôi muốn trả thù con gái mình. Nhưng thật lòng tôi không trách, cô còn trẻ, chỉ lập luận theo cảm tính, làm sao cô hiểu được những suy nghĩ của những người từng trải.

Hương Phi ngẩng lên nhìn ông ta, hỏi khẽ:

- Ông nghĩ những gì vậy?

Vĩnh Tuyên chỉ trả lời bằng cách lắc đầu. Hình như cho rằng Hương Phi không đủ sức hiểu ông, cũng có thể ông nghĩ cô không phải là người dễ tâm sự. Ông làm Hương Phi tự ái nên không hỏi nữa.

Vĩnh Tuyên không hiểu ý của cô Ông ta nói rất mềm mỏng:

- Đối với người đàn ông, không phải suốt ngày quần quýt theo con cái mới là thương. Tôi cũng vậy, đối với con gái tôi, tôi còn có trách nhiệm về cuộc sống của nó, mà muốn như vậy, tôi phải lao vào kiếm tiền. Nếu hiểu điều đó thì cô sẽ không ác cảm với tôi.

không đợi Hương Phi có ý kiến, ông nhìn cô chăm chăm:

- Tôi đã lý giải nhưng gì cần nói, còn cô, có muốn rời bỏ chỗ này nữa không?

Bị hỏi đột ngột, Hương Phi lúng túng:

- Tôi cũng không biết, tôi muốn suy nghĩ thêm.

- Đừng đi Hương Phi ạ, nếu không có mặt cô trong nhà này, mọi người sẽ thấy mất mát, cô đã trở nên không thể thiếu được với cha con tôi. Cô có hiểu điều đó không?

Hương Phi nhìn sững Vĩnh Tuyên. Có nằm mơ cô cũng không tin chính ông nói ra điều đó. Nó đột ngột đến nỗi cô chỉ biết ngậm ngùi chứ không có phản ứng.

Vĩnh Tuyên chợt đến đứng trước mặt cô Ông ta vỗ nhẹ lên tóc cô:

- Cô không biết cô cần thiết như thế nào đối với tôi, cô bé ạ.

Ông nói như thế. Rồi đột ngột bỏ đi ra. Đây là lần thứ hai ông ta có thái độ khó hiểu đó. Hương Phi không hiểu tại sao, nhưng cô lờ mờ cảm thấy có cái gì đó như sự tránh né. Tại sao lại như vậy.

Điệu Ru Mùa Hạ

Chương 6

Nghe tiếng chuông reo Hương Phi chạy xuống, đến cầm ống nghe:

- Alô.

- Hương Phi hả, xin chào.

Hương Phi nhú mày đứng im. Sự im lặng của cô làm người phía bên kia bật cười:

- Không nhận ra được giọng của tôi sao? Hay là đang đứng tim đấy.

Trời ơi ! Vĩnh Tường ! Hương Phi đã nhận ra giọng nói của con người kinh khủng đó. Quả là cô đang muốn đứng tim, cô chưa biết nói gì thì anh ta đã cười:

- Nghe tiếng cô là tôi nhận ra ngay Thế nào cô khỏe không?

- Tôi bình thường cảm ơn anh.

- Bé Lam có ở đó không, gọi nó đến nói chuyện với tôi đi.

- Nó đang ngủ.

- Còn anh Tuyên?

- Ông chủ đi vắng.

- Vậy thì thôi vậy, nói với cô cũng được, cô hãy chuẩn bị tinh thần đón tôi nhé, tuần sau tôi sẽ về đây. Báo với anh Tuyên giùm tôi đi.

Tim Hương Phi muốn nhảy lên một nhịp. Con người ghê gớm đó lại sắp trở về nữa sao? Lần này anh ta sẽ giở trò gì với cô đây.

- Sao làm thỉnh vậy Hương Phi cô còn đứng đó không đấy?

- Tôi đang nghe đây.

- Vậy hả thế mà tôi tưởng cô ngất đi rồi.

Hương Phi phản công lại ngay:

- Tại sao tôi lại phải ngất?

- Không ngất à? Vẫn còn bình tĩnh à? Tốt. Vậy mà tôi cứ nghĩ nghe đến tên tôi thì cô bị khủng hoảng.

- Anh còn muốn nhấn gì nữa không?

- Không, chỉ báo với anh Tuyên là tôi sắp về thôi.

- Tôi biết rồi.

- Này, tại sao cô còn ở đó vậy?

- Anh muốn hỏi gì?

- Anh Tuyên không cho nghỉ việc sao?

- Không.

- Kể cũng lạ, mà thôi, gặp nhau sẽ nói sau. À, tôi đã ly dị rồi đấy Hương Phi.

- Chuyện đó thì ảnh hưởng gì đến tôi.
- Có chứ, nhiều là khác. Mà thôi, gặp nhau sẽ nói. Bai nghe. À quên, hôn cô một cái nhé Hương Phi.

Lập tức Hương Phi bỏ ống ghe xuống. Tự nhiên cô quẹt môi như ghê sợ. Chỉ một ý nghĩ của anh ta cũng đủ làm cô nổi khùng lên. Chỉ nghe giọng nói là đã khùng hoảng tinh thần. Huống gì là phải sống cùng nhà với anh ta Thật không sao chịu nổi.

Viễn cảnh gặp lại anh ta làm cô thấy nặng nề không sao chịu nổi.

Buổi chiều Vĩnh Tuyên về. Cô thông báo với một vẻ ử rữ:

- Lúc sáng Vĩnh Tường gọi điện cho ông, anh ta báo là tuần tới sẽ về.
- Vậy à?

Vĩnh Tuyên có vẻ vui. Hương Phi thấy ông ta cười, không biết là cười một mình hay là cười với cô Khi lên đến thềm ông ta chợt quay lại:

- À, chiều nay cô chuẩn bị cho bé Lam, tôi sẽ đưa nó đi chơi, cả cô nữa.

Hương Phi lắc đầu:

- Có tôi đi, ông và bé Lam sẽ mất vui hay là để tôi ở nhà, đi chơi như thế nó không cần tôi đâu ông chủ.

- Ngược lại, rất cần, không có cô sẽ chẳng vui gì đâu.

Và không để cho Hương Phi có ý kiến, ông nói như đã quyết định xong:

- Vậy nhé, chiều nay đừng cho nó ăn trước nhé.

Vĩnh Tuyên đi vào nhà rồi. Hương Phi ngồi trở xuống bàn đá, lòng còn thấy lo lắng và dỗi phở. Cô không biết làm cách nào để rời khỏi đây trong những ngày anh ta về. Và nhớ lại những đêm anh ta gõ cửa phòng mình, cô lại muốn phát điên lên.

Buổi chiều cô sửa soạn thật đẹp cho bé Lam. Rồi tự mình cũng trang điểm chút ít. Hôm nay Vĩnh Tuyên không cho tài xế đi theo, mà tự mình lái xe.

Ông ta ra lệnh cho Hương Phi ngồi phía trước. Thế là bé Lam ngồi trên chân cô Thoạt nhìn thì có vẻ như một gia đình hạnh phúc.

Bé Lam hình như rất thích buổi đi chơi này. Nó cười nói luôn miệng. Thịnh thoảng lại ngả đầu vào ngực cô giáo và ôm cổ cô:

- Con thích đi chơi với cô và ba, giống như ba mẹ phải không cô?

Hương Phi cười gượng làm thịnh, Vĩnh Tuyên cũng cười. Nụ cười không khuyến khích. Nhưng không phủ nhận. Hương Phi rất lạ vì tại sao ông ta không la nó như mọi khi.

Ngồi trên chân cô, bé Lam nói líu lo:

- Ba ơi, mai một sẽ đi chơi thế này nữa nghe ba.
- Mỗi tuần ba sẽ đưa cô giáo và con đi chơi, ba hứa vậy.

Bé Lam níu tay Hương Phi:

- Cô ơi, cô có thích không cô?
- Cô thế nào cũng được ca?

Vĩnh Tuyên chợt lên tiếng:

- Cô muốn đi đâu Hương Phi?

Hương Phi lạ lùng nhìn ông ta:

- Tôi không biết, sao ông lại hỏi ý tôi?

- Tôi muốn tới chỗ nào mà cô thích.

- Thôi đừng, những chỗ mà tôi thích, sẽ không thích hợp với ông đâu. Đừng quan tâm đến tôi.

Vĩnh Tuyên gật đầu:

- Thôi được sẽ đến nơi nào thoải mái một chút.

Hương Phi không có ý kiến. Mãi đến lúc ngồi bên bàn trong một nhà hàng rộng thênh thang, cô vẫn có thái độ lặng lẽ khác thường. Đến nỗi Vĩnh Tuyên cũng nhận ra, ông nhìn cô một cách quan tâm:

- Cô làm sao vậy Hương Phi?

Sợ Vĩnh Tuyên nhận ra tâm trạng của mình, Hương Phi vội lắc đầu:

- Tôi không sao hết.

- Tôi cảm thấy cô rất thờ ơ, nếu cô không thích đi chơi với cha con tôi thì sẽ không đi thế này nữa.

- Không phải thế đâu, đi thế này vui lắm.

Và cô giấu tâm trạng mình bằng cách lo săn sóc cho bé Lam. Vĩnh Tuyên vẫn nhìn cô chăm chăm. Rồi chợt giữ tay cô lại:

- Cứ để tự nó ăn, đừng chăm bẵm vào nó như thế, con bé lớn rồi. Nãy giờ tôi vẫn nhận ra cô không bình thường. Nói thật đi, cô chán lắm phải không?

- Không có.

Hương Phi chợt nói như thú nhận:

- Tại tôi có chuyện riêng, chứ không phải không thích đi.

- Nói vậy thì tôi tin được. Nhưng không bỏ qua được sao. Tôi không hiểu sao lúc nào cô cũng ủ rũ như thế. Cô còn trẻ mà. Vào tuổi cô, không ai sống lặng lẽ như vậy đâu.

- Vậy hả?

Vĩnh Tuyên chợt nói một câu làm Hương Phi thót cả tim vì nhớ đến Vĩnh Tường:

- Cô đơn giản và ít chăm sóc tới ngoại hình quá, tại sao tự làm đơn điệu cuộc sống của mình vậy. Cô chán cái gì?

Sao mà anh em họ đều chăm bẵm vào chuyện đó. Lần đầu tiên Hương Phi cảm thấy bị Ông ta xúc phạm, cô nhìn chỗ khác lạnh lùng:

- Nếu ông cần một cô giáo dạy con ông cách ăn mặc, thì tôi không thể chiều ông được.

Vĩnh Tuyên mỉm cười trước vẻ giận của cô:

- Có lẽ tôi thiếu tế nhị quá. Tôi chỉ muốn quan tâm tới cuộc sống của cô thôi.

Bé Lam hết nhìn ba nó lại nhìn Hương Phi Rồi nó níu tay cô:

- Cô ơi, cô giận ba hả cô?
- Không có đâu, em ăn cho hết súp đi, nguội rồi kìa.
- Sao mặt cô buồn hiu vậy?

Không hiểu sao hôm nay cha con Vĩnh Tuyên cứ quan tâm đến vậy. Điều đó làm Hương Phi thấy thấy khó xử hơn là vui. Cô đã quen cách đối xử lạnh lùng của ông ta rồi, nên thế này làm cô thấy lúng túng. Cô trả lời bé Lam mà mắt vẫn nhìn Vĩnh Tuyên khẽ lắc đầu.

Có lẽ không hiểu cái nhìn của cô, ông ta chột trở nên tư lự. Và ít nói hẳn đi. Buổi tối đó Hương Phi đang đọc truyện cho bé Lam nghe thì Vĩnh Tuyên đi vào:

- Con gái chưa ngủ sao. Tôi nào cũng bắt cô đọc truyện thế này à?
- Và ông ta đến ngồi xuống bên cạnh giường. Hương Phi lưỡng lự không biết nên ngồi lại hay đi chỗ khác nhưng bé Lam cứ gối đầu lên chân cô nên cô đành phải ngồi yên.

Rất hiếm khi Vĩnh Tuyên vào chơi với con như thế này. Nó có vẻ rất hạnh phúc và nó đặt tay lên chân ba nó, đầu gối lên chân cô giáo. Vĩnh Tuyên mỉm cười ngồi yên. Ông ra hiệu cho Hương Phi cứ đọc sách tiếp. Rồi cũng ngồi im lặng chờ.

Một lát sau con bé ngủ thiếp đi. Vĩnh Tuyên giúp Hương Phi đặt nó nằm im cho ngay ngắn. Nhưng không ra khỏi phòng mà cứ ngồi im bên giường. Như đây chính là phòng ngủ của ông.

Hương Phi nhẹ nhàng bước xuống gạch. Bình thường cô đã thay áo đi ngủ. Nhưng thấy ông ta cứ ngồi mãi, cô lúng túng định đi ra ngoài. Chợt Vĩnh Tuyên gọi lại:

- Cô không mệt chứ Hương Phi?
- Hương Phi quay lại, ngạc nhiên:
- Dạ không, ông cần bảo chuyện gì nữa ạ?
 - Không tôi chỉ muốn mời cô uống trà với tôi, tối nay tôi không ngủ được.
 - Dạ, ông chờ tôi một phút, tôi sẽ đi pha trà.
 - Cô mang lên sân thượng nhé
 - Vâng.

Hương Phi ra đến cửa thì ông ta chợt gọi lại:

- Khoan chờ tôi một chút.
- Gì ạ?

Vĩnh Tuyên không trả lời mà đi ra ngoài. Một lát ông ta trở vào và đưa cô chiếc giỏ in tên của một shop thời trang.

- Cô mặc thử đi.

Hương Phi ngơ ngàng nhìn ông ta:

- Tại sao ông cho tôi cái này.
- Mở ra đi.

Và không đợi cô có ý kiến. Ông cầm chiếc giỏ trút xuống giường. Hương Phi thấy vài bộ rất thời trang. Cô vẫn chưa hiểu ý ông ta và chỉ đứng yên đưa mắt nhìn.

Vĩnh Tuyên chọn một bộ, bước tới ướm lên người cô Rồi gật đầu hài lòng:

- Đẹp lắm.

Hương Phi mở lớn mắt nhìn ông ta trước hành động thân mật đột ngột này. Còn ông ta thì thích đối xử với cô như một cái đã thuộc về mình. Vừa có vẻ áp đặt vừa dịu dàng săn sóc. Ông ta cầm một bộ áo ngủ màu xanh nhạt thêu hoa, đặt vào tay Hương Phi :

- Cô hãy mặc bộ này nhé, tôi chờ cô trên sân thượng.

Khi ông ta ra ngoài rồi Hương Phi vẫn còn đứng sững giữa phòng. Cô nhìn chăm chăm bộ áo ngủ sang trọng ấy, lòng tự hỏi tại sao Vĩnh Tuyên muốn cô phải hiện ra trước mặt ông một cách riêng tư thân mật như thế. Ông ta đang có ảo tưởng gì đây.

Cô thay áo chiếc áo khoác ngoài vừa kín đáo vừa sang trọng. Nó làm cô có vẻ "phụ nữ" hơn và đẹp nhiều hơn sự hình dung của cô.

Cô mang trà lên sân thượng, đặt xuống bàn và đứng yên chờ Vĩnh Tuyên ra lệnh. Ông ta thì đứng hẳn lên nhìn cô.

Hương Phi ngồi xuống đối diện lưng rất thẳng. Cô nghiêm trang nhìn vào mặt ông ta:

- Có phải ông muốn thấy lại hình ảnh vợ Ông, hoặc của chị Huyền. Và ông làm cách này để nó có vẻ sống động hơn?

Vĩnh Tuyên khựng lại trước câu hỏi đó. Ông lại ngồi xuống. Chậm rãi rót trà ra ly :

- Tại sao cô nghĩ vậy?

- Vì thái độ bất thường của ông.

- Cô bất mãn?

- Tôi thông cảm chứ không bất mãn. Nếu không thông cảm tôi sẽ không làm theo ý ông đâu.

- Cô thông minh lắm nhưng lệch lạc. Tôi hoàn toàn không vay mượn hình ảnh của ai cả. Tôi là người thực tế, không tự ảo tưởng đâu.

- Thế tại sao ông yêu cầu thế này?

- Đừng hỏi được không?

Hương Phi dè dặt:

- Vậy ông gọi tôi lên đây có chuyện gì? Bé Lam làm ông bất mãn điều gì?

- Nó rất tuyệt trong sự giáo dục của cô Nhưng đừng nghĩ tới chuyện này nữa, tại sao cô cứ canh cánh về vai trò của mình vậy?

- Vì nó là bổn phận của tôi?

- Đừng nói tới chuyện ấy nữa. Cô hãy bỏ ý nghĩ tôi là ông chủ của cô.

Hương Phi cười nhẹ :

- Ông đã khắc sâu ý nghĩ đó cho tôi, tôi không thể bỏ được. Nhưng như thế không có ý nghĩa là tôi ghét ông, tôi chỉ không quen thôi.
- Trước đây tôi đã làm những chuyện... không nói ra thì cô cũng đã biết rồi, quên hết mấy chuyện đó đi Hương Phị Giữa chúng ta không có khoảng cách, tôi muốn vậy.

Điều Ru Mùa Hạ

Chương 7

Hôm sau là đến ngày vào thăm chị Vân Trinh, nên cô ra khỏi nhà hơi sớm. Vĩnh Tuyên và Bé Lam vẫn chưa thức. Nhưng cô không thấy lo lắng. Lúc sau này cô nói thẳng với Vĩnh Tuyên việc riêng của mình. Và ông ta cho phép cô vắng mặt nửa ngày.

Thời gian sau này chị Vân Trinh có vẻ tỉnh táo hơn. Nhưng Hương Phi không thể đưa chị ra ngoài. Vì chính bản thân cô cũng phải ở nhà của người khác. Cô luôn mong ước mua được một căn nhà để hai chị em sống chung. Điều đó giúp cô cưỡng lại được những cảm dỗ chạy theo vật chất. Cho nên khi nghe anh em Vĩnh Tuyên phê bình lối sống khổ hạnh của mình, cô thấy giận và chán. Không phải tức họ, mà là giận cho cuộc sống của mình.

Vĩnh Tuyên không biết rằng cuộc sống của cô có hai mặt. Khi ở nhà ông ta, cô là một gia sư nhút nhát, bé nhỏ và tận tụy với trách nhiệm. Nhưng khi đến thăm người chị điên loạn, cô trở thành bà mẹ nhẫn nhục, hy sinh và lo lắng. Nếu Diệu Ly được bảo bọc sung sướng bao nhiêu, thì cô lại đơn độc trong cuộc sống bấy nhiêu.

Ngay cả tình yêu cũng chỉ ôm ấp một mình. Khi Hương Phi về thì gặp một người bạn trai thời phổ thông. Cả hai vào một quán nước nói chuyện. Đến lúc chia tay, thì đã hơn hai giờ.

Lần đầu tiên cô về quá giờ như vậy. Cô thấy lo lắng. Nhưng nhớ ra Vĩnh Tuyên không còn là một ông chủ nghiêm khắc như trước đây, cô lại yên tâm.

Khi cô về đến nhà thì Vĩnh Tuyên đang có khách. Cô chỉ chào qua ông rồi lên phòng. Không hiểu sao bây giờ cô lại xuất hiện tâm lý sợ gặp riêng ông ta. Trước đây ông ta xa vời nhưng cô lại mơ tưởng. Bây giờ tình cảm thay đổi đột ngột, cô có tâm trạng choáng hơn là hạnh phúc.

Buổi chiều, bên bàn ăn, Vĩnh Tuyên có thái độ rất lạ. Một vẻ gì đó như trở nên dè dặt, xa cách và có chút lạnh lùng trong mỗi cử chỉ. Nó không giống như tối qua. Cũng không gần gũi như lúc đưa cô đi chơi.

Hương Phi cũng nhận ra sự khác biệt đó. Cô nghĩ đó là lý do cô về trễ, nên nói như thanh minh:

- Hôm nay tôi đến thăm chị tôi, tôi đã xin phép ông tuần trước rồi.
- Tôi nhớ, tuần nào cũng vậy, tại sao cô lại nhắc đến chuyện đó?
- Vì tôi về trễ quá, sợ Ông trách.

Vĩnh Tuyên nín lặng một lát, rồi chợt hỏi:

- Cô thăm chị thật chứ, ngoài ra còn lý do nào nữa không?

Hương Phi định nói chuyện gặp bạn, nhưng tự nhiên cô chỉ lắc đầu:

- Dạ không.

Vĩnh Tuyên chợt cười nhẹ:

- Tôi nghĩ cô đã thay đổi, đã rất trung thực. Nhưng hình như không phải vậy. Trước đây cô đã từng gian dối ông chủ của mình khi bỏ mặc con ông chủ ở nhà buổi tối.

Hương Phi hoang mang ngồi im. Cô tự hỏi tại sao Vĩnh Tuyên lại nhắc đến chuyện đó. Ông ta làm cô rối trí nên không nhạy cảm đoán ra được. Chỉ lặng thinh. Sự lặng thinh của một người biết mình có lỗi. Cô không hiểu điều đó tai hại đến nước nào thì Vĩnh Tuyên chợt đứng dậy rời bàn ăn và đi ra ngoài. Thấy ba trách móc cô giáo, bé Lam có vẻ lo lắng. Nó rụt rè nhìn Hương Phi:

- Ba mắng cô, cô có buồn không?

Hương Phi vỗ nhẹ lên mặt nó:

- Cô không buồn đâu, đừng sợ nào, ăn đi em.

Bé Lam có vẻ yên tâm. Nó lại cúi xuống ăn với vẻ ngon lành. Còn Hương Phi thì ngồi vắt óc nghĩ về chuyện lúc này. Cô cố lý giải về thái độ của Vĩnh Tuyên. Và rồi một ý nghĩ bật ra. Lẽ nào ông ta đã thấy cô trong quán nước lúc này? Nếu không thì ông ta đã không nói như vậy. Có lẽ ông ta cho đó là sự gian dối.

Cô không biết mình có nên giải thích hay không? Không hiểu tại sao cô rất ngại đá động đến tình cảm. Nhất là trong lúc này.

Mà thật ra có muốn nói cũng không được. Vì tối đó Vĩnh Tuyên đi đến khuya. Cả ngày hôm sau cũng vậy. Cô không biết được là ông ta đi vì công việc, hay muốn tránh mặt cô. Cũng có thể ông ta hối hận về việc làm của mình. Hương Phi không hiểu được ông ta nghĩ gì. Nhưng sự rút lui lặng lẽ đó làm cô thấy buồn.

Trưa nay ở trường về, Hương Phi rưng rưng cả người khi thấy Vĩnh Tường đã về. Anh ta là người mở cổng và lịch sự bước đến mở cửa cho cô:

- Gặp lại tôi không thấy vui sao?

Hương Phi cố lấy giọng tự nhiên:

- Xin chào, anh có khỏe không?

- Câu hỏi lịch sự quá, cảm ơn nghe.

Ngay lúc đó, bé Lam nhào tới ôm lấy Vĩnh Tường hỏi han riu rít. Khi anh ta cúi xuống trả lời nó, Hương Phi tranh thủ bỏ vào nhà. Cô không thấy cái nhìn vui thích của anh ta đuổi theo mình. Rồi anh ta lại cười một mình.

Buổi trưa đó, cô lấy cớ nhức đầu để không xuống phòng ăn. Và suốt cả ngày trốn trong phòng, không dám cả xuống sân, vì sợ đụng mặt anh ta.

Cô yên ổn như thế chỉ được mấy ngày. Tuần lễ đầu khi Vĩnh Tường về, nhà lúc nào cũng có khách. Nếu không thì anh em họ lại đi thăm gia đình.

Những lần như vậy, Hương Phi không được đi vì cô không phải là người

trong gia đình.

Chiều nay họ lại đưa bé Lam đi đâu đó. Hương Phi thoải mái ở nhà một mình, cô xuống phòng khác ngồi đàn rất lâu. Và cô yên trí trong căn phòng rộng thênh thang này chỉ có một mình.

Một lát sau Hương Phi mới nhớ ra, cô ngẩng lên nhìn đồng hồ. Thấy đã tối, cô vội ngừng chơi vì sợ họ về. Đúng hơn là sợ gặp mặt với cả hai anh em. Hương Phi vừa đóng nắp đàn xong thì Vĩnh Tường đã xuất hiện ngay bên cạnh cô. Anh ta khoanh tay tựa thùng đàn, nheo mắt nhìn cô:

- Đàn hay lắm.

Hương Phi vừa thấy mặt anh ta đã muốn đứng tim. Cô đưa tay chặn ngực:

- Anh về lúc nào vậy?

- Nãy giờ tôi ngồi phía sau nghe đàn, và ngắm cô. Đúng là không uổng khi tôi bỏ buổi tiệc về đây.

Hương Phi xằng giọng:

- Anh nhìn cái gì? Tôi không thích ai nghe lén cả.

Vĩnh Tường có vẻ không để ý phản ứng của cô:

Anh ta nhìn một cách giễu cợt:

- Thế nào, mấy ngày qua có thấy nặng nề không?

- Tại sao tôi phải nặng nề?

- Vì sự trở về của tôi.

- Tôi chỉ là người làm, trong nhà có bao nhiêu ông chủ tôi cũng đâu được quyền từ chối?

- À, nói đến chuyện này tôi mới nhớ, tại sao cô còn ở đây?

- Điều ấy anh hãy hỏi ông chủ, vì ông ta là người quyết định. Còn tôi chỉ cần chỗ làm thôi, ai thuê thì tôi làm.

- Vậy à?

Vĩnh Tường nghiêng đầu chậm điều thuốc rồi chậm rãi nhả khói. Anh ta nhìn điều thuốc như thể đang nói chuyện với nó:

- Mới có một năm mà cô giào thay đổi hẳn. Ăn nói trở nên cứng cỏi, khó chịu. Không giống như trước đây chút nào.

Anh ta liếc qua Hương Phi:

- Cô nghĩ sao khi tôi trở về, phát biểu cảm nghĩ đi.

-Tôi chẳng thấy gì cả, vì chuyện nấu nướng phục vụ các ông chủ không phải là của tôi.

-Thật tình không sợ đấy chứ?

- Tại sao tôi phải sợ anh?

- Nói thẳng thắn là cô đã quên áp lực của tôi, quên đi lại hay hơn đấy. Thế cũng tốt.

Thấy Hương Phi dợm bỏ đi, anh ta ấn vai cô ngồi xuống:

- Đừng có tránh mặt nữa. Liệu có dùng cách đó hoài được không? Báo trước

là tôi sẽ ở đây lâu lắm đó. Phải nói là tôi rất mừng khi gặp cô Thế mà cô đối xử với tôi như kẻ thù. Buồn thật!

Anh ta ngồi xuống cạnh cô giọng nhẹ tênh:

- Tôi đã ly dị rồi!

Một chuyện nghiêm trọng như thế, mà anh ta nói một cách tỉnh bơ Đúng là con người thiếu nghiêm túc. Hương Phi ngồi nhích ra:

- Đó là chuyện của anh, không liên quan gì đến tôi.

- Có đấy, tôi muốn cho cô biết chuyện này, tôi rất thích cô.

- Và anh cũng từng bảo tôi làm... làm...

Vĩnh Tường tỉnh bơ nói tiếp:

- Làm nhân tình của tôi chứ gì? Chuyện đó cũ rồi. Bây giờ là đề nghị nghiêm túc.

Hương Phi khỏ sở nhìn đi chỗ khác:

- Tôi không muốn liên quan đến anh. Và anh cũng thừa biết là tôi ghét anh cay đắng, sao cứ bám lấy tôi hoài thế?

Vĩnh Tường nhìn cô một cách đặc biệt:

- Chính vì cô đủ dũng khí ghét tôi, nên tôi lại yên tâm và thích cô hơn. Cô không thích mà cứ vờ vĩnh quanh tôi mới là điều đáng sợ. Bỏ chuyện cũ đi Hương Phi.

Hương Phi nói một cách cứng rắn:

- Không bao giờ tôi quên nổi cái người coi thường và cư xử rất đều với tôi.

- Ngược lại, sau khi đã làm cái chuyện... Ồ, cái chuyện không hay đó, tôi nghĩ lại và càng thích cô hơn.

Giọng Hương Phi căm giận:

- Phải nói là tôi tệ chứ không phải không hay, nói thế là còn nhẹ lắm.

- Đúng, tôi không né tránh, tôi đã cư xử quá đều đặn, về bên đó nghĩ lại, tôi thấy mình bậy quá. Quả thật là cô chi phối tôi, đến nỗi tôi phải trở về.

- Giá anh đừng về thì lại hay hơn, nói thật, khi nghe điện của anh, tôi chỉ muốn bỏ đi. Anh chỉ làm cho tôi ghét và sợ.

- Hy vọng thời gian sẽ làm ấn tượng đó mờ nhạt đi. Nếu chịu khó nhìn lại, cô sẽ thấy tôi có nhiều ưu điểm lắm.

- Hãy để ưu điểm đó cho vợ anh thưởng thức đi.

Nói xong, Hương Phi cương quyết đứng dậy, đi nhanh lên lầu. Cô sợ anh ta đuổi theo hoặc kéo lại. Nhưng anh ta không làm gì cả, mà chỉ ngồi yên đuổi theo cô Khuôn mặt anh ta có chút gì đó trầm ngâm, chứ không nhâng nháo như bình thường khi gặp cô.

Vĩnh Tuyên về khá khuya. Nghe tiếng xe, Hương Phi chạy xuống thì ông ta đã bông con bé leo lên đến cầu thang. Nó ngủ say sưa trên tay ba nó. Hương Phi định đỡ lấy nó, nhưng ông ta lắc đầu ra hiệu như khỏi. Cô vội trở vào phòng chuẩn bị sẵn gối cho nó.

Vĩnh Tuyên đặt con bé xuống rồi quay ra ngay. Hình như ông ta không muốn tiếp xúc với cô. Từ hôm xảy ra chuyện đó, rồi đến Vĩnh Tường về, hai người không có dịp gặp riêng với nhau. Thật ra nếu muốn thì vẫn có thể, nhưng Vĩnh Tuyên tránh cô quá. Còn cô thì ngại nói đến tình cảm. Nên cuối cùng cứ lửng lơ.

Sáng nay Hương Phi đưa bé Lam xuống phòng ăn. Rồi lưỡng lự đến gần Vĩnh Tuyên:

- Hôm nay đến ngày đi thăm chị tôi, tôi xin phép đi buổi sáng. Ông có cần gì không ạ?

Vĩnh Tuyên khoát tay:

- Cô cứ đi, bé Lam cứ để nó ở nhà.

Vĩnh Tường đặt tách cà phê xuống, lên tiếng:

- Sao không ăn sáng rồi hãy đi.

- Dạ thôi, tôi không muốn ăn.

Vĩnh Tường không nói gì nữa, chỉ nhún vai như không có ý kiến. Hương Phi vội đi ra. Khi ngang qua Vĩnh Tuyên cô thấy ông ta nhìn cô bằng ánh mắt rất lạ. Nghi ngờ nhưng không thể hiện. Điều đó làm cô thấy xốn xang.

Buổi trưa Hương Phi về rất đúng giờ. Vừa vào sân, cô đã thấy Vĩnh Tường ngồi ở băng đá đọc báo. Khi cô đi ngang, anh ta đứng dậy theo cô vào nhà:

- Tuần nào cô cũng đi ra ngoài như thế này à?

Hương Phi nhìn anh ta cảnh giác:

- Tôi có xin phép ông chủ rồi, và ông ấy đồng ý, lúc sáng anh thấy rồi.

- Biết, cô giữ đúng phép tắc lắm. Nhưng tôi không biết là cô còn có một bà chị. Có giống như "đến phụ với dì" vào mỗi đêm trước đây không?

Hương Phi dừng phát lại:

- Anh muốn ám chỉ gì?

Vĩnh Tường nhún vai:

- Không ám chỉ gì cả, chỉ muốn cô trung thực thôi.

Và anh ta bỏ đi trước cô. Hương Phi vẫn đứng ở thềm suy nghĩ. Vĩnh Tường vừa mới về, anh ta biết gì về chuyện bên đây chứ? Nhất là chuyện của cô. Chắc chắn Vĩnh Tuyên đã nói điều gì đó với ông em. Nếu không, anh ta sẽ không có thái độ như vậy.

Và anh ta còn làm cái điều táo bạo hơn, là đi theo cô đến bệnh viện, dĩ nhiên là chỉ theo dõi phía sau.

Đó là ngày cô đến thăm chị Vân Trinh buổi sáng khi cô xin phép Vĩnh Tuyên, anh ta nhìn cô rất thản nhiên và cô không một chút hoài nghi anh ta sẽ giám sát mình thẳng thừng như vậy.

Hương Phi ngồi với chị Vân Trinh thì Vĩnh Tường đi tới. Ban đầu cô tưởng anh ta thăm người quen, nhưng anh ta đã đi thẳng về phía cô:

- Xin chào, đây là chị cô à? Chào chị?

Hương Phi tròn xoe mắt nhìn anh tạ Kinh ngạc. Còn anh ta thì nhìn Vân Trinh chăm chú. Cặp lông mày nhíu lại như nhớ một điều gì đó. Và mặc dù biết đó là người tâm thần, anh ta vẫn nhắc lại như nói với người thường:

- Chào chị.

Chị Vân Trinh nhìn anh ta với khuôn mặt đại dột xa xăm. Hương Phi vội lên tiếng:

- Chị ấy không hiểu gì đâu, anh đừng chào làm gì.

Vĩnh Tường quay lại tìm một chỗ ngồi đối diện, nhưng thấy không có băng ghế nào, anh ta thản nhiên ngồi xuống bờ xi măng, khoảng cách rất gần với hai chị em. Anh ta hỏi Hương Phi mà mắt vẫn nhìn Vân Trinh:

- Đây là chị ruột cô à?

- Vâng, có gì không?

- Sao cô không để chị ấy ở nhà, tôi thấy cũng đâu trầm trọng đến nỗi phải ở đây lâu như vậy. Bện nhân có vẻ rất hiền.

- Tôi không có nhà riêng, bản thân tôi còn phải ở nhà anh, anh thấy rồi đó.

Nhưng sắp tới đây tôi sẽ có nhà, và sẽ đưa chị tôi về ở với tôi.

Vĩnh Tường gật đầu như hiểu. Rồi anh ta hỏi tiếp:

- Vào đây đã bao lâu rồi?

- Gần ba năm.

- Ba năm à, không ngờ mới đó đã ba năm.

- Anh nói gì?

- Không, tôi chỉ muốn hỏi là có phải chị ấy điên vì mất con không?

Hương Phi tròn xoe mắt:

- Sao anh biết?

- Tôi đoán.

- Kỳ lạ, làm sao nhìn một người mà anh có thể đoán được họ bị cái gì, trừ khi anh quan tâm đến mức hỏi bác sĩ.

Vĩnh Tường đã trả lời câu hỏi của cô bằng một nhận xét:

- Chị em cô giống nhau lắm. Có điều chị ấy nhìn hiền hơn cô.

- Vâng, tính chị tôi hiền lắm, khi chưa bị điên, chị ấy là chỗ dựa của tôi, lo cho tôi đi học. Nếu không xảy ra tai nạn thì tôi đã có một người chị lý tưởng.

- Vậy là sau này cô trở thành chỗ dựa của chị?

- Vâng, cho nên tôi phải cày để có tiền. Lúc còn đi học cũng khổ lắm, sau này thì đỡ hơn, anh của anh trả lương cho tôi cũng khá.

Vĩnh Tường không nói gì. Chỉ đưa mắt nhìn cô rồi quay đi chỗ khác. Một lát sau anh ta lên tiếng, giọng có vẻ mềm hần đi:

- Cô khá lắm, Hương Phi.

- Cám ơn lời khen.

Và cô hỏi tiếp cái điều thắc mắc:

- Anh đi thăm ai trong này vậy?

Vĩnh Tường có vẻ như không muốn trả lời. Anh ta khoát tay cái kiêu bảo Hương Phi đừng hỏi, rồi lại nói tiếp thắc mắc của mình:

- Cô định mai mốt sẽ mua nhà sống với chị cô à?

- Vâng.

- Vậy còn bé Lam?

Bị hỏi đột ngột, Hương Phi lưỡng lự:

- Suy cho cùng thì tôi không thể làm gia sư mãi, đến lúc nào đó, con bé sẽ không cần tôi nữa. Còn chị tôi thì cần tôi hơn.

Vĩnh Tường nói chậm rãi:

- Tôi nghĩ, cô đưa chị cô về nhà này thì hay hơn.

Hương Phi không hiểu:

- Anh nói nhà nào?

- Ý tôi muốn nói là nhà anh Tuyên sẽ là chỗ yên ả của chị em cô.

Hương Phi cười, hoàn toàn không tin ý tưởng đó của anh ta. Tuy nhiên cô cũng thấy cảm động. Vì anh ta có ý nghĩ quá tốt.

- Cảm ơn anh, không ngờ anh hiền hơn tôi nghĩ.

- Cô cho là tôi nói suông?

Không những chỉ nói suông, mà đó là điều không thể thực hiện được?

Hương Phi nghĩ thầm, và cô lại cười:

- Tôi chưa bao giờ nghĩ về điều này.

Sợ phải nghe Vĩnh Tường vẽ vời thêm, cô bèn nói chuyện khác:

- Anh không đi thăm người quen sao?

- Không.

"Chẳng lẽ anh ta thích ngồi đây với chị em mình? Hay là anh ta theo dõi mình?" Hương Phi nghĩ thầm như vậy. Nhưng cô lập tức bắt đầu. Cô không tin Vĩnh Tuyên táo tợn như vậy. Đó là xâm phạm thô bạo đời tư người khác. Và cô sẽ không chấp nhận nếu anh ta như vậy.

Vĩnh Tường ngồi lại đến tận giờ về. Khi đưa chị Vân Trinh trở vào phòng, anh ta nói như thỏa thuận:

- Trưa nay đừng về nhà, mình ăn ở ngoài và nói chuyện cho thoải mái. Về nhà rồi lại lo bồn phận, không tự do đâu.

- Không được đâu, ông chủ sẽ bực mình.

Vĩnh Tường thản nhiên:

- Anh ấy không phải là người quản lý cô. Còn cô cũng không phải thuộc về anh.

- Anh là một ông chủ phóng khoáng.

Vĩnh Tường nhún vai:

- Tôi không thích làm ông chủ của cô. Nhưng lúc này tạm mượn danh đó để đưa cô đi chơi.

Hương Phi im lặng đi theo anh ta ra xe. Chợt cô đứng lại, làm Vĩnh Tường

cũng đứng theo:

- Chuyện gì vậy?
- Anh hãy nói thật, có phải lúc này anh theo dõi tôi không?
- Dừng từ đó nghe có vẻ thám tử quá.
- Nhưng có phải vậy không, tại sao anh làm vậy?

Vĩnh Tường quan sát nét mặt cô một lát. Anh ta chợt nhìn quanh, rồi kéo tay cô:

- Vào quán đằng kia nói chuyện, đứng giữa đường thế này kỳ lắm.

Hương Phi không phản đối. Cô đi bên anh ta với tâm trạng tức bực phùng phùng. Khi trả lời như vậy, rõ ràng là anh ta thừa nhận rồi.

Khi Vĩnh Tường đẩy ly nước về phía cô, cô vẫn không hề quan tâm chỉ chăm chăm nhìn anh ta:

- Hãy trả lời đi, có phải anh theo dõi tôi không?

Vĩnh Tường thản nhiên:

- Anh Tuyên nghi ngờ cô không thành thật. Bằng chứng là anh đã bắt gặp cô hẹn hò với bạn trai. Anh ấy không muốn nhảy bổ vào đời tư của cô, nhưng tôi thì khác.

- Anh...

Hương Phi mặt đỏ gấc, nhìn anh ta trừng trừng. Cuối cùng cô mới nói được:

- Tại sao anh làm như vậy?
- Tôi nói rồi, tôi đã chọn cô là đối tượng chinh phục, vậy thì tôi bắt buộc phải biết tất cả về cô. Nếu thật sự cô yêu ai đó, tôi sẽ tự động rút lui.
- Nhưng theo dõi như vậy là quá kém văn hóa. Tôi càng thấy khinh anh hơn.
- Tôi không cho như vậy là kém văn hóa, dù tôi thừa nhận làm như vậy là hơi quá đối với cô.
- Lúc này nói chuyện với anh, tôi thấy thật dễ chịu. Nhưng bây giờ thì kinh tởm, thậm chí nhìn mặt thôi, tôi cũng đã chịu không nổi.

Vĩnh Tường cau mặt, có vẻ bị xúc phạm:

- Cô không thể dịu dàng hơn một chút sao, đừng để đi quá xa như vậy.
- Bởi vì hành động của anh thật đúng là... hèn kém. Dù anh là ông chủ, tôi vẫn không thể không nói điều đó. Tự cho phép mình rình rập người khác, đó là việc làm tiểu nhân.

Mặt Vĩnh Tường chợt đỏ lên. Anh ta quắc mắt nhìn Hương Phi, rồi đột ngột đứng dậy bỏ ra khỏi quán.

Hành động của anh ta làm Hương Phi cũng bị đột ngột. Dù đang mất bình tĩnh, cô cũng thấy anh ta phản ứng khác người. Anh ta tước mất của cô điều kiện phản kháng. Bây giờ chính cô cũng không biết phải làm gì. Cô ngồi một mình khá lâu, rồi đứng dậy ra về.

Vào sân, Hương Phi không thấy xe. Có thể là Vĩnh Tường chưa về. Không chừng anh ta còn lang thang ngoài đường. Dù sao cô cũng rất cảm ơn khi

không phải thấy anh ta lúc này.

Đêm đó, khi đèn trong nhà đã tắt, Hương Phi vẫn không sao ngủ được. Sự trở về của Vĩnh Tường như một áp lực đè nặng lên cô Nhất là hành động của anh ta lúc sáng, càng làm cô thấy căng thẳng vì bị xúc phạm.

Hương Phi nằm loay hoay trên giường cố ngủ nhưng không sao ngủ được. Cô bước xuống, đi ra ngoài lấy nước uống.

Trong nhà tối mờ, nhưng đèn ở phòng khách nhỏ vẫn còn sáng. Cửa chỉ khép hờ chứng tỏ vẫn còn người thức. Hương Phi sợ Vĩnh Tường ở trong đó, nếu đi ngang sợ anh ta phát hiện ra cô Thế là cô quay về phòng.

Nhưng cô chợt nghe giọng nói đều đều của Vĩnh Tuyên. Nó làm cô tò mò không thể thờ ơ Và cô đi thật nhẹ đến đứng sát cửa nhìn vào trong.

Khe cửa hẹp quá nên Hương Phi không biết có còn ai trong đó. Nhưng giọng Vĩnh Tuyên thì nghe khá rõ:

- Anh không từ chối việc bảo trợ bà ta, nhưng đưa một người lạ vào nhà không phải là chuyện đơn giản. Đâu phải ai cũng dễ hòa nhập như Hương Phi, nhất là sợ ảnh hưởng tới bé Lam.

Giọng Vĩnh Tường vang lên, cũng đều đều nhưng đầy thuyết phục:

- Em đã nghĩ đến chuyện này, nhưng không sợ như anh. Vì nhìn chị ta rất hiền, một người như vậy không làm hại ai đâu.

- Nhưng dù sao đó cũng là một người tâm thần.

Tim Hương Phi nhảy lên một nhịp khi nghe câu nói đó. Chẳng lẽ họ đang nói về chị Vân Trinh của cô?

Như để giải đáp cho cô, giọng Vĩnh Tường vang lên:

- Chính vì tâm thần nên anh càng nên giúp đỡ. Chị ta điên vì mất con, thấy bé Lam, biết đâu sẽ dồn hết tình thương cho nó, dần dần sẽ tỉnh trí lại. Dù sao có Hương Phi ở đây, cô ta cũng phải biết bảo vệ bé Lam chứ?

Không nghe Vĩnh Tuyên trả lời, Vĩnh Tường lại thuyết phục:

- Còn nếu như sau đó không được, anh vẫn có thể bảo Hương Phi đưa chị ta về lại bệnh viện, chưa thử làm sao biết được?

- Đây, tại sao chú lại khuyên anh như vậy?

Giọng Vĩnh Tường tư lự:

- Dù sao mình cũng phải chịu một phần trách nhiệm tai nạn đó. Và em không thể để cho Hương Phi gánh vác như vậy, tội cho cô ta.

Hương Phi bị chấn động cả người. Cô đột ngột đẩy cửa bước vào. Lấp bắp:

- Vậy chính các người gây tai họa cho gia đình tôi, có phải người cán chết cháu tôi năm đó là ông không? Là một trong hai người, nói thật đi.

Hai người đàn ông quay nhìn ra cửa, sửng sốt vì sự xuất hiện bất ngờ của Hương Phi Vĩnh Tường im lặng nhìn cô, nhưng Vĩnh Tuyên thì hỏi trầm tĩnh:

- Cô chưa ngủ sao?

Đôi mắt Hương Phi long lanh, khuôn mặt bùng bùng:

- Tôi đã nghe này giờ, không ngờ người gây tai họa cho gia đình tôi là anh, cho nên lúc sáng anh mới nhận ra chị tôi, phải không? Vậy mà lúc đó tôi không hiểu.

Vĩnh Tường đứng lên, đi về phía cô:

- Đến đây nói chuyện. Đừng đứng như thế.

Anh định nắm tay cô, nhưng cô rút phắt lại và lùi ra phía sau:

- Có nằm mơ tôi cũng không ngờ anh là người gây ra tai họa cho chị tôi.

Anh đúng là kẻ thù của tôi.

Vĩnh Tường nhún vai bất lực. Anh quay qua Vĩnh Tuyên:

- Anh giải thích đi, cô ấy như thế này, làm em không kiên nhẫn nổi.

Thế rồi anh ta đi ra. Hương Phi định chặn lại, nhưng Vĩnh Tuyên đã lên tiếng:

- Cô không nên nóng nảy như vậy Hương Phi, chịu khó nghe tôi giải thích đi. Ngồi xuống đây.

Giọng nói hoà nhã của ông làm Hương Phi hơi bình tĩnh lại. Cô bước đến ngồi xuống ghế. Cô không nói gì, nhưng khuôn mặt vẫn tái xanh vì xúc động.

Giọng Vĩnh Tuyên ôn tồn:

- Không phải chỉ riêng cô, mà cả chúng tôi cũng chấn động vì sự phát hiện này. Có lẽ chúng ta có nợ với nhau thật.

- Không phải, anh ta có nợ với chị tôi, ông đừng né tránh.

- Không ai muốn điều đó xảy ra cả. Hương Phi ạ!

Nhưng Hương Phi vẫn cố chấp:

- Vâng, không ai muốn thế, nhưng nếu anh ta không chạy xe ẩu thì cháu tôi đã không chết.

- Không phải Vĩnh Tường lái xe, mà là người tài xế của tôi. Và tôi đã cho anh ta nghỉ ngay sau đó

- Vậy sao?

Hương Phi nói một cách thần thờ. Mỗi lần nhắc lại chuyện kinh khủng đó, cô vẫn còn bị động y như mới vừa xảy ra. Lúc này cô cũng vậy.

Vĩnh Tuyên nhìn cô đầy thông cảm:

- Năm đó Vĩnh Tường về nước lần đầu nên chúng tôi đi khắp nơi thăm bà con. Lần đó tôi không có đi, chỉ có một mình chú ấy. Khi chuyện xảy ra, chú ấy bị khủng hoảng rất lâu. Cô nên hiểu rằng đối với chúng tôi, gây ra cái chết cho người khác là một chuyện khủng khiếp, dù chúng tôi không trực tiếp có lỗi.

- Sau chuyện ấy, mấy năm sau chúng tôi vẫn quan tâm tìm cách giúp đỡ chị cô, nhưng về dưới đó hỏi thăm thì người ta bảo cô ấy đã được người em đưa lên thành phố. Tôi hoàn toàn không ngờ cô gái đó là cô.

Ông ta chợt ngừng lại, hỏi dè dặt:

- Cô không coi chúng tôi là kẻ thù chứ, Hương Phi?

Hương Phi thở dài:

- Có lẽ, lúc này tôi mất bình tĩnh quá nên nói bậy. Thật ra gia đình ông đâu phải là người gây tai nạn. Và tôi không khắc khe để không biết đó là rủi ro. Chuyện đó không ai muốn cả. Tôi cũng không có lý do gì xem ông là kẻ thù.

- Tôi sẽ đền bù cho chị em cô, Hương Phi ạ.

Hương Phi lắc đầu:

- Tôi không đem chuyện đó ra để đòi nợ đâu. Vả lại năm đó ông cũng đã bồi thường cho chị tôi rồi.

- Những chuyện như vậy, bồi thường bằng tiền không có ý nghĩa gì đâu, Vĩnh Tường sáng suốt hơn tôi, khi đề nghị đem chị cô về nhà.

Hương Phi suy nghĩ một chút, rồi ngược lên:

- Tôi vẫn ao ước có một gia đình cho chị tôi, nhưng cũng không thích bắt người khác gánh trách nhiệm. Ông hãy hình dung hết sự khó khăn và nghĩ kỹ xem liệu có chấp nhận được không. Cả tôi cũng sẽ suy nghĩ kỹ.

- Cô sợ cái gì?

- Ngay bây giờ thì tôi không nghĩ ra được. Nhưng điều tôi cảm nhận đầu tiên là tôi không thích dùng áp lực với người khác. Tôi đã bị khống chế nhiều nên tôi biết, điều đó khổ lắm.

Hương Phi đứng dậy:

- Nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn lòng tốt của gia đình ông.

Vĩnh Tuyên không trả lời, chỉ yên lặng nhìn cô, như nghĩ ngợi một điều gì đó. Mãi đến lúc cô ra đến cửa mà ông ta vẫn còn ngồi nhìn một cách trầm ngâm.

Hương Phi kéo cửa bước ra, cô chợt quay lại, bắt gặp cái nhìn của ông ta, cô thoáng thấy nao nao. Cô muốn đứng lại nói một cái gì đó, nhưng bước chân đã đưa cô ra hành lang một cách vô tự chủ.

oOo

Chị Vân Trinh được đưa về nhà đã gần tuần. Trái với sự lo sợ của Hương Phi, bệnh nhân không hề làm phiền bất cứ ai trong nhà. Cả bé Lam cũng không thấy sợ. Vân Trinh thường ngồi hàng giờ mà ngắm bé Lam. Khi nhìn con bé, đôi mắt chị như có thần hơn. Nó trù mền và sống động hẳn lên. Và có lúc chị lại gần con bé, rút rề lên tay nó với một vẻ yêu quý. Những lúc như vậy, Hương Phi thường khuyến khích chị thể hiện tình cảm. Và ở cô cũng có một cái gì đó thật dịu dàng mềm mại.

Chiều nay hai chị em ngồi chơi với bé Lam dưới sân, con bé nói chuyện huyền thuyên với Hương Phi. Còn Vân Trinh đắm đắm nhìn nó. Trên môi phảng phất nụ cười. Hương Phi quay lại nhìn chị. Thấy chị nhìn nó, cô quay qua bé Lam:

- Em nắm tay cô đi, cô thương em lắm đấy.

Rồi cô đặt nó ngồi vào giữa. Bé Lam ngã mình vào người Vân Trinh, ngả ngớn như thích được nựng nịu. Và chị cũng ôm lấy nó, vuốt ve một cách nhẹ nhàng. Trông chị chẳng có gì đáng để đề phòng. Thậm chí có thể muốn gần vì sự hiền lành vô hại của chị.

Hương Phi muốn tập cho bé Lam quen với Vân Trinh, nên đứng lên đi vào nhà. Đến cửa, cô quay lại nhìn. Thấy con bé nằm yên trên chân chị, cô yên tâm đi vào nhà.

Hương Phi đi ngang phòng khách thì thấy Vĩnh Tường. Anh ta đang vẽ, cô lưỡng lự đứng lại. Nửa muốn đến nói chuyện, nửa sợ làm phiền. Cuối cùng cô đến ngồi xuống salon, im lặng xem.

Vĩnh Tường chợt lên tiếng:

- Cô thấy thế nào?

Hương Phi giương mắt nhìn anh ta lạ thật, không lẽ anh ta có con mắt phía sau? Anh ta không hề quay lại, làm sao thấy cô được.

Không nghe cô trả lời, Vĩnh Tường quay lại:

- Thế nào?

- Anh hỏi gì?

- Tự nhiên hôm nay cô chủ động đến gần tôi, lạ thật. Không sợ nữa à?

- Anh đang bận công việc thế này, chắc không còn tinh thần để khùng bố tôi. Còn tôi thì thích xem vẽ tranh. Giờ này tôi rảnh đến mức không biết làm gì?

Vĩnh Tường buông cọ xuống, đến ngồi bên cạnh cô:

- Thật sự là không còn sợ tôi nữa à?

- Tại sao tôi phải sợ anh nhỉ???

Anh ta bật cười, hai mắt vẫn dán vào mặt cô:

- Nếu tôi đề nghị lại chuyện trước đây, thử xem cô có trốn như chuột không?

Hương Phi nói một cách bình tĩnh:

- Tôi nghĩ anh không đến nỗi như thế, ít ra là sau này.

- Khi đã đều rồi, thì lúc nào cũng thế thôi.

Hương Phi làm thỉnh không cãi với anh ta Nhưng trong thâm tâm, cô không tin anh ta sẽ quay lại lời đề nghị đó. Nhưng gì anh ta làm đối với chị Vân Trinh khiến cô tự động xóa hết những ác cảm trước đây.

Hương Phi rất quyết liệt khi tự bảo vệ mình. Nhưng cô cũng không cố chấp nếu Vĩnh Tường tự thay đổi. Nghĩ vậy, cô tỉnh bơ cười trước sự đe dọa của anh ta:

- Anh biết không, tôi nghĩ tôi là một con rắn, cần phải biết cách luôn khi bị anh bóp nghẹt.

- Chà, một liên tưởng hay và chính xác lắm.

Thấy Vĩnh Tường đứng dậy trở lại giá vẽ, cô lại lên tiếng:

- Tôi muốn biết, anh còn dị ứng với tôi không?

- Dị ứng cái gì?

- Thái độ của tôi lúc trước, chẳng lẽ anh không nhớ?

Vĩnh Tường nhún vai:

- Bụng dạ quân tử đâu có hẹp hòi đến mức tư thù với phụ nữ?

Hương Phi châm chọc:

- Vậy mà có lúc người quân tử đã bức hiếp lúc người ta thất thế.

Vĩnh Tường cười lớn, tiếng cười của anh ta thậm chí bay ra ngoài sân. Lần đầu tiên Hương Phi thấy anh ta hứng chí như vậy. Cô vội chặn anh ta lại:

- Tôi thấy chẳng có gì đáng cười hết.

- Còn tôi thì thấy cô hết sức buồn cười.

Và anh ta lại cầm cọ, bắt đầu vẽ. Hương Phi ngồi yên nhìn một lát, rồi lại nói như đề nghị:

- Anh có muốn tôi làm người mẫu không?

Vĩnh Tường cười giễu cợt:

- Trơ trẽn chưa kia.

Khi hiểu ra, Hương Phi đỏ mặt:

- Không phải tại tôi tự thấy mình đẹp. Nhưng trước đây anh cũng đã bảo tôi làm người mẫu cơ mà?

- Tại lúc đó không có người.

- Thì thôi vậy.

Vĩnh Tường im lặng vẽ một lúc, rồi chợt liếc nhìn cô:

- Muốn tôi vẽ thật đấy à?

Hương Phi hếch mặt lên:

- Tôi không thèm.

- Nếu cô thích thì tôi sẽ chiều ý cô, cũng như bé Lam vậy mà.

- Hừ, nói chuyện với anh thà tôi ngồi một mình thích hơn.

Nói rồi cô đứng lên, định bỏ đi. Nhưng anh ta đã quay lại kéo cô ngồi xuống.

Hương Phi hơi hoảng vì cử chỉ đó, cô vội rút tay lại:

- Anh đừng có làm thế.

- Vậy thì ngồi đó đi. Tôi thích khi tôi làm việc có cô ngồi bên cạnh.

Hương Phi đang lưỡng lự thì thấy Vĩnh Tường về. Không hiểu sao cô lại ngồi xuống nghiêm chỉnh. Vì sợ Ông ta thấy cô và Vĩnh Tường dằng co với nhau. Nhưng hình như cử chỉ của hai người đã không lọt qua mắt ông. Về mặt Vĩnh Tường thoáng khựng lại, rồi nhanh chóng làm ra vẻ bình thản, nghiêm nghị.

Vĩnh Tường không để ý thái độ của ông anh. Anh ta vừa vẽ vừa nghiêm nghị:

- Cô có biết điều này không? Cô và chị Trinh rất giống nhau. Tôi chưa thấy chị em nào giống nhau đến vậy.

- Nhiều người cũng có nhận xét như anh đây.

- Có điều chị Trinh có vẻ hiền và đảm thắm hơn cô. Nếu bình thường, chắc chị ấy dịu dàng lắm.
- Tính chị ấy giống mẹ còn tôi thì giống ba hơn. Lúc chị em tôi còn nhỏ, chị ấy rất dịu dàng với tôi, lúc nào cũng nhường nhịn tôi.
- Có lẽ cô đã quen với thói cô út nên cô bướng bỉnh hơn. Có lúc rất dữ, rất chanh chua.

Hương Phi phì cười:

- Tôi có nhiều tính xấu đến vậy sao? Vậy mà tôi cứ nghĩ mình hiền.
- Cũng có, nếu đừng bị ai chọc ghẹo.

Anh ta ngừng tay một lát, rồi nói thêm:

- Trong mắt tôi, cô lại dễ thương hơn. Cô như thơ như nhạc. Đúng là một nghệ sĩ. Nay, nếu như tôi không lầm, thì ngày xưa gia đình cô rất khá.
- Sao anh lại nghĩ thế?
- Vì nếu sinh ra trong gia đình lao động chắc cô không có được vẻ quý tộc như thế. Làm sao ba mẹ cô mua nổi đàn dương cầm cho cô học?

Hương Phi tư lự:

- Trước đây ba tôi là một nghệ sĩ piano, còn mẹ là một diễn viên múa. Ngộ lắm, tôi thích học đàn, còn chị Trinh thì theo mẹ học múa. Nhà y như là chia đều hai phe.

Vĩnh Tường có vẻ chú ý:

- Vậy chị Trinh là diễn viên múa à?
- Không, chị ấy đang học năm thứ nhất trường múa thì ba mẹ tôi mất. Sau đó thì chị em tôi về quê ở với ngoại.
- Rồi sao nữa? Cuộc đời cô có vẻ sóng gió đấy!
- Không đâu, so với chị Trinh, tôi sướng hơn nhiều lắm. Đang học phải bỏ về quê. Rồi có chồng, rồi chồng con lại mất, khủng khiếp vô cùng. Lúc xảy ra tai nạn thì tôi còn đang học trên này. Tôi không hình dung nổi chị ấy đã sống những ngày đau đớn đến vậy. Mãi đến lúc chị ấy điên, tôi mới nhận thức hết vấn đề.

Điệu Ru Mùa Hạ

Chương 8

Cô ngừng lại thở dài, rồi ôm đầu:

- Không hiểu sao lúc đó tôi nông cạn đến vậy, bây giờ nghĩ lại là hối hận muốn điên lên.

- Cô thương chị cô nhiều lắm à?

- Chúng tôi chỉ còn hai chị em với nhau, không yêu quý chị ấy thì tôi còn thương ai hơn.

Vĩnh Tường gật gù một mình nhưng không nói gì. Hương Phi cũng lặng thinh. Đây là lần đầu tiên cô nói về gia đình mình với một người lạ mà lại kể rất thật lòng, thích thú. Nếu trước đây có ai bảo cô nói về mình cho một người như Vĩnh Tường nghe, có lẽ cô đã la toáng lên, chứ không tự động nói như bây giờ.

Không biết Vĩnh Tường đã ngừng vẽ từ lúc nào. Anh ta ngồi xuống hẳn, đối diện với Hương Phi. Cử chỉ của một người nghe chăm chú cái điều mình quan tâm. Lúc bây giờ nhìn anh ta thật đáng tin cậy, và dễ gần.

Ở ngoài cửa, bé Lam đang nắm tay kéo chị Vân Trinh vào nhà. Cả Hương Phi và Vĩnh Tường đều nhìn một cách lạ lùng. Lạ lùng vì thấy khi đi theo con bé như vậy, Vân Trinh có một vẻ gì đó gần như tỉnh táo, sinh động. Đến nỗi nếu người ngoài nhìn vào, sẽ không nghĩ chị là một người tâm thần.

Vĩnh Tường chợt quay lại Hương Phi:

- Tôi thấy cô nên tìm cách giao con bé cho chị ấy chăm sóc, mạnh dạn lên đi Hương Phi, chị ấy sẽ không làm hại nó đâu.

- Tôi đang làm thử đó.

Rồi cô đứng lên, đi theo bé Lam lên lầu. Vào phòng, cô soạn đồ sẵn cho con bé. Rồi bảo Vân Trinh:

- Chị tắm cho nó giúp em nhé.

Vân Trinh nhìn cô chăm chú. Ý thức xa xưa của chị như chậm chạp kéo đến. Và khi đi theo Hương Phi vào phòng tắm, nhìn cô kỳ cọ cho nó, chị lại mỉm cười và bước đến gần bồn, khoát nước lên người nó. Hương Phi thấy vậy liền đi ra. Thế là một mình chị lo tắm cho con bé. Cử động tuy có gì đó ngờ nghệch, nhưng rất hiền lành, dịu dàng.

Thế là dần dần Hương Phi để Vân Trinh chăm sóc bé Lam. Bất cứ sự thay đổi nào của chị, cô cũng đều kể cho Vĩnh Tường nghe. Và anh ta đồng tình với tất cả những điều cô làm.

Sáng chủ nhật, khi Hương Phi vừa thức giấc, Vĩnh Tường đến tìm cô Anh ta

đã ăn mặc chỉnh tề như sắp đi đâu. Đứng trước cửa phòng cô, anh ta hỏi trống không:

- Bé Lam thức chưa?
- Chưa, tối qua nó thức khuya quá, chắc chưa dậy nổi đâu, anh định đưa nó đi chơi à?
- Chị Trinh dậy chưa?
- Rồi, đang dọn giường. Có gì không?
- Hôm nay cô để nó ở nhà với chị Trinh đi.
- Còn tôi đi đâu?
- Đi với tôi.

Hương Phi mở lớn mắt như hỏi. Vĩnh Tường nói như nhắc lại:

- Hôm trước đòi làm người mẫu, có nhớ không?
- Anh đừng có vu khống, tôi đâu có vô duyên như vậy?

Vĩnh Tường khoát tay:

- Thôi đừng có cãi, cô có đòi thì tôi cũng không cười đâu. Điều chủ yếu là bây giờ cô đi với tôi. Hôm nay tôi muốn vẽ ngoại cảnh.
- Vậy bảo tôi đi theo làm gì?
- Làm người mẫu chứ làm gì?
- Vậy phải đợi bé Lam thức, rồi phải cho nó ăn uống mới đi được. Hỏi xem nó có chịu đi không.

Vĩnh Tường lắc đầu:

- Để nó ở nhà với chị Trinh đi.
- Không được đâu. Làm sao mà để được chứ?
- Cô phải tập vắng mặt cho nó có dịp gần chị ấy. Cứ đeo theo nó hoài, làm sao nó thân với chị Trinh?

Thấy Hương Phi còn ngần ngại, Vĩnh Tường đẩy cửa bước vào phòng. Đến gần Vân Trinh:

- Chị có thể chăm sóc bé Lam được không?

Vân Trinh cười và gật đầu. Hương Phi vẫn chưa yên tâm:

- Chị hiểu anh ấy nói gì không?

Vân Trinh lại cười:

- Chị thích săn sóc nó lắm.

Cách nói năng tỉnh táo của chị làm hai người đưa mắt nhìn nhau. Hương Phi vẫn chưa tin vào điều mình nghe, cô nói lại:

- Chị Ở nhà với nó được không, hôm nay em sẽ ra ngoài, ở nhà chị sợ không?

Vân Trinh lắc đầu:

- Em cứ đi đi, chị sẽ lo cho nó.

Vĩnh Tường ra hiệu cho Hương Phi đi chuẩn bị. Anh ngồi xuống đối diện với Vân Trinh, nói chuyện với chị như nói với một người bình thường. Và

Vân Trinh trả lời những câu rất ngắn, nhưng không ngó ngàng chút nào. Khi hai người đã ra ngoài đường, Hương Phi nhìn Vĩnh Tường đăm đăm:

- Tôi không hiểu được. Chị ấy đã bình phục lúc nào, nhưng rõ ràng cách nói chuyện như vậy rất tỉnh táo. Như thế là sao anh Tường?
- Tôi nghĩ, chị ấy đã khôi phục lại trí nhớ mỗi ngày một phút. Nhưng không có điều kiện bộc lộ. Đúng ra là cô không tạo điều kiện để nó bộc lộ.
- Mới về nhà một thời gian ngắn thôi mà đã... trong khi ở trong đó hai năm mấy mà vẫn cứ...

Cô chột nín lặng, như theo đuổi ý nghĩ riêng. Nhưng cách nói chuyện không đầu không đuôi vẫn làm Vĩnh Tường hiểu. Anh ta cười:

- Tôi nghĩ, với loại tâm thần như vậy không cần phải thuốc men gì cả. Cho họ sống trong không khí gia đình, thương yêu họ. Thế là đủ.

Hương Phi vô tình đặt tay lên tay Vĩnh Tường:

- Nếu anh về lần này, chắc chị tôi phải kéo dài cuộc sống quẩn quanh không biết có tỉnh lại nổi không?

Cô bóp mạnh cánh tay anh hơn:

- Anh không biết là tôi mang ơn anh thế nào đâu. Tôi nghĩ, mọi chuyện xảy ra như là duyên số vậy, không ngờ chị tôi cũng có ngày này. Tôi...

Cô chớp chớp mắt. Đôi mắt bắt đầu đỏ hoe Chưa khi nào cô có tâm trạng xúc động như vậy. Vĩnh Tường liếc nhìn khuôn mặt cô Anh hiểu tâm trạng đó. Và im lặng chứ không nói.

Một lát sau, anh ta phá tan không khí khác thường bằng một nụ cười khôi hài:

- Bây giờ bình thường lại chưa?

Hương Phi ngơ ngác:

- Bình thường cái gì?

- Bớt xúc động chưa?

- Tôi có nói gì không bình thường không, tại sao anh hỏi như vậy?

- Cô không nói, nhưng làm đấy.

- Làm gì kia?

- Lợi dụng cơ hội để nắm lấy tay tôi, đừng tưởng tôi không biết nhé. Thật xấu hổ chưa!

Hương Phi ngẩn người một chút, rồi chột nhẵn mặt:

- Anh chẳng bao giờ nghiêm chỉnh cả. Lúc nào cũng đùa được. Anh không giống ông chủ chút nào.

- Cũng như cô vậy. Không giống chị Trinh chút nào. Nếu là chị ấy thì khi bị chọc, sẽ cười rất dịu dàng.

Hương Phi càu nhàu:

- Tôi chẳng khi nào dịu dàng nổi mỗi khi ở bên anh.

- Tôi có cách làm cho cô trở nên nhu mì trước mắt tôi.

- Không khi nào, dù tôi rất muốn.

- Để xem.

Vĩnh Tường chột rẽ vào một con đường đất, bụi tung mù trời. Hương Phi không hiểu nổi anh ta muốn đi đâu trong này. Cô quay lại, tò mò:

- Ở trong đó có gì?

- Cảnh đẹp.

- Sao anh biết vậy?

- Cô đừng quên tôi là người Việt.

Hương Phi châm chích:

- Tôi cũng là người Việt, sao tôi không biết trong này?

- Cô thì biết gì ngoài mấy quán kem và chỗ ăn quà.

- Anh không thể nói chuyện ga lăng với phụ nữ được sao?

- Tính tôi đã vậy rồi, sửa lại khó lắm. Với lại cô cũng đâu có dễ thương mà bảo tôi galăng?

- Hừ!

Hương Phi quay mặt nhìn ra ngoài. Cô quyết định không nói với anh ta nữa.

Lúc trước nói năng đâu có xúc hông như vậy. Càng ngày càng thấy khó ưa.

Vĩnh Tường tỉnh bơ như không biết cô giận. Anh hát nho nhỏ một mình.

Hương Phi bèn quay lại cho cuộn băng vào cassette, rồi vặn thật lớn. Tiếng

nhạc chói cả tai. Tiếng hát Vĩnh Tường lại chìm lỉm. Vĩnh Tường thò tay

vặn nhỏ lại. Nhưng khi anh ta buông ra thì Hương Phi lập tức vặn to hơn.

Hai bên cứ giằng co qua lại. Cuối cùng Vĩnh Tường thắng xe. Ngồi sát vào cô với vẻ đe dọa:

- Đây, nếu cô mà còn ăn thua với tôi, tôi sẽ hôn cô đủ 10 cái. Chọn đi.

Hương Phi héch mặt lên:

- Muốn hôn tôi dễ lắm à? Tưởng tôi là pho tượng chắc, tìm cách khác đi.

Vĩnh Tường gật gù:

- Cô ngon lắm, dám đòi co với tôi. Phải cho cô một bài học mới được.

Nói xong, anh ta bất ngờ dằn ngựa Hương Phi ra. Một tay giữ chặt cánh tay

cô, tay kia giữ mặt cô như gọng kìm. Khuôn mặt anh ta chồn vờn trên mặt

cô, nhưng không hôn:

- Thế nào?

- Dùng sức mạnh với con gái đâu phải là người quân tử.

- Tôi chẳng khoái danh hiệu đó, miễn làm sao thắng thế thôi.

Hương Phi cố quay mặt đi chỗ khác, nhưng bị kèm đến nỗi không ngo ngoáy

được. Lại thật, không hiểu ở đâu anh ta có sức mạnh như vậy. Nhưng cô nhất

định không chịu thua:

- Dùng sức mạnh với phụ nữ là vũ phu.

- Cũng đâu có sao?

Thấy anh ta chạm vào miệng mình, Hương Phi vội la lên:

- Coi như tôi thua, tôi không thích giỡn như vậy đâu.

- Có thể chứ.

Vĩnh Tường cười , và buông ngay cô ra. Anh ta giễu cợt:

- Nhất như thế vậy mà nghe cái miệng lách chách , cứ tưởng ngon lành lắm.

Hương Phi thấy giận thật sự , cô nghiêm mặt:

- Anh có bao giờ biết nghiêm chỉnh không ?

Vĩnh Tường nheo mắt:

- Hỏi chi vậy, định tìm hiểu tôi hả ?

Bất giác Hương Phi phì cười . Cô không hiểu sao anh ta luôn có tài biết một cuộc nói chuyện nặng nề thành một trò hài hước . Ở Vĩnh Tường thì mọi chuyện chuẩn mực, nghiêm túc . Còn anh ta thì không theo một khuôn khổ nào cả.

Mãi suy nghĩ Hương Phi không để ý Vĩnh Tường đã cho xe rẽ qua một con đường khác . Rồi xe ngừng hẳn lại . Thấy cô còn ngồi im, anh ta bước xuống vòng qua đầu xe, mở cửa cho cô :

- Thế này có ga lăng không ?

Hương Phi vẫn ngồi yên:

- Ai cần anh lịch sự kiểu đó, tôi biết cách mở cửa mà.

Vĩnh Tường búng tay cái tách, như rất tâm đắc. Rồi anh ta tìm người vào cửa, cúi mặt gần cô:

- Đi khắp trái đất mới gặp được cô gái hợp gu với mình. Về khoản này tôi chấm cô mười điểm.

- Mười điểm cái gì ?

- Thẳng tính và không màu mè . Tôi đã đưa rất nhiều cô đi chơi, và mỗi lúc ngừng xe tôi buộc phải làm cái việc thừa thãi này để tỏ ra ga lăng. Trong khi các cô ấy thì thừa sức mở cả chục cánh cửa để tự bước xuống.

Hương Phi buộc miệng:

- Vậy là anh hay đi chơi với nhiều cô lắm chứ gì?

- Nếu điều đó làm cô tức thì tôi sẽ không đi nữa.

Hương Phi háy anh ta một cái:

- Tôi không rảnh để tức mấy chuyện tào lao đó . Nhưng tôi nghĩ anh như thế, có đến mười vợ đi nữa thì sau đó cũng ly dị, không ai chịu nổi mấy người bay bướm.

Vĩnh Tường nhìn cô một cái. Nhưng không nói gì. Anh ta đột ngột rời khỏi chỗ, đi ra sau mở cốp xe lấy đồ. Cử chỉ của anh ta khác hẳn đi. Không biết đó là tâm trạng gì.

Hương Phi bước xuống xe. Đứng nhìn quanh. Cô không để ý thái độ khác lạ của Vĩnh Tường. Cũng không để ý mình đã gây cho anh ta tâm lý gì. Lúc này cô chỉ nói cho sướng miệng, hoàn toàn không ác ý. Nếu biết nói mà làm người khác bị tổn thương, có lẽ cô sẽ không lách chách.

Nơi cô đứng là một bãi đất khá rộng, nền cỏ mịn xung quanh là cây cối tạp nham. Mát mẻ thật, nhưng chẳng có gì gọi là đẹp. Cô quay lại nhìn Vĩnh Tường:

- Cảnh chẳng có gì là đẹp, không hiểu anh vẽ cái gì. Coi chừng tranh xấu uổng công.

Vĩnh Tường đặt giá vẽ xuống đất, đứng chống tay nhìn lại cô:

- Khi ở nhà, cô có vẻ là một cô giáo rất chững chạc, nói năng ý tứ. Nhưng khi ra ngoài, cô giống một cô nàng đồng đánh hơn.

- Tôi đồng đánh ?

- Không hẳn như vậy, nhưng nói năng láu táu. Nãy giờ hai câu rồi.

- Câu gì nhỉ ?

Vĩnh Tường ngồi xuống thảm cỏ, và đưa tay kéo cô ngồi xuống theo. Thấy cô định cưỡng lại, anh ta nói cộc lốc:

- Ngồi xuống đi, không ai ăn thịt cô đâu.

Hương Phi ngồi hơi xa anh ta, vừa tháo giày cô vừa liếc nhìn vẻ mặt quàu quàu của anh ta:

- Tôi nói câu gì láu táu ?

- Tại sao cô dám nói tôi bay bướm ?

- Anh tự thú nhận trước đấy chứ.

- Bộ đi chơi nhiều là bay bướm hả ?

- Chắc có mấy người không bình thường như anh mới coi chuyện đó là thường.

Vĩnh Tường chợt đứng dậy, đến chuẩn bị giá vẽ. Hương Phi ngơ ngác nhìn theo. Thái độ đột ngột của anh ta thật kỳ quặc. Cô kêu lên:

- Đang nói chuyện, tự nhiên anh bỏ đi là sao ?

- Tôi không có hứng nói chuyện nữa.

- Người ta nói mấy người có máu văn nghệ thường hơi ... điên điên.

Vĩnh Tường không trả lời. Anh ta đứng quay lưng về phía Hương Phi, loay hoay pha màu. Một lát sau anh ta quay lại:

- Cứ ngồi yên như vậy là được, tự nhiên đi nhé. Không cần màu mè gì cả.

- Ủa, anh vẽ tôi thật đấy à ?

- Đừng hỏi nhiều, ngồi yên đó.

Thế là anh sửa lại giá vẽ. Và chăm chú làm việc đến tận trưa. Hương Phi mỗi rưng rờ nhưng không dám đòi tư thế. Cô sợ anh la mất hứng.

Cuối cùng, chịu hết nổi, cô lên tiếng:

- Có thể nghỉ một chút được không? Tôi mỏi quá, và đói nữa.

Vĩnh Tường dừng tay, đặt cọ xuống. Anh ta đến ngồi trước mặt Hương Phi:

- Sao nãy giờ không nói với tôi ?

- Tôi sợ anh làm mất hứng. Nhưng bây giờ trưa quá rồi.

- Ăn chút gì nhé ?

Hương Phi ngạc nhiên:

- Anh có chuẩn bị đồ ăn à ?
- Đi với người mẫu thì phải bảo quản cho tốt chứ.

Thấy vẻ phật lòng của Hương Phi, anh ta cười vang rồi đứng dậy đến xe lấy thức ăn.

Hương Phi mở thùng đá ra. Cô thấy trong đó đầy trái cây và sữa. Cô kêu lên:

- Anh chu đáo quá!
- Nếu sau này làm vợ tôi, cô sẽ còn thấy ở tôi còn nhiều ưu điểm hơn vậy nữa.
- Hừ, ngày đó sẽ không có đâu, trừ phi tôi điên.

Và cô tự mở nắp hộp cơm, ăn ngon lành. Vĩnh Tường khui lon coca, nhưng không uống, mà vẫn cầm trên tay, mắt không rời khỏi cô:

- Ngon không?
- Ngon, nhưng sao anh không ăn ?
- Nhìn cô ăn thích hơn.
- Thú vui ngộ quá, tôi không tưởng tượng nổi.
- Khi nào yêu ai đó cô sẽ biết được cảm giác này.

Hương Phi nhướn mắt như giễu cợt. Rồi lại tiếp tục ăn. Vĩnh Tường chợt nói như tuyên bố:

- Tôi vẫn không có ý định buông tha cô, nói chính xác hơn là vẫn còn yêu cô.
- Anh nói chuyện đó như bàn công việc vậy, đây là buổi trưa mà.
- Đây, hãy nói thật cho tôi biết, cô có người yêu chưa ?

Hương Phi thoáng lúng túng. Cô đang nghĩ về Vĩnh Tuyên. Nếu phải trả lời với Vĩnh Tường thì thật trớ trêu. Bất giác mặt cô đỏ lên:

- Chưa.

Cô định tìm qua chuyện khác để nói, nhưng không nghĩ ra nổi. Cái nhìn quan sát của Vĩnh Tường làm cô thấy lúng túng. Hình như anh ta đang muốn biết lý do làm cô không tự nhiên. Một sự bối rối mà chắc chắn không phải có vì anh ta.

Anh ta luồn tay qua nắm tay cô, bóp mạnh:

- Hình như cô không nói thật, phải không?

Hương Phi tìm cách rút tay lại, đứng lên. Nhưng anh ta đã ghì lại, mạnh như một gọng kìm:

- Đừng né tránh, đối với tôi, chuyện này quan trọng lắm.

Hương Phi lắc đầu khổ sở:

- Anh mà hỏi hoài, tôi sẽ bỏ về đó. Và tôi nói thật, tôi sẽ không có tình cảm đó với anh đâu. Anh đã bỏ vợ được thì sau này cũng sẽ bỏ tôi được. Tôi sống lý trí lắm.

Vĩnh Tường buông tay cô ra:

- Ai nói với cô là tôi bỏ vợ ?

- Chẳng phải anh nói với tôi sao, anh nói một cách nhẹ tênh như chuyện đó rất thường, tôi nghe mà sợ anh hơn.

- Có nhất thiết phải phơi bày sự buồn khổ của mình cho mọi người biết không? Tôi ghét cái kiểu yếu đuối đó lắm.

Hương Phi chợt thấy tò mò. Cô ngập ngừng một chút, rồi bạo dạn:

- Vậy anh buồn thật à ? Anh thương vợ đến thế, sao cứ lảng nhăng hoài vậy ?

- Quỷ tha tư tưởng gán ghép của cô đi, tôi làm gì mà bảo tôi lảng nhăng ?

Hương Phi làm thinh. Quả thật cô không thấy, chỉ có ấn tượng từ cách sống của anh ta. Nhưng cô cũng tìm cách bảo vệ lý lẽ của mình:

- Chỉ chuyện bắt tôi làm tình nhân của anh cũng đủ thấy rồi.

Vĩnh Tường chợt nói như thú nhận:

- Lúc đó tôi có tâm trạng chán đời, và muốn quậy lên. Còn cô thì giống cô ta quá, không trả thù cô ta nên tôi muốn đem cô ra làm trò đùa. Rất may là cô không giống cô ta.

- Vợ anh có gì không tốt, để anh ghét đến nỗi có ác cảm với phụ nữ ?

- Tôi không chỉ ghét, mà còn rất căm thù. Với cô ta, dùng từ không tốt là còn nhẹ, cô ta lảng loạn đến mức có đến phân nửa số bạn tôi đều là nhân tình cô ta.

Hương Phi thấy gai gai người. Dù không biết người đàn bà đó là ai, cô vẫn thấy ghét ghét. Cô tò mò:

- Cô ấy hẳn đẹp lắm ?

- Với người đàn ông, dù có là tiên nữ, một khi đã không còn đức hạnh thì cô ta cũng trở nên gớm ghiếc.

- Thế có trường hợp ngược lại không?

Vĩnh Tường nói như chế giễu, nhưng khuôn mặt anh ta vẫn quàu quàu:

- Đừng lo, cô đẹp lắm. Hỏi làm gì. Tôi chỉ quan tâm đến chuyện cô có yêu tôi không thôi.

- Có thể đừng nhắc tới chuyện đó không?

- Thôi được, không nhắc nữa. Nhưng tôi vẫn đợi cô đấy.

Vĩnh Tường lấy hộp sữa, cắm ống hút rồi đưa cho cô. Từ lúc đó không ai nói chuyện nữa. Nhưng mỗi người đều suy nghĩ rất nhiều về những gì đã nói.

Nghỉ trưa một lúc, anh ta lại bắt đầu vẽ. Mãi tới chiều mới nghĩ đến chuyện về.

Về đến nhà thì trời bắt đầu tối. Hương Phi chạy ngay đi tìm bé Lam. Con bé vẫn chơi bình thường. Nói chung là cả ngày chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lại xảy ra chuyện với Hương Phi.

Buổi tối, Vĩnh Tường gọi cô qua phòng khách nhỏ. Ở trong nhà này đã quen nếp ấy, Khi được mời vào đó, thì có nghĩa là có chuyện quan trọng cần giải

quyết trong nội bộ gia đình.

Hương Phi không mấy may nghĩ chuyện mình làm ngày hôm nay, đã làm Vĩnh Tuyên nổi giận. Khi cô vừa ngồi xuống, ông nói thẳng thắn:

- Tôi muốn biết cô nghĩ gì về chuyện cô đã làm hôm nay.

Hương Phi ngờ ngàng nhìn sắc mặt cau có của ông, cô nói thận trọng:

- Dạ, sao ạ ?

- Cô đi suốt ngày, bỏ mặc con gái tôi cho chị cô trong khi cô biết rõ là cô ta không bình thường. Nếu hôm nay tôi không về, thì liệu chuyện gì sẽ xảy ra đây.

- Sẽ không có chuyện gì đâu, xin ông tin tôi đi.

- Tôi không thể tin chuyện đó, với một người tâm thần không ai có thể đoán trước việc làm bất thường của họ.

- Nhưng chị tôi rất thương bé Lam. Mấy lúc sau này chị ấy tắm rửa nó, dỗ nó ngủ, cho nó ăn chỉ thiếu mỗi thứ là không dạy nó học thôi.

Vĩnh Tuyên nhìn cô trân trối:

- Vậy ra cô đã giao nó cho cô ta ?

Hương Phi chưa kịp trả lời thì ông đã vỗ mạnh bàn, giận dữ:

- Ai cho cô tùy tiện như vậy, cô đã hỏi ý tôi chưa mà dám giao con tôi cho một người, mà ngay cả tôi cũng không dám đến gần.

Hương Phi tái mặt, cảm thấy như chính mình bị xúc phạm. Cô toan phản kháng, nhưng Vĩnh Tuyên đã quát tiếp:

- Nếu cô ta nổi cơn lên và hành hung con gái tôi thì sao ?

- Chắc chắn không bao giờ có chuyện đó, ông đừng khinh miệt chị tôi như vậy, ông có thể nói nặng tôi bao nhiêu cũng được, nhưng đừng nói nặng chị ấy.

Vĩnh Tuyên chợt chuyển đề tài, giọng ông đầy vẻ châm biếm:

- Cô định chơi trò bắt cá hai tay à, đừng để đến lượt tôi phải mời cô rời khỏi nhà này đó.

Hương Phi ngơ ngác nhìn ông ta:

- Ông muốn nói gì ?

Nhưng Vĩnh Tuyên đã đứng dậy bỏ ra ngoài. Và vừa mở cửa, ông ta chợt khựng lại. Trước mặt ông là Vân Trinh. Chị đang đứng giữa khung cửa.

Khuôn mặt trắng xanh. Đôi mắt đầy nước. Nhìn chị có vẻ nhần nhục, chịu đựng kỳ lạ.

Điều Ru Mùa Hạ

Chương 9

Vĩnh Tuyên đứng yên, thoáng bối rối, ông ta chưa biết xử trí với người phụ nữ tâm thần này thế nào thì chị đã lên tiếng:

- Tôi xin lỗi về những chuyện đã xảy ra. Tôi sẽ rời khỏi đây ngay sáng mai. Xin ông cứ yên tâm.

Vĩnh Tuyên nhìn chị chăm chú. Trong ánh mắt đó, lóe lên một sự kinh ngạc tột cùng. Kinh ngạc vì sự phản ứng dịu dàng đúng mực của một người tâm thần ông vẫn quen nghĩ chị không hề có ý thức.

Lần đầu tiên ông thấy bối rối trước một người phụ nữ. Bối rối vì không biết cư xử sao cho thích hợp. Ông buông một tiếng lúng túng:

- Tôi xin lỗi.

Ngay lúc đó, Hương Phi đi nhanh đến, ôm lấy Vân Trinh như che chở:

- Ông muốn mắng nhiếc gì tôi cũng được, nhưng xin đừng đụng đến chị tôi. Ngày mai tôi sẽ đưa chị ấy rời khỏi đây.

Vân Trinh gỡ tay Hương Phi xuống. Cử chỉ chị thật đĩnh đạc:

- Dù sao tôi cũng xin lỗi, những ngày ở đây tôi đã làm phiền ông nhiều quá. Tôi không biết nói sao để cảm ơn ông. Nhưng tôi không khi nào quên lòng tốt của ông.

Chị nhẹ nhàng chào Vĩnh Tuyên rồi đi về phòng mình. Hương Phi vội đi theo, tay cô choàng ngang người chị. Nhìn hai chị em có một cái gì đó như nương tựa vào nhau, với một vẻ yếu đuối.

Cả hai đã đi về cuối hành lang, và biến mất sau cánh cửa phòng. Nhưng Vĩnh Tuyên vẫn còn đứng yên. Sự xuất hiện bất ngờ, và phải ứng yếu đuối của Vân Trinh làm ông bị chấn động. Một cảm giác nao nao khó tả làm ông không thể giận dữ hay thẳng thừng với chị. Thậm chí tiếc là mình đã nói những câu nặng nề đó.

Nếu cư xử thẳng thắn với một phụ nữ như vậy, thì có cái gì đó hèn hèn, không phải là một người đàn ông.

Sáng hôm sau, Vĩnh Tuyên đi xuống phòng con gái. Ba người đã thức và đang dọn giường. Thấy ông, Vân Trinh ngồi thẳng lên, như chờ một cuộc nói chuyện nặng nề. Về đề phòng đó cũng tương tự trên nét mặt của Hương Phi Chỉ có bé Lam là vô tư đu lay cổ ông mà nhõng nhẽo.

Nhìn cảnh xúm xít thân mật giữa ba người, Vĩnh Tuyên càng thấy mình vô lý, nếu phát nát tổ ấm nhỏ bé này. Ông nhẹ nhàng ra lệnh cho Hương Phi:

- Cô đưa nó xuống dưới đi, tôi muốn nói chuyện với chị cô.

Thấy vẻ phản đối lóe lên trong mắt cô, ông khoát tay:

- Đừng lo, tôi không nói gì quá đáng đâu, cô ở đây chúng tôi khó nói chuyện lắm.

Hương Phi miễn cưỡng đi ra. Nhưng vẫn phảng phất vẻ lo ngại.

Khi cả hai ra ngoài rồi, Vĩnh Tuyên đến ngồi xuống giường bé Lam, đối

diện với Vân Trinh:

- Tối qua tôi suy nghĩ rất nhiều về chuyện của cô Thật ra tôi không cố ý xúc phạm, cô có thể quên những gì đã nghe không?

Vân Trinh ngược lên, lắc đầu:

- Tôi không nghĩ gì về ông cả, chỉ lấy làm tiếc.

- Cô tiếc cái gì?

- Tính tôi rất sợ làm phiền người khác. Tôi không muốn mình là gánh nặng của ai. Thế mà lại làm người khác khó chịu. Tôi ...

Vĩnh Tuyên chặn lại:

- Cô làm rồi, những ngày qua, tôi không hề có cảm giác đó với cô.

Vân Trinh cười nhẹ. Khi cười như vậy, khuôn mặt chị thật dịu hiền, trong sáng. Chị ngược lên nhìn Vĩnh Tuyên, rồi lại cúi xuống với một vẻ ảm đạm:

- Khi tôi bắt đầu nhận thức được xung quanh, tôi vẫn luôn tự hỏi mình làm vậy là đúng hay sai.

- Đúng sai cái gì?

- Về chuyện tôi đã về đây. Vào nhà một người lạ và trở thành áp lực của em tôi, làm gánh nặng cho ông. Tôi đã bắt đầu nghĩ đến việc thay đổi. Nhưng ý nghĩ đó chưa định hình cụ thể, thì xảy ra chuyện hôm qua.

- Đó chỉ là một phút nóng giận, coi như tôi đã hiểu sai, tôi thật tình xin lỗi.

Vân Trinh lắc nhanh đầu như ái ngại:

- Ông đừng nói thế, tôi chỉ ngại thêm. Ông có biết không, trưa hôm qua khi về đến nhà, ông hoảng hốt khi thấy bé Lam ngồi với tôi, lúc đó tôi mới nhận rõ hết sai lầm của mình.

Vĩnh Tuyên nhìn chị chăm chú:

- Cô tỉnh táo lúc nào vậy Vân Trinh? Ý tôi muốn nói là cô đã bình thường từ lúc nào?

- Hình như là lâu rồi. Nhưng lúc còn trong bệnh viện, tôi bị nỗi buồn đeo đẳng mãi, và không muốn tiếp xúc với thế giới xung quanh. Lúc đó tôi rơi vào trạng thái hư hư thực thực, không biết mình là người như thế nào. Đó là lý do tại sao tôi hay im lặng.

- Có nghĩa là, nhà tôi là nơi cần thiết cho cô, vì ở đây cô mới thoải mái, mới nhận ra cô bình thường như bao người khác.

Vân Trinh nói nhỏ:

- Tôi rất thương bé Lam. Khi con tôi chết, nó cũng trạc tuổi con ông. Tôi khao khát ở gần nó lắm, thật ra tôi không làm hại con bé đâu.

- Tôi biết điều đó. Nếu hôm qua tôi làm cô buồn, thì đừng giận tôi, Vân Trinh ạ. Coi như mọi việc đều bình thường, đừng đi đâu nữa nhé.

Vân Trinh lắc đầu:

- Tôi nói vậy là để ông đừng trách Hương Phi, chứ không phải thanh minh

cho tôi. Dù sao thì tôi cũng không có lý do gì ở lại. Đã chuẩn bị xong rồi. Vĩnh Tuyên chợt đưa mắt nhìn quanh. Bây giờ ông mới thấy chiếc vali gọn gàng đặt ở góc phòng. Ông lắc đầu dứt khoát:

- Cô sẽ không đi đâu cả, đừng phá vỡ thế giới yên ổn. Tôi không muốn có sự mất mát nào trong nhà này Vân Trinh ạ.

Thấy chị định lắc đầu, ông nói tiếp:

- Mọi người đã quen với sự có mặt của cô, con gái tôi cũng bắt đầu thấy cô là cần thiết. Nếu cô và Hương Phi bỏ đi, ngôi nhà này sẽ lạnh lẽo như trước kia. Chị em cô đã cho nó sinh khí thì đừng lấy mất nó.

Vân Trinh lắc đầu:

- Ông đừng phóng đại như thế. Thật ra, tôi muốn rời khỏi đây để tìm lại chính mình. Ở đây tôi thấy ngột ngạt quá.

Vĩnh Tuyên nhíu mày:

- Tại sao cô có cảm giác đó, trong khi tôi muốn chị em cô phải hoàn toàn sung sướng.

Vân Trinh cười tư lự:

- Người ta chỉ hoàn toàn sung sướng khi là người tự do, được ở một nơi là của mình. Tôi cảm thấy tù túng và luôn có tâm trạng hờ tạt.

Vĩnh Tuyên bắt đầu hiểu lý do của chị. Nhưng càng hiểu thì ông càng thấy bất lực. Thật ra thì ông cần chị em Hương Phi hơn là họ cần gia đình này.

Vân Trinh không hiểu rằng sự có mặt của chị em cô đã mang lại cho ngôi nhà vốn lạnh ngắt này một ngọn lửa đầm ấm. Mà khi đi xa về, ông thấy hạnh phúc vì không khí gia đình.

Trước đây, ngay cả sự im lặng của Vân Trinh cũng tạo cho ông cảm giác êm đềm. Một sự bình yên dễ chịu mà từ lúc mẹ bé Lam mất, ông luôn đi tìm ở ngoài.

Vĩnh Tuyên nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt. Trông cô ta đầm thắm duyên dáng. Giờ đây cô ta hiện ra trước mắt ông với một con người khác. Có nhân cách riêng chứ không còn là một bệnh nhân mờ nhạt.

Bất giác, Vĩnh Tuyên thở dài:

- Nếu tôi nói là tôi rất cần chị em cô, cô sẽ nghĩ sao ?

- Tôi cảm ơn nhiều lắm, nhưng xin đừng làm tôi khó xử.

- Không ngờ chỉ một phút nóng giận, tôi đã phá tan sự đầm ấm quanh tôi, đừng để tôi phải hối hận, Vân Trinh.

- Không phải tôi rời khỏi đây vì giận, ông hiểu sai rồi. Đêm qua tôi và Hương Phi nói chuyện với nhau, chính nó cũng có cảm giác bất ổn như tôi.

Vĩnh Tuyên nín lặng một lát. Khá lâu ông ngước lên, khuôn mặt trầm ngâm:

- Thật ra khi ở đây, cô không phải sống dựa vào tôi, mà là gia đình tôi phải trả nợ cô. Bây giờ cô tỉnh táo rồi, tôi muốn nói để cô hiểu. Chuyện xảy ra tại nạn lúc đó ...

Vừa nghe nói đến đó, vẻ mặt Vân Trinh thoát thay đổi hẳn. Có một vẻ gì đó như đau đớn. Sự đau khổ vì bị khơi gợi. Chị nói nhanh:

- Tôi đã biết rồi. Khi gặp lại Vĩnh Tường là tôi nhớ tới hình ảnh đó. Tôi không kết án cậu ấy, nhưng cũng không muốn nhớ, xin ông đừng nhắc lại nữa, đừng bao giờ nhắc.

Đến lượt Vĩnh Tuyên ngạc nhiên:

- Cô đã biết chuyện đó à ?

- Lần đầu khi cậu ta vào bệnh viện, tôi nhận ra cậu ta ngay. Ông đừng nghĩ một người tâm thần là quên hết quá khứ. Tôi không quên gì đâu, có điều không muốn nhắc lại. Tôi không muốn Hương Phi nó buồn.

Vĩnh Tuyên ngăn người nhìn Vân Trinh. Cô nghĩ gì khi gặp lại người có liên quan đến tai họa của mình. Ông muốn hỏi, nhưng sợ chị xúc động, nên lại lặng thinh.

Nhưng chính Vân Trinh nói một cách thành thật:

- Lúc đó tôi không làm chủ được mình, chỉ hoàn toàn dựa vào Hương Phi. Dần dần tôi cảm thấy muốn rời khỏi đây ...

- Cô ghét chúng tôi ?

- Không, tôi không vô lý thế đâu. Ngược lại, tôi thấy gia đình ông cư xử rất quân tử. Và tôi không muốn vì trả nợ mà ông phải đã mang. Chẳng lẽ ông trả nợ chị em tôi suốt đời, trong khi ông thì nợ nần gì đâu.

“Cô ta suy nghĩ giống hệt Hương Phi. Cả hai chị em đều tự trọng như nhau”.

Vĩnh Tuyên nghĩ trong đầu, ông chăm chăm nhìn Vân Trinh. Vừa cảm phục vừa không hài lòng. Ông thích chị em họ hoàn toàn dựa vào ông hơn.

Vân Trinh có vẻ bối rối khi thấy cái nhìn đó. Nhưng không giống như Hương Phi, thường quay mặt chỗ khác, hoặc thẳng thắn nhìn trả lại, chị chớp mắt nhìn xuống. Không phải e thẹn rụt rè, mà là chấp nhận để người khác quan sát mình.

Hai người lặng thinh khá lâu, cuối cùng Vĩnh Tuyên lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

- Tôi hiểu tâm lý nặng nề của cô, cô có thể ra đi lúc nào cô muốn. Nhưng thời gian này xin đừng làm gì cả. Vài ngày nữa tôi đi nước ngoài, có lẽ công việc bắt ở lại khá lâu, bao giờ tôi về hãy quyết định.

- Vâng, tôi sẽ chờ ông.

Vĩnh Tuyên suy nghĩ một lát, rồi nói thêm:

- Nếu cô thương được con gái tôi, thì tôi rất biết ơn cô. Vì vậy khi muốn sống thanh thản cho cô, cô hãy nghĩ đến một đứa bé mà mình đã lỡ làm cho nó quuyền luyến. Lúc đó tự cô hãy chọn lựa.

Ông đứng dậy đi ra khỏi phòng. Và ra ban công nhìn xuống sân tìm bé Lam.

Đập vào mắt ông là cảnh quần quít giữa ba người. Bé Lam ngồi sát bên Hương Phi. Vĩnh Tường ngồi đối diện phía bên chấu kiếng. Cả hai đang

chăm chú nghe con bé nói gì đó, hoàn toàn không để ý xung quanh.

Tự nhiên Vĩnh Tuyên thở dài, rồi quay vào. Ông nhận ra giữa mình với Hương Phi có một sự chênh lệch quá xa về tuổi tác. Dù có nghĩ đến chuyện nghiêm chỉnh, cũng khó mà hòa hợp nhau được. Vĩnh Tường hẳn còn trẻ trung, đầy sức sống, sẽ dễ thông cảm nhau hơn.

Vĩnh Tuyên lảng lảng đi vào phòng mình. Lần đầu tiên ông thấy buồn về Hương Phi Ông lảng lẽ nhớ lại buổi tối trên sân thượng. Rồi tự trách mình nông nổi. Đã có lúc ông nghĩ sẽ yêu cô, chọn cô thay vị trí của Diễm Huyền. Nhưng phản ứng của cô làm ông chùng lại. Và bây giờ thì thất vọng hoàn toàn. Đó không phải là sự đau đớn của tình cảm, mà là lý trí không cho phép ông tiếp tục phiêu lưu.

Trước khi đi một ngày, Vĩnh Tuyên quyết định sẽ nói chuyện với Hương Phi Chiều nay ông đi một mình đến trường cô dạy đón cô Thoạt thấy ông, Hương Phi lúng túng đến đỏ mặt. Cô vừa thích vừa sợ sự gần gũi riêng tư này. Cô ngập ngừng đi về phía xe:

- Ông chủ đi một mình đây à ? Bé Lam đâu ?

- Có người đó nó rồi, cô lên xe đi.

- Vâng.

Thấy Hương Phi định ngồi ở băng sau, Vĩnh Tuyên nói như ra lệnh:

- Cô ngồi phía trước cho dễ nói chuyện.

Vừa nói ông vừa quan sát cử chỉ ngượng ngập của cô Theo ông thì đó là thái độ miễn cưỡng. Và ông quyết định khôi phục lại quan hệ xa cách giữa ông chủ và cô gia sư như trước đây. Giọng ông mềm mỏng nhưng xa vời:

- Mình đi một vòng nhé, tôi cần nói chuyện với cô.

- Vâng.

Vĩnh Tuyên liếc nhìn vẻ mặt lúng túng của cô, trước khi bật công tắc xe, rồi ông giữ một vẻ nghiêm nghị lạnh lùng:

- Cô có cảm thấy đi thế này là khó chịu không?

- Dạ ... sao cũng được.

- Vậy thì nói về chuyện gần đây giữa tôi và cô Cô còn nhớ buổi tối trên sân thượng chứ?

Dĩ nhiên Hương Phi không quên nổi. Lâu nay cô nhớ lại với cảm giác vừa thơ mộng vừa khó chịu. Cô không lý giải nổi. Bây giờ thì cảm giác thứ hai nổi dậy nhiều hơn. Và cô nói như lảng tránh:

- Xin ông đừng nhắc lại nữa.

- Ngược lại, đó là một kỷ ức không thoải mái, thà cứ nói ra rồi xóa bỏ, còn hơn để trong lòng rồi thấy nặng nề.

- Tôi biết lúc đó ông có tâm lý không bình thường.

- Cứ cho là như vậy. Và điều đó đã xóa đi sự tôn trọng của cô đối với tôi, phải không?

Hương Phi lưỡng lự một lát, rồi nói nhỏ:

- Bao giờ ông cũng là ông chủ trong mắt tôi.
- Nếu cô đã nghĩ vậy, thì hãy nói chuyện thẳng thắn với nhau nhé Hương Phi.

Hương Phi hơi tò mò quay lại nhìn ông:

- Vâng.
- Tôi muốn lý giải về hành động của tôi đêm đó.
- Vâng.
- Vậy thì cô nói thật ý nghĩ của cô đi, cô đã nghĩ gì ?

Hương Phi nói thành thật:

- Tôi nghĩ lúc đó ông không bình thường. Có thể ông nhớ lại vợ Ông, hay chị Huyền. Và ông muốn tìm hình ảnh họ qua tôi.
- Tại sao cô nghĩ vậy ?
- Vì ông đã muốn tôi ăn mặc sang trọng, có vẻ một phụ nữ quý phái, điều đó hoàn toàn không giống tôi ngày thường.
- Cô không bị xúc phạm chứ ?

Hương Phi nói nghiêm trang:

- Tôi thông cảm với cái buồn của ông, nên không nghĩ về tôi.
- Vậy tại sao lúc đó cô có vẻ sợ ?

Hương Phi làm thinh. Rồi nhớ tới cái hôn của ông ta, cô lại đỏ mặt. Giọng cô hấp tấp:

- Tôi không quen như vậy, từ đó giờ tôi chưa làm vậy bao giờ.
- Sự thú nhận thơ ngây của cô khiến Vĩnh Tuyên thấy mình đều và lồ bịch đến mức khó chấp nhận. Ông thoáng cau mặt, một cử chỉ tự không bằng lòng mình:
- Tôi ngàn lần xin lỗi cô, Hương Phi ạ.
 - Dạ ... không sao. Tôi cũng không phong kiến lắm đâu.
 - Đó là hành động đáng trách duy nhất của tôi, tôi thề như vậy.
 - Dạ, tôi không chấp nhất đâu ạ.

Hương Phi thấy mình nói chuyện có vẻ khuôn sáo quá . Nhưng cô muốn nói cho qua chuyện hơn là phanh phui nó. Vì nhớ lại cô thấy xấu hổ chứ chẳng lãng mạn gì.

Vĩnh Tuyên không nghĩ như cô, ông muốn phân tích đến ngọn nguồn hơn:

- Thật ra đã có lúc tôi nghĩ đến cô Tôi nhìn những gì cô làm cho gia đình tôi, và tôi muốn chọn cô cho con gái tôi. Tất nhiên không chỉ đơn thuần như vậy, còn có cảm xúc của tôi đối với cô nữa.

Hương Phi không chú ý đến câu nói sau cùng đó. Cô đang nhớ lại những gì Diễm Huyền nói với cô: “Anh ta chỉ tìm một người để nuôi con anh ta thôi”. Nhưng cô nghĩ để mà nghĩ, chứ hoàn toàn không thấy giận.

Vĩnh Tuyên không hiểu tâm trạng của Hương Phi, ông ta tiếp tục sự thú

nhận:

- Nhưng đó chỉ là cảm xúc nhất thời. Chúng ta còn một khoảng cách khó vượt qua được, đó là tuổi tác và tính cách.

Hương Phi nói nhỏ:

- Ông nghĩ chi xa thế ?

- Ở tuổi tôi, bắt buộc phải nhìn đến tất cả mọi khía cạnh. Hai lần đổ vỡ đã làm cho tôi nghiêng về lý trí hơn. Cô còn trẻ lắm, sau này ở vào tuổi tôi, cô sẽ hiểu.

Đầu óc Hương Phi trở nên mù mờ trước những lập luận quá lý trí của ông. Cô chỉ biết vâng hoặc gật đầu, để chứng tỏ mình đang nghe.

Vĩnh Tuyên không biết Hương Phi không cảm nhận hết được những điều ông nói. Thấy cô chăm chú nghe, ông yên tâm và muốn giải bày cho hết:

- Rất may là tôi đã biết dừng lại, nếu không, sự kéo dài sẽ gây thêm bi kịch khác, sẽ đau khổ cho cả hai.

Hương Phi mở to mắt, nhìn ông chăm chú:

- Tại sao quen với tôi sẽ đau khổ cho cả hai ? Tại sao lại là bi kịch ?

- Vì chúng ta cách nhau xa quá. Tôi lớn tuổi rồi, không thể có sự nồng nhiệt của tuổi trẻ. Còn cô thì còn sôi nổi lắm. Sống với tôi, cô không chịu nổi đâu. Chỉ toàn là buồn phận.

“Có lẽ chị Huyền đã thấy trước điều đó, nên đã dứt khoát chia tay Những người lớn tuổi luôn tính toán lý trí”. Hương Phi nghĩ lẫn thân một mình. Cô thấy chán quá, và buồn vô cùng. Nói chuyện với Vĩnh Tuyên không có gì vui như Vĩnh Tường. Dù hay đốp chát với anh ta, nhưng lại vui hơn là phân tích lý lẽ như những cụ già.

Như đọc được ý nghĩ của cô, Vĩnh Tuyên nói tiếp:

- Khi cô tiếp xúc với Vĩnh Tường, cô thấy vui vẻ hơn phải không . Có thể cười đùa cãi cọ. Những cái đó chỉ có tuổi trẻ mới có. Còn những người lớn như tôi thì chỉ toàn trách nhiệm.

Hương Phi phản đối:

- Ông đừng nghĩ người trẻ là không nghĩ đến trách nhiệm, không phải đâu.

- Cũng như cô, luôn sống vì trách nhiệm phải không? Trước đây cô như héo hắt đi vì gánh nặng. Ở nhà thì là bé Lam, còn trong bệnh viện thì là chị cô.

- Sao ông biết ?

- Không nói ra không có nghĩa là vô tâm, tôi đã thấy sự thay đổi rất rõ ở cô.

Hương Phi quay hẳn người lại, ngạc nhiên:

- Tôi thay đổi à? Không bao giờ, tôi vẫn làm công việc như cũ, chỉ khác là bây giờ có thêm chị Trinh lo thôi.

Vĩnh Tuyên chột mím cười:

- Khi có Vân Trinh và Vĩnh Tường, tôi mới thấy cô chỉ là đứa trẻ. Một đứa trẻ thích được vui đùa, cần sự che chở của người lớn. Trước đây cô bị buồn

phận làm cho mòn mỏi đi. Cô làm tôi tội nghiệp, cô bé ạ.

Hương Phi ngơ ngẩn nhìn Vĩnh Tuyên:

- Không ngờ ông quan tâm đến tôi nhiều như vậy.

Cô muốn nói cô đã rất đau khổ vì sự cư xử lạnh lùng trước đây. Nhưng không sao nói được. Vĩnh Tuyên vừa bảo là cô và ông ta không hợp nhau, thì nói làm gì.

Vĩnh Tuyên nói như kết thúc câu chuyện:

- Hôm nay nói ra rồi, tôi thấy rất thanh thản. Tôi muốn cô cũng vậy. Hãy quên chuyện trước đây đi. Coi như nó không hề xảy ra, được không Hương Phi?

Làm sao mà quên được. Bây giờ biết ông ta chỉ coi mình như đứa con nít, và hoàn toàn không có tình cảm gì với mình, cô đâm ra hụt hẫng, thất vọng.

Thà ảo tưởng mà lại hay hơn.

Hương Phi không khóc được, nhưng lại thấy buồn thấm thía. Mọi tình thâm kín lảng mạn mà cô tưởng tượng trước đây, bây giờ bị phủ nhận thẳng thắn. Không còn gì để mà mơ mộng nữa.

Hương Phi lặng thinh suy nghĩ mông lung. Và Vĩnh Tuyên, những gì cần nói đã nói hết, nên cũng im lặng. Ông vốn cũng không thích nói chuyện phiếm như Vĩnh Tường, nên ở bên cạnh ông thường là không khí nhẹ nhàng trầm trầm. Đó là điều dễ làm cho tâm hồn mơ mộng của Hương Phi mặc sức tưởng tượng.

Khi về nhà, Hương Phi gặp Vĩnh Tường trên hành lang. Cô gượng cười với anh ta một cái, rồi đi tránh qua một bên. Anh ta bèn chặn cô lại:

- Sao buồn vậy, Hương Phi?

- Không có gì cả.

- Không có gì sao lại buồn, có gì thì nói với tôi đi.

Hương Phi chợt đứng lại, dấm dăng:

- Bộ có chuyện gì mới buồn được sao ? Tại tôi không thích vui nữa nên buồn đấy, được không?

Vĩnh Tường nhướn mắt, nhún vai một cái:

- Nói vậy thì không có gì để hỏi được nữa. Thôi vậy , chúc cô mau hết buồn.

Hương Phi đi về phòng thay đồ rồi rút lên sân thượng ngồi một mình. Cô nhìn đăm đăm về phía bộ bàn ghế và miên man nhớ lại buổi tối hôm đó. Bây giờ không là cảm giác buồn quay quắt, sao vẫn làm cô thấy long đong.

Hôm sau Vĩnh Tuyên đi. Khi cô ở trong trường về thì không thấy ông. Cảm giác trống rỗng lại xâm chiếm lấy cô Vì biết từ nay mình chẳng còn gì để mong chờ nữa.

Buổi tối Vân Trinh đọc truyện cho bé Lam nghe. Còn Hương Phi thì ngồi bó gối trên giường, ủ rũ một mình.

Cho bé Lam ngủ xong, Vân Trinh bước qua ngồi cạnh Hương Phi:

- Em làm sao vậy ?

Hương Phi ngồi yên phân vân. Cô không nghĩ mình sẽ nói ra điều này với ai, nhất là với cô chị vừa mới hết bệnh này. Và cô nói lảng đi:

- Hôm nay ở trường nhiều chuyện bức quá, em thấy khó chịu.

- Nói với chị được không?

- Cũng chẳng có gì đâu chị.

Nói xong câu đó, cô đột ngột cảm thấy một sự bức bối không sao chịu nổi.

Và cô nói ngay ý nghĩ chợt đến:

- Em nghĩ mình đừng ở đây nữa, được không chị, hai chị em tìm chỗ khác, như mình đã tính hôm trước, em đã đổi ý rồi.

Vân Trinh có vẻ bị bất ngờ:

- Nhưng sau đó mình đã thỏa thuận không đi, sao tự nhiên em muốn bỏ ?

- Em có cảm giác nếu ở lại, em sẽ chết ngộp mất.

- Vì sợ Ông ấy làm chị buồn à ? Không có đâu !

Hương Phi thấy khựng lại ngay. Cô biết mình không đủ can đảm nói với Vân Trinh sự thật. Sự buồn khổ của cô chắc chắn sẽ làm Vân Trinh khổ tâm. Cô không thể ích kỷ, nhưng mà ...

Tự nhiên cô thở dài:

- Có thể ông ta sẽ không dám nói nặng chị . Nhưng cảm giác ở nhờ khiến em khó chịu.

Vân Trinh mỉm cười:

- Em bất thường quá, mới đây em còn nói với chị em không muốn xa bé Lam. Em là người quyến luyến căn nhà này hơn cả chủ nó. Không thể trong vài ngày đã đổi ý, nếu không có chuyện gì ghê gớm, em nói thật đi.

Hương Phi cúi đầu ủ rũ:

- Em chỉ thấy chán, rui mai một có chuyện gì, họ lại coi mình là gánh nặng.

Vân Trinh dịu dàng:

- Chị nhớ Vĩnh Tuyên có nói một câu, chính câu đó làm chị thấy quý ông ta. Ông ta bảo chị em mình làm cho căn nhà này đầm ấm, có sinh khí. Và ông ta cần mình. Điều đó thì chị rất tin.

Hương Phi kêu lên:

- Nếu có điều đó, thì chẳng qua ông ta muốn có người giữ con. Hoặc vì muốn trả nợ cho mình.

- Giữ con cho ông ta thì đã sao hả em. Chị không quan tâm tới thân phận trong nhà này. Chị thích làm vú nuôi của bé Lam, bao giờ ông ta có vợ, mình sẽ rời khỏi đây.

Vân Trinh quay qua nhìn bé Lam , cặp mắt trở nên long lanh hiền dịu. Đó là cái nhìn rất đặc trưng của chị khi hướng về con bé:

- Chị thèm có đứa con nít để thương nó, săn sóc nó, coi như nó thế cho bé Hạnh của chị.

Tự nhiên Hương Phi chùng xuống. Nếu vì cảm xúc của mình mà tước mất niềm vui của Vân Trinh, thì quá là ích kỷ.

Trước đây cô cũng từng không nỡ bỏ đi, vì tội nghiệp bé Lam. Bây giờ đến lượt chị Trinh. Mà cô hiểu, đối với một người mẹ mất con, thì sự mất mát đó sẽ là không nhỏ. Và không có lý do gì để cô buộc chị ra khỏi nhà này, trừ phi tự chị muốn, hoặc Vĩnh Tuyên đuổi. Thật ra bé Lam mất mẹ nhưng không đến nỗi bất hạnh.

Ý nghĩ đó làm cho tâm trí Hương Phi quân bình lại. Cảm giác bức xúc qua đi. Cô chưa biết làm gì để trốn chạy nỗi buồn của mình. Nhưng cứ tạm thời thỏa hiệp với hoàn cảnh.

Vân Trinh chột lên tiếng, kéo Hương Phi trở lại thực tế:

- Vĩnh Tường nói với chị là cậu ta chọn em. Một người như vậy chị không mong muốn gì hơn. Đó là một trong những lý do làm chị không muốn em đi. Hương Phi lắc đầu lập tức:

- Nếu phải thương một người, thì người đầu tiên em loại trừ là anh ta.

- Sao vậy ?

- Đó là người gây cho em ấn tượng kinh khủng nhất, chị không hiểu đâu.

Vân Trinh cười, hoàn toàn không tin:

- Một người cư xử có tình như thế, mà là sự kinh khủng cho người khác thì khó tin thật.

- Chị chỉ thấy những ưu điểm trước mắt của anh ta. Còn những gì tồi tệ thì chị không cách nào thấy được đâu.

Vân Trinh mỉm cười:

- Thế em thì thấy à, thấy bằng cách nào vậy ?

Hương Phi biết mình bị chọc, nhưng không cười nổi. Làm sao cô dám nói với chị mình, rằng có lúc anh ta muốn cưỡng bức cô, dí cô vào đường cùng. Dù bây giờ chơi thân với anh ta, nhưng cô không bao giờ xóa được ấn tượng đó.

Thấy Hương Phi không nói gì, Vân Trinh nói như nhận xét:

- Chị thấy em với anh ta rất giống nhau. Thích đấu trí, châm chọc người khác. Thích nói đùa. Và nhất là cùng hoạt động nghệ thuật. Mỗi lần nghe hai người nói chuyện với nhau, chị càng nhận ra hai người rất hợp.

- Đốp chất nhau tới bến mà là hợp à ? Em và anh ta mà sống với nhau, chắc nhà cửa bay mất.

- Không đến nỗi đâu, hai người hợp nhau sống chung sẽ hạnh phúc, còn tính cách khác nhau sẽ không có sự hòa hợp được đâu, sống như thế vô vị lắm.

Sao chị Trinh nói giống Vĩnh Tuyên thế. Ông ta cũng đã bảo cô như vậy. Và đó là lý do khiến ông không thích được cô.

Vân Trinh không để ý nét mặt buồn bã của Hương Phi, chị chỉ mãi nghĩ tới Vĩnh Tường:

- Chị nhớ lúc cậu ta bồng bé Hạnh vào bệnh viện, cậu ta có vẻ đau đớn như nó là con mình. Đó là một người nhạy cảm, chứ không phải vì trách nhiệm sông. Có lẽ em với cậu ta có duyên với nhau, nên mới xui khiến gặp nhau như vậy.

Hương Phi khẽ nhăn mặt:

- Chị là người lớn nên nhìn anh ta theo góc độ khác. Còn em thì khác, có đi sủng vào đầu, em cũng chịu chết chứ không phải chọn anh ta.

- Đừng khích quá em, lỡ sau này đổi ý thì sao?

- Thì em sẽ không nói. Nhưng nếu nói chuyện với anh ta, chị đừng nhắc tới em nữa nhé.

- Trong chuyện này, em có vẻ trẻ con quá.

Hương Phi không trả lời. Nếu mà chị Trinh biết được là cô đang thất tình, thì chắc sẽ bỏ ý định gán ghép cô cho con người hai mặt đó. Cô đang buồn quá nên không cảm nổi ưu điểm của anh ta.

Hương Phi ngồi trên phiến đá, đắm đắm nhìn dòng nước chảy dưới chân. Cô nhớ lúc đi học, cô đã đi với bạn bè đến đây. Lúc đó còn vô tư nhào xuống suối tắm. Bây giờ đi với cả nhà, thật ra có thể tắm thoải mái nếu muốn.

Nhưng cô đang chán đời, và cuộc đi chơi này hoàn toàn hết sức miễn cưỡng. Tiếng cười của bé Lam vang đến, làm Hương Phi quay qua nhìn. Ở đằng kia, con bé đang ngồi ngâm mình dưới nước. Chị Vân Trinh đứng giữ nó, và Vĩnh Tuyên ngồi phía trên. Ông ta cầm giày cho chị Trinh và con bé. Trông họ như một gia đình hạnh phúc.

Hương Phi nhìn Vĩnh Tuyên hơi lâu. Cái nhìn của ông hướng về chị Trinh sao mà ... làm cô nhớ hình ảnh trước kia. Cô đã bắt gặp ông nhìn Diễm Huyền giống như thế. Có cái gì đó âu yếm, hạnh phúc. Hình như ông ta chỉ mơ ước những người phụ nữ từng trải, chứ không phải những cô gái trẻ tuổi. Cô biết ông cần mẫu người có thể hy sinh và chịu đựng.

Cô không biết mình có chịu đựng giỏi hay không, nhưng có lúc cô thích là người lớn tuổi, già dặn trong cuộc sống để Vĩnh Tuyên cũng nhìn cô như thế.

Chợt một chai nước suối rơi lơ lửng trước mặt Hương Phi. Cô giật mình ngược lên, rồi quay ra phía sau. Vĩnh Tường đứng sau lưng cô từ lúc nào không biết. Anh ta nhảy xuống phiến đá gần đó, ngồi song song với Hương Phi, ấn chai nước vào tay cô:

- Từ sáng giờ cô lặng lẽ như nữ tu, buồn chuyện gì ?

Hương Phi mở nắp chai, uống một ngụm. Động tác của cô có vẻ lảng tránh, nhưng Vĩnh Tường không phải là kẻ khạo, anh ta vẫn ngó cô riết róng:

- Buồn gì thì nói đi, để trong lòng khổ lắm.

- Sao anh biết tôi buồn ?

- Cô có nét mặt dễ đọc quá, làm sao qua mắt được tôi. Gần đây mặt mày lúc

nào cũng rầu rĩ như thất tình. Tôi có ý đưa chị em cô đi chơi, nhưng hình như không khí này cũng không tác động được đến cô. Có chuyện gì nói đi. Hương Phi quay mặt chỗ khác:

- Nếu tôi có buồn thì người để nói chắc chắn không phải là anh rồi.
- Ngược lại, người mà cô có thể trút và được chia sẻ tận tình nhất chỉ có thể là tôi. Cô không nhận ra đó thôi.

Bất giác Hương Phi bĩu môi:

- Với anh, chỉ có thể đốp chát nhau thôi, khi nào tôi cần luyện cho miệng lưỡi độc địa, tôi sẽ tìm đến anh.

Vĩnh Tường cười lớn:

- Đó cũng là một hình thức cô cần tôi rồi, đâu phải với ai người ta cũng có thể chanh chua. Lúc cô gai góc là lúc cô sống thật với mình nhất. Rất hạnh phúc nếu cô thích gây gổ với tôi.

“Mình nói cái gì anh ta cũng nói theo được” Hương Phi nghĩ thầm, cô buông thông:

- Nhưng giờ tôi không có nhu cầu gây gổ.
- Tốt, vậy thì nói chuyện dịu dàng với nhau, cô có chuyện gì buồn, nói đi.

Hương Phi nhăn mặt:

- Anh vô duyên thật đó, tự nhiên bám theo hỏi người ta có chuyện gì buồn. Nếu có thì mắc mớ gì đến anh chứ.

Vĩnh Tường tỉnh bơ:

- Không phải ai cũng được diễm phúc đó đâu. Có một người quan tâm mình, thật lòng chia sẻ với mình, cái đó hạnh phúc lắm, đừng coi thường.
- Nhưng mà tôi không có buồn.
- Lời nói dối vụng về.

Hương Phi thở dài. Thật không làm sao thoát được sự đeo đẳng chăm bẵm của anh ta, trong khi cô thì chỉ thích ngồi một mình. Cô bèn đứng dậy:

- Tôi ra xe ngủ một chút đây.
- Tại sao phải ngủ lúc này, đêm qua cô thức làm gì?
- Đọc sách.
- Nếu mệt thì sao lúc sáng không nói, để ra đây rồi ủ rũ như con mèo, cô làm tôi mất hứng.
- Thế thì tôi xin lỗi.

Hương Phi định đi lên, nhưng Vĩnh Tường đã ngang nhiên giữ tay cô lại:

- Tôi biết ý nghĩ của cô đấy, cô có thể giấu chị cô, nhưng không giấu được tôi đâu.

Điệu Ru Mùa Hạ

Chương 10

Hương Phi nhăn mặt, rút tay lại:

- Anh nói cái gì ?
- Tôi đã phát hiện cái điều thâm kín của cô. Đó là sự mơ mộng đại dột, tình táo lại đi.

Hương Phi im lìm nhìn anh tạ. Cô không tin anh ta biết được bí mật của cô. Cô cố nói cứng rắn:

- Anh chỉ giỏi chụp mũ, vớ vẩn.
- Đừng bắt tôi phải nói thẳng ra, cả tôi cũng không chịu nổi sự thật đó đâu. Vừa nói anh ta vừa quay đầu nhìn về phía Vĩnh Tường, rồi nhìn thẳng vào mặt Hương Phi:

- Chị Trinh thích hợp với anh ấy hơn. Còn cô chỉ là đứa con nít, nên bỏ ý nghĩ lạc lõng đó đi.

Hương Phi bị chấn động cả người. Bất giác cô lùi lại một bước, lạc giọng:

- Làm sao anh biết chuyện đó ?
- Tôi đã theo dõi và suy đoán. Nhưng có đúng không?
- Không có, anh nói bậy.
- Phủ nhận chỉ là một hình thức trốn chạy. Cô giấu ai chứ không giấu tôi được đâu.
- Tại sao anh cứ soi mói tôi thế, anh làm tôi bị vướng víu quá đi.
- Vướng víu vì có người biết được bí mật của mình chứ gì ?

Hương Phi làm thinh. Cô để mặc cho Vĩnh Tường kéo mình ngồi xuống. Dù bề ngoài cố nói cứng, nhưng trong lòng cô là sự mềm nhũn, xấu hổ. Cô nhìn chỗ khác để đừng phải đối mặt với anh ta. Tại sao lại là anh ta biết chứ. Giá mà là ai đó. Chứ dứt khoát đừng là con người ghê gớm này.

Vĩnh Tường liếc nhìn vẻ mặt thẫn thờ của cô, anh ta chợt cười khẩy:

- Cô tưởng mình buồn nhiều hơn là buồn thật sự đây cô nàng bướng bỉnh.
- Tôi xin anh, cứ cho là chuyện đó có thật đi, thế thì ảnh hưởng gì đến anh.
- Thứ nhất, tôi không thể làm ngơ nhìn cô đau khổ. Vì tôi yêu cô hơn cả chính tôi. Thứ hai, tôi không muốn để xảy ra bi kịch, mà rốt cuộc ai cũng đang dở.

- Anh lại suy đoán chuyện gì nữa ?

Vĩnh Tường hất mặt về phía đằng kia:

- Cô nghĩ sao nếu chị Trinh biết tình cảm của cô, liệu hai người có đủ can đảm tới với nhau không? Cô không nhận ra họ bắt đầu phải lòng nhau sao ?

- Anh nói cái gì ?

Hương Phi thẳng thốt kêu lên. Thật ra cô đã lờ mờ thấy điều đó, nhưng cô vẫn không khỏi sững sờ trước cách nói cụ thể của Vĩnh Tường.

Vĩnh Tường điềm nhiên nhắc lại:

- Nếu chịu nhìn vào sự thật, cô sẽ thấy hai người đó rất hợp nhau, vậy thì hãy tự dập tắt tình cảm lạc đường của mình đi.

Hương Phi vẫn cố chống đối:

- Tôi không có ngốc, tự tôi biết mình sẽ làm gì.

- Biết sẽ làm gì, mà suốt ngày cứ thần thờ thất tình. Rất may là chị cô không biết, thế cô có ý định nói với chị ấy không?

- Nếu nói được, thì tôi đã kể tất cả những chuyện trước đây. Nhưng tôi đã im lặng, tôi không muốn chị tôi buồn.

- Tốt, dù sao chỉ có một người biết vẫn hay hơn. Tôi vô hại đối với cô, lẽ ra nên thổ lộ với tôi.

- Tôi đâu có vô duyên đến mức ấy.

Vĩnh Tường gật gù:

- Kể ra cũng khó mà nói với tôi. Nhưng giờ tôi đã biết rồi thì đừng giấu.

Anh ta đột ngột quay lại nhìn cô. Đột ngột hỏi một câu đầy áp đảo:

- Cô có tình cảm đó từ lúc nào ?

Hương Phi cắn môi không trả lời. Không đủ can đảm trả lời với anh ta. Thậm chí nhớ lại cô còn không muốn. Nói gì là kể ra với Vĩnh Tường.

Thấy cô làm thinh, anh ta cười một cái:

- Lâu rồi phải không?

- Đừng nhảy bổ vào chuyện của tôi, anh thô bạo lắm.

- Có thể, nhưng thà như vậy còn hơn tảng lờ như không biết, để cô cứ chìm đắm trong tình cảm hoang tưởng.

- Mặc kệ tôi.

Giọng Vĩnh Tường chợt rắn đanh:

- Mặc kệ để cô cứ ôm ấp những ý nghĩ điên khùng của cô à. Tôi muốn cô tỉnh trí ra đi. Nếu cứ thế này, đến lúc nào đó cô biết được, có phải cô đã phá hoại hạnh phúc chị cô không?

- Không bao giờ tôi có ý nghĩ đó, anh thừa biết như vậy.

- Vậy thì dẹp bộ mặt đưa đám đó đi. Mà không phải chỉ có hôm nay. Từ đây về sau hãy nghĩ rằng mình đã sai lầm, và phải vui vẻ lên mà sống.

- Anh đừng có bắt tôi phải thế này, phải thế kia, anh đâu phải là ba tôi.

Vĩnh Tường nhìn cô một cách kỳ lạ:

- Cô cứng đầu lắm. Hương Phi Cứ lao theo tình cảm mà không cần biết mình có thật sự cần không. Tôi bảo đảm với cô, nếu cô và anh ấy đến với nhau, chắc chắn cô sẽ không biết hạnh phúc là gì.

- Tại sao ?

- Vì hai người hoàn toàn là hai thái cực.

Hương Phi bướng bỉnh:

- Những gì trái ngược nhau thường có khuynh hướng thu hút nhau. Anh chưa từng biết yêu, làm sao anh biết được cảm giác đó.

- Cô lầm rồi, lý thuyết chỉ là lý thuyết. Còn va chạm thực tế rồi sẽ khác, khác xa lắm. Nhất là chạm thực tế với cuộc sống của anh ấy, cô sẽ vỡ mộng.

- Thế nếu là chị Trinh, thì chị ấy cũng sẽ vỡ mộng à ?

Nói xong câu đó, cô chợt nhận ra mình có vẻ ganh tị với chị Vân Trinh. Cô xấu hổ im bặt. Nhưng Vĩnh Tường có vẻ không nghĩ vậy. Anh ta nói một cách cứng rắn:

- Chị Trinh khác cô, chị ấy đã từng có gia đình và biết trước cuộc sống sẽ ra sao, nên sẽ không vỡ mộng và sẽ hy sinh dễ dàng. Với một người đàn ông có con, quan hệ sẽ không giống một người độc thân, sẽ khó gấp trăm lần.

- Làm sao anh biết được, anh đừng có phóng đại.

- Khi nói câu đó, rõ ràng là cô chẳng biết gì hết, cô có biết tại sao chị Huyền chia tay với anh Tuyên không?

Thấy Hương Phi ngồi yên ngẫm nghĩ, anh ta tiếp tục bài giảng:

- Không phải chỉ vì bị bé Lam ghét, mà chị ấy thấy trước những trở ngại không vượt qua nổi.

- Nếu nói vậy, chị Trinh tôi cũng sẽ gặp trở ngại sao ?

- Vẫn có đấy, nhưng không gay gắt như chị Huyền vì bé Lam thích chị ấy.

- Vậy thì có gì đáng nói đâu.

- Tôi chỉ nói ngắn gọn thế này. Nếu như cô đã trải qua thời kỳ làm mẹ, cô sẽ hiểu được khó khăn của anh Tuyên. Sẽ tự thấy tất cả. Nhưng vì cô chưa hiểu hết, nên bắt buộc tôi phải vạch cho cô thấy, không phải với ai tôi cũng có kiên nhẫn đó đâu.

Hương Phi khẳng khái:

- Nhưng anh nói với tôi chuyện đó làm gì, tôi có xen vào chuyện của chị tôi đâu.

- Rất may là cô đã biết giấu kín. Như vậy đỡ xảy ra chuyện khó xử. Còn lý do tôi phải nói là... Tôi muốn cô nhìn vào sự thật để đừng có mơ mộng nữa. Tình yêu nhìn xa thì lóng lánh, nhưng khi lại gần thì có cả màu xám ngắt.

- Cho nên tôi càng không dám lại gần anh. Tôi sợ sẽ thấy màu xám lắm, mà sợ gì nữa, đã từng thấy rồi.

Vĩnh Tường nhún vai:

- Cô khoái dùng lý lẽ của tôi để quật lại chính tôi. Nhưng tôi không vì vậy mà nổi khùng lên đâu. Rồi đến lúc nào đó cô sẽ hiểu.

Anh ta chợt ngồi xích lại gần cô. Giọng trở nên lười nhác chậm rãi:

- Nếu sống với người mà cô thấy vui vẻ nhất, thì người đó chỉ có thể là tôi thôi.

Hương Phi đập lại ngay:

- Anh đừng đem chuyện đó ra đùa. Tôi thấy ngược lại thì có. Bao giờ cần phải tự trừng phạt mình, tôi sẽ tìm cách sống với anh.

Vĩnh Tường nhún vai:

- Với một người tỏ tình với mình, mà cô ả nói như thế, trên đời này chắc chỉ có mình cô May mắn cho cô là tôi rất khoan dung.

Hương Phi lập tức châm chích:

- Tôi đã thấy sự khoan dung đó rồi. Khi bị anh lợi dụng yếu điểm của tôi để bắt nạt, thì tôi thấy chưa có người đàn ông nào quân tử hơn thế.

Vĩnh Tường ngược mắt lên trời, thở hắt ra:

- Chuyện cũ rích mà cứ nói hoài, dai như dĩa.

Anh ta chợt cười khoan khoái:

- Nhưng cô có biết điều đó làm tôi thích cô không? Ngay cả lúc khốn đốn cô cũng không dễ dàng khuất phục, nếu lúc đó cô ngã vào tôi thì bây giờ tôi đã xem cô như bức tranh vẽ xoàng xĩnh, và vứt đi rồi.

Hương Phi lẩm bẩm:

- Đều chưa từng thấy.

- Nếu người đàn ông đều với một người phụ nữ, thì trước tiên là do cô ta gây ra, cô phải hiểu điều đó và đừng có lải nhải mắng nhiếc người ta, nghe chán tai quá. Ai mà đều cho nổi với một người phụ nữ đức hạnh. Cô chẳng biết xét đoán là gì cả.

Anh ta chợt nhún vai:

- Nói thẳng ra, cô không có tư duy trừu tượng. Và chỉ là một cô gái ngốc nghếch, thiếu hiểu biết, thiếu bản lĩnh.

Hương Phi bị chạm tự ái nặng nề. Cô đỏ bừng mặt:

- Tôi thế nào kệ cha tôi, không mượn anh phê phán, giữa tôi và anh không biết ai bản lĩnh hơn. Nếu thiếu bản lĩnh thì tôi đã không ở nhà anh đến giờ đâu.

Vĩnh Tường cười thú vị:

- Bị chọc tức một chút mà đã đỏ mặt tía tai lên, sao cô dễ bị khiêu khích vậy.

- Mặc kệ tôi, anh làm ơn đi chỗ khác đi.

Vĩnh Tường vẫn cười với vẻ thích thú:

- Trước đây nhìn cô, tôi nghĩ đó là một cô giáo trách nhiệm. Nhưng càng lúc tôi càng khám phá cô không phải như thế, đó chỉ là lớp vỏ. Bóc lớp vỏ đi rồi, lại thấy hiện ra những cá tính trái ngược.

Hương Phi chưa kịp trả lời anh ta thì đã thấy bé Lam lợi bì bõm về phía mình. Cô vội đứng dậy, đi đến nắm tay nó:

- Coi chừng trượt chân té đó, đi từ từ thôi. Em còn muốn tắm nữa không?

- Dạ thôi, ba bảo em đến chơi với cô.

Tự nhiên Hương Phi ngược mắt nhìn về phía Vĩnh Tuyên. Ông ta đang ngồi

trên tảng đá, bên cạnh chị Vân Trinh. Cả hai không nói chuyện. Nhưng nhìn cử chỉ của hai người cũng thấy được họ rất dễ chịu vì được ở gần bên nhau. Hương Phi không hiểu được họ, cô thấy thương khi ở cạnh nhau, hai người im lặng nhiều hơn nói chuyện, và không khí giữa họ lúc nào cũng trầm trầm. Vậy mà cũng thích nhau sao?

Khi quay lại, cô thấy Vĩnh Tường đang nhìn mình chăm chăm. Cái nhìn của anh ta vừa tội nghiệp vừa cảnh tỉnh. Anh ta làm cô bối rối ngó ngay chỗ khác, không dám nhìn về phía đó nữa.

Vĩnh Tường đứng dậy kéo bé Lam lại gần:

- Con thay đồ đi, coi chừng lạnh.

Anh ta quay sang Hương Phi:

- Cô có mang đồ cho nó không?

- Có nhưng để ngoài xe rồi.

Cô kéo bé Lam đi lên. Vĩnh Tường cũng đi theo. Anh ta hoàn toàn không đá động gì đến sự việc lúc nãy. Tự nhiên Hương Phi vừa thấy nặng nề, vừa thấy cảm ơn anh ta. Nếu anh ta lôi chuyện đó ra để chỉ trích, chắc cô sẽ không chịu nổi.

Hương Phi dắt bé Lam đi quanh quần gần đó cho nó chơi. Hình như anh ta muốn để mọi người yên tĩnh. Nghĩa là để Hương Phi được tự do buồn chán... Và Vĩnh Tuyên với những riêng tư bên Vân Trinh. Trong chuyện này, anh ta có vẻ rất tế nhị.

Buổi tối đó khi chỉ còn hai chị em thức, Vân Trinh chợt hỏi Hương Phi:

- Trước đây em có biết Diễm Huyền phải không, em thấy cô ấy thế nào?

Trong một phút, Hương Phi chợt ngơ ngác:

- Sao chị biết người đó?

- Anh Tuyên nói với chị, sáng nay tự nhiên anh kể về cô ấy cho chị nghe.

Chị nghĩ là đã nói hết, có điều chị muốn biết em đánh giá cô ấy có đúng như vậy không?

- Sao ông ấy lại nói với chị chuyện đó nhỉ?

Hỏi xong cô mới thấy câu đó thừa. Khi người ta có tình ý với nhau. Người ta phải thành thật chứ.

Nhưng Vân Trinh vẫn trả lời:

- Anh muốn chị biết tất cả quá khứ của anh.

Trong một phút, tim Hương Phi như muốn nhói lên, mặt cô tái đi:

- Ông ta có nói gì về em không?

- Không, chỉ bảo em là em cũng biết Diễm Huyền.

Tự nhiên Hương Phi thở nhẹ. Như thế có nghĩa là Vĩnh Tuyên không kể lại buổi tối trên sân thượng. Ông ta cố tình dấu hay để tự cô nói ra? Hay là muốn cô cũng giấu? Hương Phi không hiểu ông ta nghĩ gì. Nhưng sự im lặng đó làm cô thấy nhẹ nhàng.

Không nghe cô trả lời, Vân Trinh nhắc lại:

- Em thấy Diễm Huyền thế nào?
- Em không tiếp xúc nhiều nên không biết. Nhưng điều mà chị ta có liên quan đến bé Lam là, thù ghét nó sâu sắc.

Vân Trinh nhíu mày:

- Đến mức như vậy ư à. Nó là một đứa con nít. Nhưng thôi, chị hiểu rồi, cô ta không thể khác được, dù sao cũng là một con người.
- Lúc đầu chị ấy chiều bé Lam lắm, cho quà nó tới tấp. Nhưng khi nó phản đối chị ấy với ba nó, thì lại khác hẳn.
- Cô ta hiền hay dữ, em biết không?
- Nói chuyện lúc nào cũng ngọt như đường nhưng em cảm thấy có cái gì đó không thật. Nhưng chị đừng sợ kém chị ấy, em nói thật đó, chị ấy không đẹp bằng chị đâu, cũng không hiền như chị.

Vân Trinh mỉm cười:

- Chị đâu có muốn so sánh với Diễm Huyền, chỉ muốn biết vết sẹo của cô ta và nhìn lại xem chị có vượt qua được không.
- Em không biết còn cái gì khác không. Nhưng chị Huyền bảo anh Tuyên chỉ cưới vợ để phục vụ cho con, chứ chả yêu thương ai. Với lại chị ấy không chịu nổi sự chống đối của bé Lam. Nên cuối cùng lấy người khác không chừng bây giờ đã có con rồi.
- Vấn đề chỉ là é Lam thôi sao?
- Có thể giữa hai người còn chuyện gì đó, em không biết.

Vân Trinh cắn nhẹ môi, như suy nghĩ rất nhiều:

- Có đó, anh Tuyên bảo cảm thấy không chịu nổi sự dằn vặt của cô ấy. Anh thuộc mẫu người lý trí nên tình cảm chỉ có thể phát triển nếu tính cách không quá mâu thuẫn.

Hương Phi nhìn chị đau đầu:

- Thế chị có yêu ông ấy không?
- Chị cảm thấy phù hợp, ở bên anh ấy có cái gì đó rất tĩnh lặng, yên ổn, sâu sắc nữa. Đó là về tình cảm.
- Thế ngoài tình cảm, còn có cái gì khác nữa à?
- Còn chứ, đó là lý trí. Ở tuổi của chị, không thể chỉ mù quáng lao theo tình cảm. Nếu anh Tuyên và Diễm Huyền nhắm mắt theo tình cảm, thì họ đã cưới nhau. Và sau đó là cuộc sống địa ngục. Anh ấy đã nói như vậy.

"Và Vĩnh Tường cũng đã nói như vậy. Và chị Trinh nữa, cũng đều có ý nghĩ giống nhau". Hương Phi nghĩ thầm, cô lơ mơ nhận ra rằng Vĩnh Tường nói có lý. Đó là ý nghĩ nghiêm chỉnh, chứ không phải lối giáo huấn suông để an ủi đứa con nít.

Hương Phi hỏi tò mò:

- Vậy còn lý trí thì sao, chị cảm thấy có gì ngăn trở không?

- Có chứ, nhưng không lớn.
- Chị nói nhanh đi.
- Nếu chấp nhận anh Tuyên, chị phải chấp nhận luôn cả bé Lam, sẵn sóc dạy dỗ nó như con, sẽ chấp nhận hy sinh những cái nhỏ nhất thuộc về tự do. Nói chung là nhiều thứ lắm.
- Nó phức tạp đến vậy sao?
- Nhưng chị chấp nhận được, vì dù sao chị cũng thương con bé. Và nó thì cũng không phản đối chị.
Hương Phi gật gật đầu. Chuyện này thì cô hiểu. Và nếu là cô thì cũng không có gì trở ngại. Nhưng chị Trinh bảo phải hy sinh những cái riêng thì cô không hình dung nổi nó là cái gì.
Vân Trinh có vẻ tư lự:
- Chị hy vọng gia đình mới này không làm mình đối đầu với nhưng đau khổ. Còn nếu thấy không có hạnh phúc được thì thà dập tắt từ đầu.
Chợt nhớ ra, Hương Phi băn khoăn:
- Có lần chị Huyền nói với em, ông ấy chỉ lợi dụng người khác để phục vụ con ông ấy, thế lỡ chị bị lợi dụng thì sao?
Vân Trinh cười mềm mỏng:
- Cô ấy lệch lạc quá rồi. Thật ra Vĩnh Tuyên cần cả hai, và muốn cả vợ lẫn con có thể dung hòa nhau. Nếu cố tình không hiểu điều đó thì chỉ tự làm khổ mình thôi.
Hương Phi nhìn Vân Trinh, khâm phục:
- Chị sâu sắc lắm, và biết hy sinh. Em nghĩ ông ấy sẽ quý chị hơn chị Huyền trước đây.
- Còn em, em có phản đối nếu chị xây dựng với ông ấy không?
Hương Phi chợt thấy nhói lên trong ngực. Cô lúng túng trong miệng:
- Em ấy à, em có quyền gì mà phản đối.
Cô nói câu đó mà nước mắt chực tràn ra. Nhưng Vân Trinh không thấy, chị vẫn vô tư:
- Nếu em không ưa ông ấy, chắc chị phải nhìn lại.
Hương Phi hấp tấp:
- Không có đâu, em không phản đối mà.
Nói xong câu đó, cô quay mặt vào tường nhắm mắt lại. Vân Trinh tưởng cô muốn ngủ nên không nói gì thêm. Chị không hiểu rằng Hương Phi đang cố nén sự buồn khổ lẫn cảm giác xót xa thất vọng.

Điệu Ru Mùa Hạ

Chương 11

Sau cơn mưa, bầu trời co vẻ ảm đạm. Mảnh trăng non lơ lửng giữa màn đêm. Dưới đường đèn sáng nên không thấy hết cái buồn của đêm mưa. Nhưng một góc sân thượng nơi Vĩnh Tường đang ngồi thì trời đêm bao trùm một vẻ huyền bí âm u.

Phía dưới cầu thang vọng lên tiếng chân. Rồi Hương Phi đi lên. Cô đứng ở cửa nhìn vào bóng tối. Thấy đốm lửa nhỏ ở phía băng đá, cô ngập ngừng đi đến:

- Anh Tường phải không ?

- Tìm tôi đó à ?

Thấy cô định ngồi xuống phía đối diện, anh nhích về phía đầu băng.

- Ngồi đây đi, bên đó ướt rồi.

Hương Phi lẳng lặng bước qua phía đầu băng, chờ hoài không thấy cô lê tiếng, Vĩnh Tường chủ động:

- Có chuyện gì vậy ?

Trong bóng tối, anh nghe một tiếng thở dài đầy buồn phiền. Rồi giọng Hương Phi nhỏ xíu:

- Tôi muốn hỏi anh tôi phải làm sao, mấy hôm nay tôi suy nghĩ muốn điên cả đầu, nhưng vẫn không nghĩ ra nổi.

Cô nói nhỏ quá nên Vĩnh Tường phải cố gắng nghe. Và dù không nghe hết được anh vẫn đoán ra ý cô, qua những từ chấp nhặt được. Anh hỏi với vẻ chú ý:

- Chuyện gì vậy ?

- Hôm ấy chị Trinh nói với tôi, ông chủ đã kể chuyện chị Huyền cho chị ấy nghe. Lúc đó tôi sợ muốn nhói tim.

- Sợ cái gì ?

- Sợ Ông ấy kể chuyện ông ấy với tôi. Nhưng may là ông ấy không kể.

Nhưng tôi vẫn thấy phân vân.

Vĩnh Tường có vẻ chú ý tới khía cạnh khác:

- Giữa anh Tuyên và cô cũng có chuyện nữa à ?

- Có đấy, vì thế nên tôi bị ray rứt với chị tôi.

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ?

- Tôi nói hết với anh, rồi hãy bảo xem tôi phải làm sao.

Nói xong cô lại lặng thinh. Ở khung cảnh này mà kể chuyện đó thì thật là khó khăn. Và mặc dù đã quyết định trút hết vào Vĩnh Tường, cô vẫn thấy

ngắc ngứ không nói được.

Vĩnh Tường ngồi im chờ. Nhưng mãi mà không nghe cô nói gì, anh bèn gọi chuyện:

- Chuyện giữa cô với anh Tuyên có nghiêm trọng lắm không ?
- Cũng không biết đánh giá sao, nhưng quả là lúc đó tôi không thấy rung động gì cả, chỉ sợ. Vâng, sợ và muốn tránh đi chỗ khác.

Hai chữ "rung động" của cô làm Vĩnh Tuyên Tường nhú mày. Nhưng anh không nói gì. Chỉ tiếp tục nhìn cô chờ đợi.

Hương Phi ngắc ngứ mãi, cuối cùng cũng nói được:

- Anh đã biết tình cảm của tôi rồi đấy. Trước kia tôi chỉ biết âm thầm thích thôi, còn ông ấy thì rất thờ ơ, không bao giờ ông ấy quan tâm tới tôi, còn nếu có nói tới thì là để trách mắng thôi.
- Tôi nghĩ cô nói quá rồi, mà thôi, nói tiếp đi.
- Thế rồi sau đó, bỗng nhiên ông ấy quan tâm đến tôi, đưa tôi và bé Lam đi chơi. Thay đổi hẳn đi.

Một nụ cười thoáng trên môi Vĩnh Tường anh thấy cách diễn đạt của cô thật ngộ nghĩnh. Nhưng không bình phẩm. Chỉ chăm chú chờ cô nói.

Hương Phi bỗng trở nên ngập ngừng:

- Buổi tối đó... Tối đó ông ấy cho tôi nhiều đồ đẹp lắm. Ông ấy bảo tôi thay áo ngủ...

Nói đến đó, cô chợt đỏ mặt lên. Cô không biết bên cạnh cô, Vĩnh Tường cũng cảm thấy máu như ngừng chảy. Anh nhìn cô chăm chăm:

- Có chuyện đó nữa sao ?
- Nhưng anh đừng có nghĩ vậy, không phải như anh tưởng đâu.
- Cô biết tôi nghĩ cái gì mà bảo nghĩ vậy ?
- Thôi, khoan đánh giá đi, để tôi kể cho hết. Chiếc áo ngủ đó gồm một áo trong, và áo khoác ngoài thêu hoa rất đẹp. Không có gì là quá đáng cả. Khi mặc nó, trông tôi có vẻ già dặn hẳn lên, như một phụ nữ đứng tuổi ấy. Hình như ông...
- Rồi sao nữa ?
- Rồi ông ấy bảo tôi pha trà mang lên đây.
- Chỉ có vậy thôi à ?

Hương Phi bối rối nói tiếp:

- Ông ấy bảo cứ đi ra ngoài tìm kiếm mà không nhận ra bên cạnh mình có một phụ nữ mà mình đi tìm. Sau đó... sau đó...

Vĩnh Tường quay mặt chỗ khác. Anh ngược mắt lên trời như cố trấn tĩnh.

Rồi khoát tay:

- Tôi hiểu rồi, đừng kể, tôi muốn biết lúc đó cô phản ứng ra sao ?

Đến đây thì Hương Phi cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cô nói không chút lúng túng:

- Tôi rất sợ, và bảo thẳng với ông ấy như thế, sau đó tôi đi xuống.

Vĩnh Tường chợt quay phắt lại, ngoác cô chăm chăm:

- Cô đã làm như vậy ?

- Vâng.

- Lại thật, cô đã từng mơ mộng về anh ấy, tôi nghĩ tình huống đó sẽ làm cô đón nhận một cách sung sướng.

Hương Phi lắc mạnh đầu:

- Ngược lại, lúc đó tôi chỉ thấy sợ, không quen. Và thậm chí không muốn nghe nói về tình cảm.

Vĩnh Tường cười khẽ:

- Khi mới về, tôi không nhận ra sự khác thường nào cả, đúng là chủ quan.

- Lúc đó tôi và ông ấy đều cố tránh mặt nhau.

Cả hai chợt rơi vào im lặng. Vĩnh Tường cảm thấy như một sự chán ngán kỳ lạ. Máu trong người anh như sôi lên vì tức giận. Đến giờ anh mới hiểu tại sao Hương Phi khốn đốn như vậy. Nếu Vĩnh Tường không cho cô kỷ niệm đáng nhớ đó, thì hẳn cô ta không có lý do gì để thất vọng.

Nhưng tại sao một người trầm tĩnh như Vĩnh Tường lại có lúc thiếu tự chủ như vậy ?

Anh quay lại Hương Phi, hỏi bằng giọng nặng nề:

- Cô kể với tôi chuyện này để làm gì ?

- Vì tôi rất lúng túng, thật không biết phải làm thế nào.

- Cứ nói đi.

Hương Phi liếm môi, nói rành rọt:

- Anh ấy kể cho chị Trinh nghe chuyện chị Huyền. Nhưng không hề nhắc gì đến tôi. Theo anh thì tại sao như vậy ?

- Thế cô nghĩ chuyện đó là hay lắm sao ?

- Nhưng không nói ra, tôi cảm thấy có vẻ không thành thật với chị Trinh.

- Có những sự thật giấu đi lại hay hơn. Nói ra để làm người ta bị sốc thì nói làm gì. Cả cô nữa, cố mà quên chuyện đó đi. Cách hay nhất là coi như không có.

- Giấu giếm như vậy có thiếu thành thật quá không ?

- Coi bộ cô khoái làm người thành thật quá.

Hương Phi khỗ sở:

- Đứng châm chích tôi, tôi rối lắm anh biết không ?

Vĩnh Tường lắc đầu ngán ngẩm:

- Hình như cô coi tôi là khúc gỗ, để trút nhưng chuyện làm người khác nhói tim, cô có nghĩ tôi cũng biết ghen không ?

Hương Phi hoang mang:

- Tôi nói với anh, vì chỉ biết dựa vào anh, bây giờ tôi lại sai lầm nữa sao ?

- Thôi được rồi, đừng nói chuyện linh tinh đó. Cô có biết tại sao anh Tuyên

im lặng không ? Không phải anh muốn dối trá với chị cô Mà là không muốn xúc phạm cô Anh để cô tự quyết định, nói ra hay không là tùy cô.

- Còn gì nữa không ? Còn lý do nào nữa không ?

- Tôi biết chắc là anh cũng không muốn nhớ đâu.

Hương Phi rụt rè:

- Anh đừng cười tôi nhé. Nhưng tại sao... tại sao ông ấy làm như thế với tôi, rồi sau đó lập tức hối hận. Có phải vì tôi không đáng được tôn trọng không ?

- Đừng nghĩ vớ vẩn nữa. Tôi nghĩ có thể đó chỉ là một phút cô đơn, yếu đuối. Sau đó lý trí nhắc anh rằng, cô không phải là đối tượng thích hợp.

Thấy Hương Phi xụ mặt xuống, anh phẩy tay:

- Đừng có tự ti nữa, cô phải hiểu rằng giữa cô và anh không có một chút gì hợp nhau cả. Cô thì không thấy, nhưng tất cả mọi người đều thấy điều đó.

Hương Phi tự nói một cách cau có:

- Tôi biết rồi, không cần anh phải nhồi nhét thêm đâu.

- Biết rồi à ? Vậy thì tốt. Bây giờ việc hành động hay nhất của cô là đứng qua một bên không xen vào chuyện của họ. Và quên hết đi.

- Anh tưởng làm việc đó dễ lắm sao.

- Dễ, nếu cô đừng quá bướng.

Hương Phi ngồi im ngẫm nghĩ. Rồi cô thở dài:

- Dù sao không nói ra vẫn hay hơn, anh biết không, có lúc tôi hình dung sẽ kể thật với chị Trinh... thật muốn chết được.

- Ghê gớm đến vậy à ?

- Anh có ở vào trường hợp tôi đâu mà biết.

- Bây giờ giải thích như thế, có thấy nhẹ nhàng không ?

Hương Phi trả lời bằng một nhận xét:

- Anh sáng suốt thật đấy, thế mà mấy hôm nay tôi cứ rối rắm một mình.

Đúng là một người bạn hết ý.

Vĩnh Tường nhún vai:

- Tôi không khoái làm bạn tốt của cô đâu, làm cái gì khác đi.

Hương Phi chuyển đề tài:

- Tôi nay anh lên đây chỉ vậy ?

- Hỏi làm gì ?

Hương Phi nhăn mặt:

- Anh khó chịu quá à, hỏi thăm chút cũng không được. Anh ngồi đó một mình đi.

Cô đứng dậy. Vĩnh Tường không cản một tiếng. Nhưng anh nắm tay cô, giữ lại:

- Tại sao cô nói chuyện này với tôi ?

Hương Phi lúng túng:

- Tôi cũng không biết tại sao nữa, nhưng hỏi anh thì tôi thấy yên tâm hơn.

- Vậy à ?

Hương Phi định rút tay lại. Nhưng Vĩnh Tường chợt kéo mạnh, làm cô chới với ngã vào người anh ta. Anh ta xiết chặt lấy cô:

- Chừng nào cô mới nhận ra cô yêu tôi ? Đừng để tôi nản lòng đó Hương Phi. Tôi thiếu kiên nhẫn lắm.

Đầu óc Hương Phi rối mù. Cô không hay tim mình đập loạn lên. Nhưng hoàn toàn không chống trả. Cô ngồi im trên chân Vĩnh Tường, để mặc cho anh ta ghì lấy mình. Cử chỉ thụ động của cô làm Vĩnh Tường ngạc nhiên không ít. Và anh bắt đầu tấn công bằng một cái hôn dài thật dài...

Cuối cùng anh ngửa mặt cô ra, cố nhìn khuôn mặt cô trong bóng tối. Nhưng anh không thấy gì, ngoài vẻ thụ động đáng ngạc nhiên. Anh khẽ đẩy cô ra lên tiếng:

- Tại sao cô không phản đối tôi ? Sao không bỏ chạy ? Cô bằng lòng à ?

- Tôi...

- Có nghĩa là cô thấy tôi quá gần gũi đến nỗi bản năng không muốn chống đối. Sao cô không nhận ra đó là tình yêu.

Nghe nói đến hai chữ đó, Hương Phi chợt lắc đầu:

- Anh hiểu sai tôi rồi, tôi sẽ không bao giờ yêu ai được, nhất là anh.

- Cô có hiểu cách nói năng thẳng thừng như vậy là xúc phạm người khác không ?

- Nhưng anh bảo anh thích sự thẳng thắn mà.

- Đó không phải là thẳng thắn mà là vô tâm ác độc.

Vừa nói anh ta vừa đẩy cô ra khỏi người. Hương Phi tự động đứng lên. Cô hoang mang:

- Anh làm sao thế ?

- Không sao hết, tối nay cô lên đây khuấy rối tâm trạng dễ chịu của tôi, cô làm tôi bức mình, đi xuống đi.

- Anh thô bạo lắm, làm cho người khác bẽ mặt, vậy mà bảo tôi độc ác, anh mới là khó chịu. Nếu tôi đuổi anh đi chỗ khác, anh có tự ái không ?

- Nếu tự ái thì đi xuống dưới đi và từ đây về sau đừng tìm tôi nữa.

Thái độ cộc cằn bất ngờ của anh làm Hương Phi sửng sốt. Tự nhiên cô thấy sợ. Vừa sợ vừa quệt Cô chợt giận lên:

- Được rồi, từ đây về sau tôi không làm phiền tới anh nữa.

Vĩnh Tường không trả lời anh vẫn ngồi yên khi tiếng chân Hương Phi đã đi xa. Anh biết sự nóng nảy của mình làm cô dị ứng. Nhưng lúc này lại không đủ sức để kiên nhẫn.

Sự khám phá về Vĩnh Tường hãy còn làm anh choáng váng. Anh không lên án, nhưng đã nhìn ông anh mình bằng cặp mắt khác đi.

Vĩnh Tường không phải mẫu người yếu đuối hẹp hòi. Nhưng những gì Hương Phi kể với anh làm anh thấy căng thẳng. Cô ta gây thơ đến mức

không hiểu hành động của mình chẳng khác nào đâm vào tim người ta.
Hôm sau, buổi chiều khi Hương Phi chơi với bé Lam dưới sân. Vĩnh Tường đi xuống ngôi cùng băng với cô Anh đỡ bé Lam đứng lên:

- Con vào nhà chơi đi, để người lớn nói chuyện.

Đợi bé Lam đi rồi, Hương Phi lên tiếng với vẻ cảnh giác:

- Nói chuyện hôm qua phải không. Nhưng báo trước là không được đuổi tôi đi chỗ khác. Lần này nữa thì tôi không nói chuyện với anh đâu.

- Xin lỗi hôm qua tôi hơi nóng.

Hương Phi bắt bẻ:

- Nóng gì kỳ. Bộ nóng lên là coi người ta như kẻ thù sao. Tối qua tôi tức kinh khủng. Suốt đêm không ngủ được.

- Tôi mà cũng ảnh hưởng đến cô vậy à ?

- Đầu phải lần đầu tiên tôi với anh cãi nhau đâu, bình thường anh bình tĩnh lắm mà, sao hôm qua kỳ cục vậy.

- Đến giờ cô cũng không hiểu ra cô gây cho tôi cảm giác gì à ?

- Cảm giác gì ?

- Không hiểu thì thôi, từ từ suy nghĩ đi.

- Nói chuyện nghe thấy ghét dễ sợ.

Vĩnh Tường chìa tay ra:

- Hòa nhé.

Hương Phi chìa tay cho anh ta bắt:

- Hòa thì hòa, tôi đâu phải là nhỏ mọn.

- Tôi biết.

Vĩnh Tường nín lặng một lát, rồi lên tiếng:

- Còn một chuyện tôi muốn nói.

- Chuyện gì thế ?

- Tôi muốn chị Trinh và anh Tuyên không khó xử với tôi. Nghĩa là xem như tôi không hề biết chuyện của cô.

- Vâng, tôi sẽ không nói gì cả, nhưng tại sao thế ?

Vĩnh Tường hỏi lại:

- Cô muốn anh em tôi không thể nhìn mặt nhau một cách bình thường được à ? Thậm chí tôi đang nghĩ, sự tin tưởng của cô thật chết tiệt.

- Nếu vậy, mai một tôi sẽ không tâm sự cái gì với anh nữa.

- Sau khi đã tra tấn tinh thần người ta, cô lại muốn sửa đổi bằng cách còn tệ hơn. Cứ như trước đi, đừng thay đổi gì cả. Có gì buồn cứ trút vào tôi.

Hương Phi suy nghĩ một chút, rồi dăm chiêu:

- Ngoài chị Trinh, có lẽ trên đời này anh là người gần gũi với tôi nhất. Có một người bạn như vậy thật sung sướng, tôi không vô tâm đến mức không thấy đâu.

Cô tưởng Vĩnh Tường sẽ vui vì sự thổ lộ đó. Nhưng khuôn mặt anh ta tỉnh

bợ Thậm chí còn có vẻ giễu cợt:

- Cảm động quá.

Nói xong câu đó, anh ta đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cô như người lớn âu yếm đứa con nít. Hương Phi định phản đối cử chỉ đó. Nhưng anh ta đã đứng lên, đi vào nhà. Cô định đi theo. Nhưng lại thôi, kéo dài câu chuyện sợ cuối cùng lại gây gổ như hôm qua, cô khó chịu lắm.

Hương Phi ngồi một mình khá lâu. Đến lúc cô định đi vào thì thấy một chiếc taxi đậu lại trước cổng. Rồi một phụ nữ bước xuống. Cô ta đến bấm chuông như đã từng quen thuộc với ngôi nhà này.

Hương Phi chạy ra mở cổng, tò mò nhìn cô ta. Cô ta ăn mặc rất đúng mốt.

Tóc xù bông, nhuộm màu vàng hoe. Phải nói đó là một nhan sắc rực rỡ.

Trong đó phần son viền trợ khá nhiều.

Hương Phi lên tiếng:

- Xin lỗi chị tìm ai ?

Cô ta nhìn Hương Phi từ đầu đến chân. Có vẻ như hết sức thắc mắc:

- Cô là ai vậy ? Ở đây lâu chưa ?

- Dạ, tôi dạy kèm cho con ông chủ nhà này. Xin lỗi chị tìm ai ?

Cô ta không quan tâm đến câu hỏi của Hương Phi mà gật gù một mình:

- Thì ra vậy, thảo nào nhìn không quen. Mấy năm trước tôi về không gặp.

Cô ta bước vào sân, nhìn quanh quất. Rồi nhận xét:

- Cũng không có gì thay đổi, anh Tuyên có ở nhà không ?

- Dạ, ông chủ đi Trung Quốc, tuần sau mới về.

Cô ta làm bầm một mình:

- Anh ấy vẫn đi đi về về vậy à ? Thế càng hay.

Hương Phi tò mò nhìn người đẹp rực lửa trước mặt. Không hiểu nổi cô ta là gì trong gia đình Vĩnh Tuyên. Cô nhỏ nhẹ:

- Chị vào nhà, xin lỗi, chị là gì trong nhà này, có cần tôi gọi điện cho ông chủ cho chị hay không ?

Cô ta xua tay:

- Thôi khỏi, tôi gặp anh ấy làm gì kia chứ. Anh Tường đang ở đây phải không ?

- Vâng.

Cô ta không nói gì, mà đi xăm xăm vào nhà. Hương Phi vội vã đi theo. Cô thấy cô ta đi lên lầu. Rồi thẳng lên phòng Vĩnh Tường. Cô ta là ai mà thông thạo trong nhà này vậy ?

Điệu Ru Mùa Hạ

Chương 12

Hương Phi tò mò không chịu nổi. Cô quyết định là sẽ... nghe lén xem họ nói gì. Kể cũng đáng xấu hổ thật. Nhưng nếu không hiểu cô ta có liên quan thế nào với Vĩnh Tường thì cô chịu không nổi.

Vừa áp sát tai vào cửa, Hương Phi đã giật mình vì tiếng quát của Vĩnh Tường:

- Cô lại muốn yêu sách gì nữa đây?

Hương Phi đưa tay lên chặn ngực. Cứ tưởng anh ta phát hiện ra mình. Rồi nhớ ra, cô mới thấy hoàn hồn.

Trái với suy đoán của Hương Phi, người phụ nữ trả lời rất ngọt ngào:

- Đừng gay gắt với em như vậy, mình đã cãi nhau quá nhiều rồi, em muốn hai đứa bình tĩnh nói chuyện với nhau, được không anh?

"Ôi trời thì ra anh không phải chỉ gây gỗ với mình, mà còn gây với người khác nữa. Sao anh ta khoái cãi cộ với phụ nữ quá vậy?"

Hương Phi chợt cười một mình. Nhưng nụ cười của cô tắt ngấm sau khi nghe giọng nói cộc lốc của anh ta:

- Không cần. Đừng quấy rầy tôi.

- Nhưng anh đã nghe em nói gì đâu, anh có biết tại sao em về đây không?

- Đừng bắt tôi nghe tôi không quan tâm đến chuyện của cô đâu.

Cô ta vẫn ngọt ngào:

- Em nói nghiêm chỉnh mà, em muốn xây dựng lại gia đình mình. Hai đứa sẽ hàn gắn với nhau, em nói thật lòng đó.

"Thì ra cô ta là vợ của Vĩnh Tường ". Sự nhận biết này khiến Hương Phi cảm thấy không vui chút nào. Cô không hay mình căng người ra chờ câu trả lời của Vĩnh Tường.

Đáp lại cách nhiệt tình của cô là sự thờ ơ của anh:

- Thôi khỏi, cảm ơn ý định tốt đẹp đó. Nhưng cô cứ tiếp tục nghiêm túc với hẳn đi, tôi không hoan hô nhiệt tình của cô đâu.

- Em biết anh còn hận em. Nhưng hãy cố gắng tha thứ đi, rồi anh sẽ thấy em thay đổi ra sao.

- Khỏi cần thay đổi, cô cứ sống theo lối của cô đi, miễn là để cho tôi yên.

- Em không tin là anh hoàn toàn quên em, nếu em xin lỗi và thật lòng hối hận, anh có tha thứ cho em không?

- Vấn đề không phải tha thứ hay không, mà là không còn quan tâm tới cộ. Chỉ thật lòng mong cô đừng quấy rầy tôi. Tôi thích cuộc sống tự do đang có

hơn.

Chợt cô ta khóc nức lên, thảm thiết:

- Em lạy anh, đừng bỏ em, em chỉ cần anh thôi.

Không biết cô ta có quỳ xuống chân Vĩnh Tường hay gục vào lòng anh không. Chỉ nghe giọng anh ta lạnh băng:

- Tại sao phải hạ mình đến vậy, hấn cư xử tệ với cô à?

- Không phải chỉ là tệ, hấn coi em như con đỉm, hoặc người ở . Đó là một con quỷ.

- Tôi không tin là cô để cho hấn hành hạ mà không gọi cảnh sát, cô đâu phải là người hiền.

Tiếng của cô ta tắc nghẽn, có vẻ khiếp nhược:

- Hấn bảo nếu em gọi cảnh sát, hay tìm cách chạy trốn, hấn sẽ giết em. Em sợ khinh khủng, vớu em với Vĩnh Tường.

- Cô có phóng đoái không vậy, nghe cô noi, tôi tưởng đó là một con quỷ, hay một tên xã hội đen. Đừng có dùng cách đó để lung lạc người khác, dở lắm Hải My.

- Không, không. Anh lầm rồi, tất cả mọi người đều lầm hấn, hấn dâm dục và tàn bạo, không có tình người...

Vĩnh Tường ngắt lời:

- Không đâu, hai năm trước, cô đã xem hấn là mẫu đàn ông lý tưởng của phụ nữ.

- Vâng, vâng. Nhưng lúc đó em đã làm, làm ghê gớm. Ôi anh không biết hấn ghê tởm đến mức nào, mỗi ngày em phải chịu...

Vĩnh Tường lại ngắt ngang:

- Đừng kể chuyện bỉ ổi của cô tôi không muốn nghe đâu.

- Không, anh chịu khó nghe em kể một chuyện thôi, rồi anh sẽ tin tại sao em kinh sợ hấn, và sẽ tội nghiệp em hơn.

Vĩnh Tường gằn giọng:

- Tôi đã bảo không muốn nghe, đừng làm bẩn tai tôi.

Hải My im khe, một lát cô ta khóc nức nở, đầy vẻ đau đớn:

- Anh biết khó khăn thế nào mới thoát về đây được không? Lúc đăng ký vé máy bay đến lúc làm thủ tục, em luôn sống trong hồi hộp căng thẳng, sợ bị hấn phát hiện. Hấn mà biết em giấu là có thể giết em.

- Giỏi tưởng tượng thật, cô vẽ ra một tên xã hội đen đầy chắc.

- Đúng là như vậy, đúng là như vậy đó anh.

Vĩnh Tường cười khô hốc:

- Nếu đúng là cô gặp một tên ma cô, thì tôi càng ghê tởm cô hơn, vì cô đã sống thác loạn ra sao mới mê mẩn con người như vậy.

- Em xin lỗi vì tội phản bội, em biết tội của em đáng ghét lắm.

- Xin lỗi cũng không ích lợi gì đâu, vấn đề là tôi không nghĩ tới cô nữa. Tôi

nói thật, đã ly dị rồi thì đường ai nấy đi, đừng quay lại níu kéo.

Giọng Hải My van vãn:

- Em lạy anh mà, giờ đây em không còn chỗ bám víu, em cô đơn ghê gớm, sợ hãi ghê gớm, hãy bảo vệ em nghe anh.

- Rất tiếc, tôi không thể sống với cô như trước. Và tôi cũng không tin một người sành sỏi như cô lại không biết tự bảo vệ mình. Đừng giờ trò gạt gắm nữa.

- Em không ghê gớm như anh tưởng đâu. Em nói thật mà.

Giọng Vĩnh Tường đầy căm giận:

- Không ghê gớm à? Cô giờ phù phép gì để cướp trắng tài sản của tôi, làm cho tôi trắng tay như một tên ăn mày. Không ngờ cô trơ trẽn đến mức quay lại bảo tôi che chở.

- Nhưng giờ đây em cũng khôn đốn, hãy dựa vào nhau làm lại đi anh.

Vĩnh Tường lạnh lùng:

- Tôi đã yêu người khác rồi, và không muốn cô ấy nghi ngờ tình cảm của tôi. Vì vậy, đừng bao giờ trở lại đây nữa. Bao giờ về bên đó cũng đừng tới chia tay.

Hải My như thất thần:

- Không thể như vậy được, em không tin, cô ta đẹp đến mức làm anh quên em được sao?

- Cô đánh giá nhan sắc mình cao hơn thực tế đó. Bây giờ cô về được rồi.

Trong phòng chợt im lặng, sợ bị họ phát hiện mình, Hương Phi vội đi ra ban công đứng. Và ló đầu nhìn vào nhà. Một lát sau cô thấy Vĩnh Tường đi ra, vừa đi vừa mặc áo. Hình như anh ta muốn thoát khỏi phòng càng nhanh càng tốt.

Chờ một lát không thấy Hải My đi ra, Hương Phi vội lướt nhanh vào nhà.

Rồi chạy xuống cầu thang để khỏi bị bắt gặp.

Cô cố ý ngồi dưới sân để xem Hải My làm gì. Mãi đến thật lâu mới thấy cô ta đi ra. Dáng điệu cô ta giống y lúc mới vào. Nghĩa là càng càng kهنh kiệu.

Thấy Hương Phi cô ta dừng lại:

- Cô là gia sư à?

- Vâng.

- Gia sư ở hẳn trong nhà luôn à? Lạ đó.

- Dạ, tại ông chủ đi suốt nên thuê tôi săn sóc con gái ông ấy luôn.

- Vậy sao? Vậy lúc ở đây, cô có biết bồ của Vĩnh Tường không?

Lập tức Hương Phi lắc đầu:

- Dạ không.

Hải My nhìn cô soi mói. Rồi chụp mũ:

- Không chừng là cô cũng nên.

Hương Phi lắc đầu nguây nguậy:

- Tôi và anh ta không có gì cả, chị đừng gán ghép.

Hải My vẫn đứng nhìn cô Như muốn tìm hiểu cái gì đó. Nhưng thấy vẻ vô tư của cô, cô ta đành bỏ về.

Hương Phi không thể nào rời mắt khỏi Hải My. Cô chăm chú nhìn theo dáng đi của cô ta. Nếu không tận tai nghe câu chuyện lúc này, có lẽ cô sẽ nghĩ đó là một phụ nữ hào quang sung sướng nhất trên đời. Nhìn cô ta lộng lẫy thế, ai biết được đó là một người đang vô cùng bất hạnh.

Ý là bị vùi dập, mà còn kênh kiệu thế. Nếu như trước kia được Vĩnh Tường nuông chiều, thì còn ngoa ngất đến đâu.

Hương Phi có ý chờ Vĩnh Tường. Nhưng anh ta đi đâu không biết, tối cũng không về. Mãi đến khuya lúc mọi người đã ngủ, cô mới nghe tiếng mở cửa. Cô vội khoác thêm chiếc áo chạy xuống:

- Ủa, ai mở cửa cho anh vậy ?

- Tôi có chìa khóa, giờ này chưa ngủ sao?

Hương Phi đứng tì tay trên lan can, tò mò nhìn Vĩnh Tường, xem anh ta có say không. Nhưng cô thấy mặt anh ta tỉnh bơ. Trong bóng tối anh ta có vẻ gì đó rất bí ẩn.

Không nghe cô trả lời, anh ta hỏi lại:

- Sao giờ này còn chưa ngủ?

- Ngồi chơi chút đi, tối nay tôi không buồn ngủ.

Vừa nói cô vừa ngồi xuống bậc thang. Vĩnh Tường nhướng mắt ngạc nhiên. Và cũng ngồi theo cô:

- Có chuyện gì nữa à.

- Đâu có gì, tại muốn nói chuyện thôi. Nay, nói ra đừng chửi nghe. Lúc chiều tôi đã nghe hết chuyện của anh rồi.

Vĩnh Tường quay qua nhìn cô, rồi cau mày:

- Cô nghe ở đâu?

- Tôi đứng ngoài cửa trên phòng anh đấy.

- Cô chuyên môn nghe lén vậy à, lần trước cũng đã một lần rồi, không thấy vậy là tò mò sao.

- Thì tò mò nên tôi mới nghe. Anh không bức đấy chứ?

- Nếu bức thì sao?

Hương Phi không hề lúng túng. Không hiểu sao cô không hề sợ có lỗi với Vĩnh Tường. Cô không ỷ lại, nhưng trong thâm tâm, cô luôn tin rằng anh ta luôn dễ dãi với cô. Và không hề bắt bẻ những chuyện như vậy.

Cô nói lảng qua chuyện khác:

- Vợ anh, chị ấy đẹp thật.

Vĩnh Tường không trả lời. Chỉ ngó xuống phía dưới. Hương Phi vẫn vô tư nói cho thỏa trí tò mò:

- Vậy về đây chị ấy ở đâu?

- Hỏi chi vậy?

- Cho biết.

Vĩnh Tường làm thinh. Hương Phi không để ý tâm trạng anh, cô nói tiếp:

- Lúc anh đi rồi, chị ấy ở lại lâu lắm. Cứ nhìn tôi chăm chăm. Và hỏi tôi có biết bồ của anh không ? Sau đó lại bảo không chừng là tôi.

- Có chuyện đó nữa sao?

- Thế anh có biết tôi trả lời sao không?

- Phủ nhận.

- Ủa , sao anh biết?

- Tính cách của cô, tôi còn lạ gì. Nhưng tối nay cô chờ tôi về chỉ để kể chuyện này thôi à?

Hương Phi chợt thấy lúng túng, không ngờ bị hỏi như vậy. Cô trả lời với vẻ thiếu tự tin:

- Không phải vì tò mò không, tôi sợ anh buồn nữa.

- Cảm động quá.

- Đừng có châm chích, tôi nói thật đấy. Thật tình tôi cũng không biết hỏi gì. Nhưng biết chuyện như vậy mà im lặng, tôi thấy sao ấy.

Vĩnh Tường vẫn không quay lại nhìn cô:

- Thôi khỏi thanh minh, bây giờ cô muốn tôi kể chuyện của tôi cho cô nghe cứ gì? Vì cô tò mò muốn biết bây giờ tình cảm của tôi của tôi ra sao, phải không?

- Ồ, nếu kể thì tốt, nhưng tôi không có ý hỏi đâu đấy.

- Tôi cũng chịu khó nói để cô thỏa mãn tò mò, là tôi sẽ không bao giờ bị cô ta thuyết phục. Thế nào ?

- Thế nào cái gì?

- Biết như vậy rồi, cô hài lòng chưa?

- Chuyện của anh thì mắc gì đến tôi.

Vĩnh Tường cười khan:

- Cô làm tôi thấy thất vọng, giá mà cô nói chuyện khác đi. Tôi cần một người chia sẻ, chứ không cần kẻ tò mò. Có quá nhiều người tò mò chuyện của tôi rồi, thêm cô nữa thì thừa lắm.

Anh ta đột ngột đứng dậy, đi lên lầu. Hương Phi thấy ngồi một mình có vẻ lạc lõng quá, nên cũng đứng dậy đi lên. Vĩnh Tường biết cô ở phía sau.

Nhưng vẫn không quay lại. Thái độ anh ta có vẻ chán ngán sao ấy.

Hương Phi chợt đi dần lên, vịn nhẹ tay anh ta:

- Anh buồn như thế tôi không sao hiểu được.

Vĩnh Tường đứng lại:

- Cô muốn hiểu cái gì?

- Chị ấy đã quay lại hỏi hận, đáng lẽ anh phải vui lên chứ.

Vĩnh Tường nhìn cô hơi lâu, rồi cười khẽ:

- Đầu óc cô đơn giản hơn tôi nghĩ nhiều đó, Hương Phi Sự vô tình của cô làm tôi thấy mòn mỏi. Thà tối nay cô đừng chờ tôi lại hay hơn.
Anh ta gạt nhẹ tay cô ra, rồi đi lên tầng trên. Hương Phi cũng đi về phòng mình. Cô thấy chẳng có lý do gì để đeo theo anh ta mà hỏi nữa. Sự quan tâm của cô chẳng những không làm anh ta cảm động, mà còn có tác dụng ngược lại. Hình như cô thức để làm một việc hết sức thừa thãi.

Điều Ru Mùa Hạ

Chương 13

Vĩnh Tuyên và Vân Trinh đã đưa bé Lam đi Vũng Tàu từ chiều qua . Vân Trinh đã bảo Hương Phi đi theo . Nhưng cô từ chối . Nếu có Vĩnh Tường đi có lẽ cô đã đi chơi . Nhưng anh ta không có hứng thú đi xa . Và thằng thừng bảo là không khoái mấy về ử dột của cô . Hương Phi tự ái muốn đi để chứng minh sự vô tư của mình . Nhưng nghĩ đến chuyện chứng kiến sự thân mật của của hai người đó cô lại tự nhủ thà ở nhà một mình.

Sáng nay Vĩnh Tường đưa cô đi ăn sáng Hương Phi không từ chối . Nhưng khi anh ta rủ đi chơi thì cô nhất định đòi về . Cô bắt chước thái độ thằng thừng của anh ta hôm qua, là nói thẳng không thích ở bên cạnh anh ta một mình . Vĩnh Tường chỉ cười khẽ chứ không phản ứng . So với trước kia thì anh ta thay đổi một trời một vực.

Khi cả hai về nhà thì thấy Hải My ngồi chờ trong phòng khách . Cô ta có vẻ sững sốt rồi chuyển sang cay cú khi thấy hai người đi chung . Cô ta đứng bật dậy đến trước mặt Hương Phi :

- Hôm trước cô bảo không có quan hệ gì với chồng tôi, thế mà lại thân thiện thế này, cô cũng ghê gớm lắm.

Hương Phi chưa kịp đính chính thì Vĩnh Tường đã đẩy cô vào trong:

- Cô đi lên phòng đi và đừng quan tâm tới chuyện riêng của tôi nữa . Một lần đủ rồi.

Hương Phi hiểu anh ta không muốn bị cô nghe lén như lần trước . Cô thấy một chút tự ái . Nhưng vì có Hải My ở đó nên không tiện phản đối.

Hải My định chận không cho cô đi . Nhưng Vĩnh Tường đã nói cộc lốc :

- Cô không đủ tư cách để gây chuyện ở đây đâu , về đi.

Hải My đành buông tay xuống, căm tức nhìn theo Hương Phi.

Hương Phi vội vã đi lên , thái độ gay gắt của hai người làm cô chọc cho họ có dịp bùng nổ . Cô lên lầu đứng sát góc tường, cố nghe xem họ nói gì .

Nhưng hai người nói nhỏ quá cô không nghe được . Đành phải bỏ cuộc với cơn tò mò ghê gớm.

Hương Phi đi ra ban công đứng thật lâu cô mới thấy Hải My đi ra sân . Hình như cô ta khóc . Vì cô thấy cô ta lấy khăn lau mắt.

Hương Phi muốn đi tìm Vĩnh Tường . Nhưng không biết có chuyện gì để nói, nên cô lại thôi.

Buổi trưa chỉ có hai người bên bàn ăn nhưng không khí cũng không thân mật hơn , Vĩnh Tường giữ thái độ lạnh lẽo đến khó hiểu . Rõ ràng từ hôm nói

chuyện trên sân thượng anh ta đổi khác rất nhiều . Gần như không muốn tiếp xúc với cô . Điều đó làm cô bức mình kỳ lạ.

Hình như sân thượng là nơi xui xẻo của cô . Lần thứ nhất lên đó với Vĩnh Tuyên rồi sau đó ông ta trở nên xa lánh . Lần thứ hai cũng trên đó, cô đã trút hết nỗi lòng của mình với Vĩnh Tường . Và anh ta cũng có thái độ tương tự . Mai một cô sẽ không lên đó để nói chuyện với ai nữa.

Im lặng hoài không chịu nổi, Hương Phi phải lên tiếng :

- Lúc sáng có chuyện gì không anh Tường ?

- Chuyện gì là chuyện gì ?

Anh ta nói chuyện đâm hơi nghe phát tức . Nhưng Hương Phi cố dần lại:

- Chị ấy có hiểu lầm anh với tôi không ?

- Cô sợ như vậy lắm hả ?

- Không , nhưng dễ bị nghĩ như vậy cũng khó chịu.

- Yên tâm đi, cô ta không làm gì được cô đâu.

- Thế... chị ấy có yêu cầu anh hàn gắn không ?

- Hỏi để làm gì ? Vì tò mò hay thấy nó thật sự liên quan tới cô ?

Chịu hết nổi , Hương Phi nhăn mặt:

- Anh khó chịu quá đi , nói chuyện ngang như cua, từ hôm đó đến giờ anh kỳ lắm, gần như thay đổi hẳn đi . Tôi không thèm nói chuyện với anh nữa, anh ra sao kệ anh.

Vĩnh Tường không có ý định làm hòa . Trái lại, anh ta cười mỉa mai :

- Cô bỏ mặc tôi, không chừng lại hay hơn kiểu quan tâm chết tiệt của cô . Để yên cho tôi đi.

Hương Phi đặt chén cơm xuống, dùng dùng bỏ đi lên . Lần này anh ta thật sự lên dây thần kinh cô, làm cô nhin không nổi nữa . Biết vậy tha đi Vũng Tàu , sướng hơn ở nhà một mình với anh ta.

Hương Phi ở lì trong phòng , đến tối cô cũng không xuống phòng ăn để tránh mặt Vĩnh Tường . Cô tưởng anh ta sẽ hối hận về hành động của mình . Nhưng khi anh ta gõ cửa phòng cô, thì cứ chỉ chẳng tỏ vẻ gì là nhún nhường:

- Lên sân thượng nói chuyện được không ?

Hương Phi lập tức lắc đầu :

- Thôi thôi, tôi sợ sân thượng của các người lắm . Lên đó mất công có chuyện nữa.

Vĩnh Tường bước hẳn vào phòng:

- Vậy thì nói ở đây cũng được.

Và anh ta ngồi xuống cạnh bàn, đưa mắt nhìn cô . Hương Phi cũng ngồi xuống giường vuông góc với anh ta , cô nhìn anh ta với một dấu hỏi . Nhưng thái độ của anh ta thật kỳ quặc . Trầm ngâm như người đang buồn phiền ghê gớm . Bất giác cô muốn an ủi:

- Anh buồn về chuyện chị ấy phải không ? Thì ra đến giờ anh vẫn chưa quên

. Đúng rồi , vợ chồng mà khó quên lắm.

Vĩnh Tường đưa tay như chặn lại:

- Đừng nhắc tới cô ấy nữa , nó không liên quan gì về chuyện tôi sắp nói với cô . Tập trung nghĩ về chuyện của mình đi.

- Chuyện gì thế ?

Vĩnh Tường đi thẳng vào vấn đề:

- Tôi sắp đi về bên đó . Và những năm tới tôi có về đây nữa hay không, điều đó tùy thuộc vào cô.

Hương Phi buột miệng :

- Nhanh vậy sao ?

- Sáu tháng rồi còn gì , cô thấy vậy là nhanh à ?

- Nhớ mới lúc nào anh về, tôi sợ chết khiếp, bây giờ lại đi, nhanh quá.

Vĩnh Tường lắc đầu:

- Đừng đa cảm như vậy, ngay lúc này tôi muốn cô suy nghĩ nghiêm chỉnh đề nghị của tôi . Hoặc là đồng ý ngay , hoặc là cho tôi một lời hứa bao giờ suy nghĩ kỹ hãy gọi điện cho tôi.

- Sao mà nghiêm trọng vậy ? Anh nói đi.

Vĩnh Tường nhìn thẳng vào mặt cô:

- Tôi đang cầu hôn cô đấy . Nếu bằng lòng thì về bên ấy tôi sẽ làm thủ tục bảo lãnh . Sẽ đăng ký kết hôn ngay khi tôi còn ở đây . Tôi nghĩ tìm hiểu thế là đủ rồi, không cần kéo dài thêm nữa đâu.

- Hà ? Anh nói gì vậy?

Hương Phi buột miệng nói một cách vô thức . Cô kinh ngạc nhiều hơn là suy nghĩ nghiêm túc . Và không đợi Vĩnh Tường trả lời, cô tiếp luôn:

- Anh nói thật đấy chứ, suy nghĩ kỹ chưa vậy.

- Tôi không thiếu chính chắn , đừng hoài nghi . Vấn đề là cô có đồng ý hay không thôi.

Hương Phi ngẫm nghĩ một chút , rồi buột miệng:

- Còn chuyện anh với vợ anh ?

- Đã giải quyết xong từ lâu tôi không còn vướng mắc gì nữa.

- Nhưng chị ấy đã quay lại với anh.

- Đó là chuyện của cô ta, tôi không muốn cô đem cô ta vào giữa hai đứa .

Đừng lấy đó làm rào chắn . Hãy nói theo tình cảm của cô đi.

Hương Phi không cần nghĩ ngợi lâu . Cô nói một cách thẳng thắn:

- Nhưng tôi không yêu anh, cũng chưa nghĩ đến chuyện lấy chồng . Tôi cũng không muốn thay đổi cuộc sống bằng cách có chồng.

- Vậy thì còn tình cảm . Nghĩ kỹ lại đi Hương Phi , tôi và cô không có điều kiện gần gũi nhau đâu, đừng nhờn nhơ như vậy.

Hương Phi nghiêm trang:

- Tôi không nhờn nhơ, cũng không coi thường tình cảm của anh . Có điều

không thể đáp lại . Tôi nghĩ, cảm xúc thuộc về tình yêu đã chết rồi.

Đôi mắt Vĩnh Tường tối tăm đi . Khuôn mặt anh thay đổi hẳn, trở nên dữ dội:

- Vì tình cảm mù quáng trước đây à ? Không ngờ cô vẫn còn chưa thức tỉnh. Anh đứng bật dậy nắm mạnh tay lên bàn:

- Đúng là mê muội mù quáng cô làm tôi phát điên lên . Tôi thất vọng về cô. Hương Phi nói nhẹ nhàng:

- Tôi không muốn làm anh buồn, thật đấy . Nhưng cái gì thuộc về tình cảm thì không có lý lẽ nào áp đặt được . Mà tự tôi cũng không muốn phủ nhận nó.

- Cô không muốn, chứ nếu muốn lý trí cũng có thể giúp cô gạt bỏ rồi.

- Vâng , có thể là vậy tôi không muốn nhìn vào thực tế , khổ lắm.

- Đúng là đồ ngốc.

Vĩnh Tường lại im lặng một lát, như cô trấn tĩnh mình . Rồi anh trở lại vẻ trầm lặng như lúc nãy :

- Nghe đây Hương Phi , tôi muốn thuyết phục cô lần cuối cùng . Đừng bỏ mất cơ hội của mình . Sự khẳng khái của cô chẳng những làm tôi đau khổ, mà cô cũng không hạnh phúc gì đâu.

- Tôi biết nhưng tình yêu không thể áp đặt.

- Thử phân tích tích liệu cô có giữ mãi tình yêu của cô được không . Thế tại sao không tìm cách quên nó đi . Và tôi bảo đảm là cô cũng chưa nhận thức hết tình cảm của mình.

- Không . Đó là tình yêu đầu đời của tôi , và tôi cũng không quên được con người lý tưởng đó.

Vĩnh Tường như choáng váng trước sự thành thật cố chấp của cô . Anh ngồi im Hương Phi tiếp tục nói hết ý nghĩ của mình :

- Tôi biết một người từng trải như anh sẽ không chấp nhận được sự thiếu thực tế của tôi . Nhưng tôi là vậy . Không thay đổi được . Và tôi không có chút tình cảm nào với anh . Mà cũng không muốn vậy . Cho nên anh đừng tìm kiếm gì ở tôi.

Vĩnh Tường cười gằn:

- Một người thông minh, khi vấp ngã sẽ biết thức tỉnh . Còn cô thì khư khư giữ lấy sự mù quáng . Cô làm khổ cả người khác, trong khi sự thật là cô rất cần người đó . Đúng là vừa vô tâm, vừa tàn nhẫn.

Hương Phi mở miệng định nói, nhưng anh ta khoát tay:

- Cô xúc phạm tôi một cách quá quắt, vậy mà vẫn không nhận ra. Trong khi cô chẳng hiểu chút gì về anh ấy, mà vẫn mù quáng tôn thờ. Đúng là cô đã dồn tôi vào chỗ bế tắc.

Anh ta ngẩng mặt lên. Vẻ cương nghị và sắt đá:

- Tôi có thuyết phục nữa cũng vô ích. Tôi không kiên nhẫn cho cô cơ hội thứ

hai nữa đâu. Với tôi, trên cả tình yêu là lòng tự trọng, cô hiểu không?
Hương Phi chưa kịp trả lời thì anh ta đứng lên, dứt khoát đi ra. Cô chỉ biết ngồi im nhìn theo. Bây giờ cô hiểu anh ta giận. Nhưng hoàn toàn không ý thức nổi tầm quan trọng của nó. Với lại đây đâu phải lần đầu hai người nói chuyện với nhau.

Một tuần còn lại, Vĩnh Tường không tránh mặt, cũng không tìm cách nói chuyện với Hương Phi. Anh ta không buồn cũng không vui. Mà thật ra anh ta nghĩ gì trong lòng cũng khó mà biết được.

Hương Phi nhớ trước kia, khi bị vợ phản bội, anh ta vẫn cười cợt tán tỉnh cô. Lúc đó cô cứ nghĩ đó là một thanh niên ăn chơi hoang đàng. Nếu không nghe lén chuyện Hải My, có lẽ cô sẽ không biết thời gian đó anh ta đau khổ ra sao.

Bây giờ cô cũng không nhạy bén để cảm nhận được anh ta nghĩ gì. Cô chỉ lờ mờ cảm nhận đó là một người phức tạp, chứ không thuần nhất một tính cách như Vĩnh Tuyên. Có thể anh ta không buồn, cũng có thể không làm sao biết được.

Rồi cũng đến ngày Vĩnh Tường ra đi. Buổi sáng cả nhà đưa anh ra sân bay. Vĩnh Tường ngồi phía trước với bé Lam. Anh ta cười đùa với nó, chột lét cho nó cười. Anh ta làm cho không khí vui vẻ, chẳng có vẻ gì là một cuộc chia tay. Đến nỗi Hương Phi ban đầu cảm thấy buồn buồn, sau đó cũng quên mất cảm giác ấy.

Khi đến nơi thì vừa kịp lúc có thông báo vào làm thủ tục. Vĩnh Tường thân nhiên đi đến quầy. Hương Phi đứng bên Vân Trinh và Vĩnh Tuyên, chờ tiền anh tạ. Nhưng ngay sau đó, Vĩnh Tường đã muốn đi lên phòng chờ, dù anh ta còn khá nhiều thời gian đứng lại với mọi người.

Anh ta không nhìn Vĩnh Tuyên, chỉ vờ nhẹ vai Vân Trinh:

- Em đi nghe chị.

Quay qua Hương Phi, anh ta bắt tay cô, giọng bình thản đến mức khô khan:

- Ở lại nhé, chúc vui vẻ.

- Qua tới là anh gọi điện về ngay nhé.

- OK.

Vĩnh Tường đi qua cửa, không hề ngoái lại nhìn mọi người. Cử chỉ của anh ta như không có chút quyến luyến nào đối với mọi thứ. Hình như chuyến về lần này không có gì để níu kéo anh ta trở lại.

Hương Phi nhìn theo đến tận lúc anh đi khuất trên cầu thang. Cô mơ hồ cảm thấy một cái gì đó như mất mát. Nó không cụ thể, nhưng cũng làm lòng cô nao nao.

Bên cạnh cô, bé Lam vô tư níu tay ba nó:

- Ba ơi, chừng nào chú Tường về nữa hả ba ?

- Chú Tường không nói, ba không biết con gái ạ.

Vân Trinh vô tình nhận xét:

- Hình như chú ấy có gì đó không vui. Hôm qua em hỏi năm tới về không, chú ấy chỉ cười.

- Dù sao khi đám cưới mình, nó cũng phải về chứ.

Cả hai nhìn nhau âu yếm và thân mật không giấu giếm. Hương Phi chợt quay lại và nhìn thấy điều đó. Nhưng thật lạ, cô không có cảm giác buồn hay muốn lãng tránh. Mà hoàn toàn dửng dưng. Đúng hơn là vui cho Vân Trinh. Trong cô chợt có một câu hỏi mà cô biết không ai trả lời được. Bao giờ Vĩnh Tường sẽ trở về ? Nếu anh ta không muốn về đây nữa, thì sẽ ra sao ? Bỗng nhiên cô muốn anh ta lại về.

* * *

Buổi tối, mọi người ngồi trên phòng khách nhỏ xem ti vi Đạo này Vĩnh Tuyên về nhà thường xuyên hơn, có vẻ vui hơn. Và mỗi lần về, bao giờ ông cũng quần quít bên Vân Trinh và bé Lam, chứ không rút trong phòng như trước kia nữa.

Cả Hương Phi cũng đã thay đổi. Cô không né tránh những lúc có mặt Vĩnh Tuyên. Thậm chí quên hẳn là trước đây mình đã sợ hãi. Thế mà từ lúc nào đó, giữa cô và ông đã hình thành một quan hệ mới, thông qua Vân Trinh mà thân mật với nhau hơn.

Tối nay Hương Phi có tâm trạng không vui. Cô ngồi bên bé Lam mà tâm trí cứ để đi đâu. Đúng hơn là tâm trạng chờ đợi bất an. Cô chờ một cú điện thoại của Vĩnh Tường.

Nhưng hầu như anh không bao giờ gọi. Mấy tuần trước, lúc mới về, anh gọi về báo tin là đã tới nhà bình thường. Hoàn toàn không nói gì nhiều. Mà lần đó là Vân Trinh bắt máy chứ không phải là cô.

Lúc đó Hương Phi cứ nghĩ rằng anh sẽ gọi về cho cô. Cô coi chuyện đó là hiển nhiên phải thế. Giống như mối quan hệ gắn bó giữa anh và cô Vây nhưng Vĩnh Tường hoàn toàn lặng thinh. Hương Phi có cảm giác anh dứt bỏ tất cả. Hay là không còn quan tâm nữa. Chính điều đó lại làm cô bồn chồn.

Hương Phi đặt bé Lam xuống ghế, đứng lên:

- Em đi soạn bài đây.

- Chị nấu chè rồi, ăn rồi hãy soạn.

Hương Phi thoái thác:

- Em ngán chè lắm, không ăn đâu, chị để tủ lạnh sáng em ăn.

Nói xong cô vội đi ngay, sợ Vân Trinh nhận ra sự bất thường của mình. Cô lên phòng, lặng lẽ gọi điện cho Vĩnh Tường. Cô nghe chuông reo thật lâu, cuối cùng có người cầm máy. Giọng anh nhừa nhựa:

- A lô.

Vây là cô đã đánh thức anh Ạ Bây giờ cô mới nhớ bên đó chưa sáng.

Giọng Vĩnh Tường lập lại, có vẻ bức mình:

- A lô.

Hương Phi nói như xin lỗi:

- Hương Phi đây, tôi quên mất là bên đó ban đêm, anh mới thức phải không ?

- À, Phi hả, khỏe không?

- Vẫn bình thường.

- Gọi gấp như vậy làm tôi thấy lo, có chuyện gì không?

Tự nhiên Hương Phi thấy lúng túng. Cô suy nghĩ mãi, rồi cuối cùng nói thật:

- Sao anh không gọi điện về nhà ?

- Có đó chứ, lúc mới về tôi đã gọi, chị Trinh không nói với cô sao ?

- Có, nhưng ... ý tôi muốn hỏi là sao anh không gọi cho tôi ?

- Không có chuyện gì nói, gọi làm chị Ở nhà vẫn bình thường chứ ?

- Bình thường, còn anh?

- Nói chung là bình thường.

- Anh còn vẽ không?

- Cũng tùy lúc.

- Cuộc sống của anh có gì thay đổi không?

Hương Phi nghe anh ta buông một tiếng cười. Hình như anh ta ngạc nhiên về cách hỏi của cô.

- Chẳng có gì thay đổi, sao ?

- Không có gì, tôi chỉ hỏi vậy thôi.

- Không có gì đặc biệt phải không. Vậy thôi, chào nghe.

“Cụp” một tiếng. Hương Phi vẫn cầm ống nghe, ngỡ ngàng. Cô không ngờ Vĩnh Tường gác máy một cách dửng dưng như vậy. Bỗng nhiên cô thấy khổ sở quá.

Cô bồn chồn hết ngồi bên giường lại đi ra cửa sổ. Thái độ bất cần của Vĩnh Tường làm cô xốn xang kỳ lạ. Không gọi thì bồn chồn, gọi được rồi còn bất an hơn. Thật là một tâm trạng khó chịu.

Cô không định hình được tại sao mình lại như vậy. Chỉ biết rằng những ngày không có Vĩnh Tường, cô chợt nhận ra sự thiếu vắng. Nhưng điều đó không buồn bằng sự thờ ơ của anh ta. Rồi anh ta nói chuyện không có chút nhiệt tình, tại sao lại như vậy chứ ?

Mọi chuyện cứ như đưa đẩy, bắt Hương Phi phải nháo nhác lên. Để cô đột ngột nhận ra mình cần cái gì. Đó là sự đối mặt với Hải My.

Cô ta đến tìm cô thật đột ngột. Buổi tối khi cô ngồi đàn trong phòng khách thì cô ta xuất hiện. Dì Năm đi phía sau với vẻ ái ngại. Bà định giới thiệu hai người, nhưng Hải My cười lớn:

- Dì làm chuyện thừa rồi, chúng tôi biết nhau nhiều lắm đấy, dì ra nhà sau đi, tôi cần nói chuyện với cô ta.

Thấy Hương Phi vẫn ngồi yên bên đàn, cô ta bước tới, đứng ngấm ngĩa, rồi

gật gù:

- Đẹp! Quý tộc ! Cũng không đến nổi tệ, hèn gì đồn ngã được anh ấy.

Hương Phi đứng dậy, bước qua salon:

- Mời chị ngồi.

Hải My ngồi xuống. Trước cái nhìn kinh dị của Hương Phi, cô ta đốt một điếu thuốc, lim dim mắt nhả khói. Bàn tay trắng muốt của cô ta cầm điếu thuốc rất điệu nghệ, sành sỏi. Đúng là một phụ nữ quyền rũ và ma quái.

Hải My thở thành những vòng khói, nhìn Hương Phi qua đôi mắt khép hờ đầy quyền rũ:

- Ngày mai tôi về bên ấy, tối nay đến để tạm biệt cô.

- Cám ơn chị, nhưng sao lại tìm tôi, anh Tường đã đi lâu rồi, cách đây mấy tuần.

- Tôi biết, nhưng tôi tìm cô không phải anh ấy.

Hương Phi nói khẽ:

- Tôi thì có liên quan gì đến chị.

- Thật không?

Hải My hỏi với một cái nheo mắt. Hương Phi thấy hình như khi nói chuyện, mắt cô ta không nhìn ai bình thường. Mà luôn khép hờ đầy sức thu hút. Đó là một nghệ thuật, có lẽ cô ta phải luyện tập ghê lắm.

Cô ta như thế, trách sao con người đa cảm như Vĩnh Tường không say mê, say đến nỗi không cần tìm hiểu nét na của cô ta.

Thấy Hương Phi nhìn mình tò mò, Hải My cười:

- Cô thấy thế nào ?

- Chị muốn hỏi gì ?

- Mà thôi, cô nghĩ gì về tôi, tôi không quan tâm.

Cô ta ngừng lại, rít một hơi thuốc, thông thả nhả khói:

- Thầy bói nói rằng chúng tôi phải chịu gãy đổ một lần mới có thể sống đời với nhau. Và chúng tôi sẽ làm đám cưới lại, đó là hình thức hóa giải sự xung khắc trước đây.

Hương Phi ngồi im, nhưng trong lòng là nỗi buồn khổ khó tả. Khuôn mặt cô trở nên u ám hẳn đi. Về mặt đó làm Hải My cười đắc thắng:

- Tôi không biết anh ấy thích cô đến mức nào, nhưng đó chỉ là tình cảm nhất thời. Anh ấy không quên được tôi đâu. Đừng ảo tưởng người đẹp ạ.

- Nhưng tôi có nói gì đâu, tôi đâu có bảo là hy vọng vào chồng chị.

- Thật không? Đừng leo méo, tôi rành các cô gái ở đây quá. Cô mà gặp Vĩnh Tường thì đúng là gặp kho báu. Nhưng đừng tưởng ra nước ngoài là điều dễ dàng.

- Tôi không tưởng gì hết, đó là tự chị nghĩ ra.

Hải My bĩu môi, như không thèm nghe:

- Trước khi đi, anh hứa hẹn gì với cô ? Sẽ trở về đám cưới ? Bảo lãnh qua

bên đó ? Có thể anh đã hứa như vậy, nhưng tôi khuyên cô đừng hy vọng. Hương Phi có cảm giác bị dồn nén đến muốn hét lên, nhưng cô chỉ biết ngồi im. Hải My tấn công tiếp:

- Khi tôi về bên ấy, tôi sẽ thuyết phục anh ấy. Chúng tôi từng là vợ chồng, nhiều mối dây gắn bó lắm. Và chúng tôi có điều kiện gần nhau. Còn cô ? Cô có gì để trói buộc anh ấy ? Vậy thì đừng hy vọng làm gì. Đừng gọi điện liên lạc để lôi kéo. Đó là lời khuyên thực tế nhất của tôi.

“Vậy mà mình mới vừa gọi điện cho Vĩnh Tường” . Bây giờ mới nhớ lại, cô thấy xấu hổ kỳ lạ. Nếu Hải My biết, cô ta sẽ nhạo báng đến đâu.

Hải My nhắc lại:

- Thầy bói tiên đoán chúng tôi có duyên nợ với nhau, và chúng tôi sẽ đám cưới lần hai. Cô đừng cản trở hạnh phúc của tôi, lỗi bịch lắm, hiểu rồi chứ ? Cô ta đứng lên, buông một tiếng cười đắc thắng. Hương Phi vẫn ngồi yên. Đầu óc rối mù, chao đảo. Cô nghe tiếng giày cô ta đi xa mà có cảm giác mình rơi vào hố sâu đen tối. Nó thất vọng hoàn toàn. Vì Hải My có đủ cơ sở để tự tin. Nên cô càng thấy tuyệt vọng.

Hương Phi ngồi lặng câm một mình như thế thật lâu. Đến lúc mọi người về, cô mới thoát khỏi trạng thái hoảng loạn. Khi bé Lam đưa cô bịch bánh, cô định thần trở lại thực tế và cố tạo một nụ cười:

- Con đi chơi vui không?

- Dạ vui, dì với con ngồi trên đu quay, rồi từ từ bay lên. Con sợ quá, nhắm mắt lại luôn.

Vĩnh Tuyên dắt bé Lam đi lên trước. Còn lại hai người, Vân Trinh ngồi xuống:

- Em làm sao vậy ? Lúc này ở ngoài cửa chị thấy em không bình thường. Có chuyện gì không?

Chỉ cần như vậy, Hương Phi đã òa lên khóc. Và kể luôn ra mọi chuyện, mọi góc ngách trước đây. Cô nói thật lâu, có đến nửa tiếng mới thôi.

Vân Trinh bàng hoàng ngồi nghe. Rồi lắc đầu vừa trách móc vừa xót ruột:

- Em thật xúc nổi, nếu chị biết sớm thì sẽ không để Vĩnh Tường đi như vậy.

- Còn có thể cứu vãn không chị ?

- Chị không biết, chỉ biết rằng em đã hết sức đại dột. Bây giờ chị cũng không dám tin Hải My chịu thua Đúng hơn là không dám tin cậu ta còn dành cho em sự kiên nhẫn.

- Nếu anh ấy cắt đứt hẳn, chắc em chết mất. Chị làm cách nào kéo anh ấy trở về đây đi. Cứu em với chị Trinh.

Vân Trinh thở dài:

- Em nghĩ cái gì cũng đơn giản. Nếu cậu ta đã chán rồi, thì chị hay anh Tuyên khuyên gì cũng vô ích. Tình cảm đâu phải là tuyệt đối, người ta cũng có tự ái chứ.

- Nói vậy có nghĩa là ảnh dứt khoát tư tưởng rồi à ?

Hương Phi kêu lên một cách hãi hùng. Cô không muốn nghe Vân Trinh nói như thế, dù biết trong đó là lời nói thật.

Vân Trinh lắc đầu dụi dằm:

- Cũng không hẳn, chỉ nghe em nói thôi thì chị không nắm được cái gì cả. Nhưng cậu ta đã có thái độ bình thản như vậy, chị nghĩ em nên chuẩn bị tinh thần đi, đừng hy vọng quá.

Hương Phi thần thờ:

- Vợ ảnh nói đúng, người ta là vợ chồng, có nhiều sợi dây ràng buộc, bỏ nhau không phải là dễ. Trong khi em chỉ là quen biết qua đường. Em hiểu thế lắm.

Nói xong, cô khóc như mưa.

Vân Trinh lau mắt cho cô , cố gắng an ủi:

- Thật ra một lời nói của Hải My đâu phải là tuyệt đối. Cô ta có thuyết phục được hay không, thì phải chờ mới biết.

- Trời ơi, em biết chờ đợi đến chừng nào.

- Vài tuần nữa chị sẽ gọi điện tìm hiểu xem sao. Bây giờ em đừng gọi qua đó nữa, cậu ta không có vẻ quan tâm đến em, nói gì cũng vô ích.

Hương Phi hấp tấp:

- Không, không, em sẽ xin lỗi, sẽ thuyết phục. Biết đâu ảnh sẽ không ngả về phía vợ ảnh.

Vân Trinh điềm đạm:

- Vĩnh Tường không phải là con nít, cũng không xốc nổi như em. Nếu cậu ta còn cần em, thì Hải My níu kéo cũng vô ích. Còn nếu cậu ta dứt khoát không nghĩ tới em nữa, vài lời xin lỗi cũng không có nghĩa gì đâu.

- Nhưng cứ gọi điện nói chuyện xem sao. Còn biết được cái gì đó, hơn là cứ im lặng.

Vân Trinh vẫn lắc đầu:

- Em bộp chộp quá, trong khi tình cảm thì luôn cần thời gian. Vừa bảo không yêu đã quay ra nói ngược lại, cậu ta không tin và không nể em đâu.

Nghe lời chị đi, cái gì cũng từ từ thôi.

- Nhưng mà vợ anh ấy ...

- Chị biết, điều đó cũng không có nghĩa gì đâu. Đừng có chạy đua như thế, chị không bảo em làm vậy đâu.

Hương Phi nén lòng buông xuôi:

- Vâng tùy chị.

Đến lượt Vân Trinh không giữ nổi vẻ điềm tĩnh. Chị nói như trách móc:

- Ngay bây giờ chị cũng không tin em đã ổn định tình cảm. Vĩnh Tường đã kiên trì đến thế mà em vẫn thản nhiên lắc đầu. Vừa vô tình vừa tàn nhẫn .

Vậy rồi chỉ trong thời gian ngắn, lại cuống cuồng sợ mất, em làm sao thế ?

Hương Phi nói một cách thất vọng:

- Em cũng không hiểu được mình. Khi anh ấy đi rồi, em thấy hụt hẫng ghê lắm. Chị biết không, có lúc em khao khát gặp để nói chuyện, em nhận ra em cần nhiều hơn mình tưởng.

Vân Trinh thở dài:

- Nói ra không chắc cậu ta tin đâu. Vĩnh Tường không phải loại người dễ dãi, chỉ có em mới không nhận ra điều đó. Tại sao lúc ấy em không thận trọng hơn, yêu cầu cậu ta cho em thời gian suy nghĩ. Tại sao phải khẳng định một cách phũ phàng như vậy.

Hương Phi ngồi im. Càng nghe phân tích, cô càng thấy mình hơi hột đến mức đáng ghét. Đến giờ cô mới hiểu tại sao Vĩnh Tường bảo không kiên nhẫn nổi. Và không giống cô, khi quyết định dứt khoát, anh chẳng có chút do dự yếu đuối. Điều đó làm cô thấy hoảng sợ.

Vân Trinh chợt kéo cô dậy:

- Khuya rồi, lên ngủ đi.

Hương Phi không phản đối, Cô lẳng lặng đi lên phòng. Khi thay áo, Vân Trinh chợt lên tiếng, nhưng mà như nói một mình:

- Chị cảm thấy mình tệ hơn cả người dung. Em như vậy, thế mà cả một thời gian dài, chị không biết gì cả.

Thấy Hương Phi định nói, chị khoát tay:

- Thôi, khuya rồi, ngủ đi.

Một lát sau, khi Vân Trinh đã ngủ, Hương Phi còn nằm thao thức nghĩ ngợi âm thầm đau khổ. Có biết yêu rồi mới thấy quay quắt bồn chồn. Vân Trinh bảo cô bình tĩnh chờ đợi, nhưng làm sao cô có thể chờ nổi khi chưa biết chắc ý nghĩ của Vĩnh Tường.

Chịu không nổi, Hương Phi ngồi dậy, rón rén đi xuống phòng khách. Cố gọi điện cho Vĩnh Tường mà nín thở bặt môi như kẻ trộm. Lần này cô biết chắc bên kia trời đã sáng, Vĩnh Tường không có lý do gì để bực mình. Quả nhiên, anh vang lên nhẹ nhàng:

- A lô.

Điệu Ru Mùa Hạ

Chương 14

Hương Phi nói một cách hồi hộp:

- Anh có khỏe không?

Im lặng một lát, rồi tiếng Vĩnh Tường vang lên, âm sắc không có gì thay đổi:

- Vẫn bình thường, có chuyện gì không?

- Tôi ... tôi chỉ hỏi thăm thôi.

Có tiếng anh ta cười nhỏ trong máy:

- Hỏi thăm mà phải thức đến giờ này để gọi điện. Bên đó mọi người ngủ hết rồi phải không?

- Vâng.

- Còn cô, sao không ngủ. Lại có chuyện gì cần trút phải không?

- Không có.

- Bộ rảnh lắm sao mà nói chuyện tào lao vậy, không ngủ để mai còn đi dạy.

Không hiểu ma xui hay quỷ khiến, Hương Phi bắt kể lời dặn của Vân Trinh, cô nói nhanh như sợ Vĩnh Tường gác máy:

- Tôi , tôi muốn nói là ... tôi yêu anh.

Nói xong câu đó, cô nhắm mắt tít lại, hàm răng cắn chặt, gồng cả người lên.

Cô nghe giọng Vĩnh Tường điềm đạm:

- Đừng đùa.

Hương Phi nói nhanh:

- Tôi không đùa, mà nói thật. Hãy tin tôi đi.

- Có loại tình cảm chớp nhoáng vậy sao, cô gặp chuyện gì vậy, nói thật đi.

- Không có chuyện gì, ngoài chuyện đó, tôi nói thật.

Giọng Vĩnh Tường vẫn đứng dừng:

- Cảm ơn nhiều nhé.

Rồi anh ta gác máy. Hương Phi thần thờ ngồi phịch xuống ghế, hoang mang đến rối bời. Rốt cuộc cô vẫn không hiểu anh ta thế nào. Cô khóc một cách khổ sở và bất lực.

- Em gọi điện cho cậu ta phải không?

Hương Phi giật bắn mình, ngược lên. Cô thấy Vân Trinh đứng ở lan can, vẻ mặt nghiêm hơn là dịu dàng. Rồi chị bước xuống ngồi gần cô:

- Em nói cái gì ? Và cậu ta trả lời thế nào ?

Hương Phi nói không dấu giếm. Nghe xong, Vân Trinh cau mặt:

- Chị không ngạc nhiên khi cậu ta phải ứng như vậy. Với một người bằng tuổi em, thì em làm gì cũng được. Nhưng Vĩnh Tường là người từng trải,

không dễ dàng chấp nhận ngay đâu, phải biết suy xét chứ.

Hương Phi quá mất bình tĩnh nên không nghe nổi, cô nhìn Vân Trinh đau đầu:

- Như vậy là sao, chị nói đi, anh ấy còn thích em không, sao lại trả lời tỉnh bơ như đùa vậy.

- Vấn đề là liệu cậu ta có chấp nhận được sự xúc nổi của em không thôi.

Hương Phi hoang mang:

- Như vậy là sao ?

Vân Trinh trả lời một cách bình thản:

- Em không thể đòi cậu ta trả lời ngay được, phải kiên nhẫn chờ thời gian, dù chị biết với em, điều đó không phải là dễ.

- Lại bắt em chờ, em không chịu nổi đâu. Thà anh ấy cứ trả lời dứt khoát đi.

- Chắc chắn cậu ta sẽ không làm vậy.

- Anh ấy nhỏ mọn lắm, muốn trả thù em phải không?

- Không phải trả thù, mà là không chấp nhận ngay được.

- Tại sao . Tại sao ?

- Chị có nói em cũng không đồng ý đâu. Từ từ suy nghĩ, em sẽ hiểu.

Hương Phi thất vọng cùng cực, cô ngã đầu vào thành ghế, không nói tiếng nào nữa. Cô có cảm tưởng chị Vân Trinh cũng không hiểu cô Tình cảm mà cứ bảo chờ, trừ phi người ta là đá.

Những ngày kế tiếp, cuộc sống tình cảm của Hương Phi chỉ tập trung vào chiếc điện thoại. Mỗi lần đi dạy về, cô chỉ quanh quẩn trong phòng. Như thể Vĩnh Tường có thể gọi về bất cứ lúc nào.

Một tuần trôi qua Chịu hết nổi, Hương Phi lại gọi điện. Nhưng khi nghe tiếng trả lời trong máy, cô lại muốn đứng tim. Khi nghe tiếng alô của Hải My, cô lặng lẽ gác máy. Cảm thấy còn đau đớn hơn cả lúc nhận được cách nói chuyện hờ hững của Vĩnh Tường.

* * *

Vân Trinh đón Hương Phi ở ngoài sân, giọng chị vừa hồ hởi, vừa có vẻ cảnh giác:

- Vĩnh Tường vừa gọi điện về đó em.

Tim Hương Phi như rộn rã lên, cô đứng phắt lại:

- Anh ấy có nói gì không chị ?

- Tháng sau cậu ta về, nhưng không phải về chơi, mà cậu ta tham gia triển lãm gì đó, chỉ ở được hai tuần thôi.

Hương Phi thấy mừng quá nên không để ý chuyện khác. Cô chỉ thấy nôn nao được gặp lại Vĩnh Tường. Cô chạy ào lên phòng, vui vẻ hẳn lên. Không thấy cái nhìn thanh thản của Vân Trinh. Lâu lắm rồi chị mới thấy cô cười như vậy.

Mỗi buổi sáng, trước khi đi dạy, Hương Phi lại bóc một tờ lịch vứt đi. Sau

đó đếm xem còn mấy ngày là hết tháng. Cô làm chuyện hết sức con nít mà không nhận ra như vậy là ngô nghê Nói chung, cô hoàn toàn khác hẳn về trăm trăm lạng lẽ cách đây mấy năm. Cũng không đứng đưng như lúc Vĩnh Tường còn ở nhà.

Rồi cái ngày chờ đợi đó cũng tới. Vĩnh Tường đi Trung Quốc chưa về kịp, chỉ có hai chị em đi đón. Hương Phi nghỉ dạy hẳn một buổi vì không chịu nổi sự bồn chồn.

Hai chị em đứng bên rào. Nhìn người ta lần lượt đi ra. Cuối cùng Vĩnh Tường cũng xuất hiện trong tầm mắt của Hương Phi.

Anh không giống trước kia. Cũng không giống vẻ thản nhiên lúc ra đi, mà hoàn toàn khác hẳn. Có vẻ khô khan một chút. Nghiêm nghị hơn rất nhiều.

Thấy hai chị em, anh dừng lại, hỏi Vân Trinh:

- Anh Tường không ra đây hả chị ?
- Anh đi Trung Quốc, về không kịp, chắc ngày mốt mới về.
- Vậy à ? Sáng nay bé Lam đi học hả ?
- Ừ.

Anh ta quay qua Hương Phi, thấy cô cứ đứng nhìn mình đắm đắm, anh ta cười hỏi:

- Sáng nay cô không đi dạy sao ?
- Không, à, có dạy, nhưng tôi nghỉ.

Vân Trinh kéo tay anh ta:

- Mình ra xe đi, đứng đây chật quá.

Vĩnh Tường đến bên xe, mở cửa ngồi ở băng trước. Hương Phi ngồi với Vân Trinh. Nếu trước kia cô có thể huyền thuyên nói chuyện với anh ta, thì bây giờ lại chẳng nghĩ ra cái gì để nói. Và cô cứ khoanh tay trước ngực, lặng thinh. Thỉnh thoảng lại đưa mắt quan sát anh ta.

Vân Trinh nói chuyện rất bình thường, như không biết chuyện của hai người. Vĩnh Tường cũng nói chuyện với chị bằng vẻ thản nhiên như thế. Anh ta không nhìn Hương Phi lần nào, cũng rất ít cười. Nếu có chỉ là những cái nhếch miệng thoáng qua Hương Phi có cảm tưởng anh ta không quan tâm đến điều gì, ngoài cuộc triển lãm sắp tới. Thật hoàn toàn không giống như cô đã chờ đợi, tưởng tượng. Và cô thấy thất vọng.

Về đến nhà, Hương Phi bồn chồn lên phòng Vĩnh Tường. Nhưng Vân Trinh đã cản lại:

- Em đừng vội vã như vậy, muốn nói chuyện thì hãy chờ lúc nào thuận tiện để cậu ta nghỉ ngơi đi.

Hương Phi đành nén lòng nghe lời chị. Nhưng Vĩnh Tường không nghỉ ngơi như Vân Trinh nói. Anh ta làm gì trên phòng khá lâu, rồi thay đồ đi xuống nhà. Gặp Hương Phi ở phòng khách, anh ta hơi đứng lại:

- Tôi phải đi gặp mấy thằng bạn, trưa nay đừng chờ cơm nhé.

- Thế anh có đi lâu không?
- Chưa biết
- Có chuyện gì gấp lắm không?
- Tôi muốn xem qua phòng triển lãm, có vài việc phải giải quyết. Sao ?
- Cho tôi đi với, được không?

Vĩnh Tường bật cười:

- Cô đi cũng được, nhưng bọn tôi gặp nhau có thể kéo đi đâu đó, có cô đi không tiện đâu.
- Nếu vậy, bao giờ anh có thể đi chơi với tôi ?
- Lần này tôi về vì công việc, không rảnh như lúc trước. Tôi không hứa được.
- Anh có biết tôi trông anh về thế nào không?
- Có chuyện đó nữa à ?
- Trừ phi anh cố ý không biết. Khi tôi gọi điện cho anh, thì anh biết rồi.

Vĩnh Tường lại cười rồi khoát tay:

- Lúc này nói chuyện đó không tiện đâu. Tôi phải đi bây giờ đây.

Hương Phi nhìn anh chăm chăm:

- Thế chừng nào anh về ?
- Không biết trước, cô với chị Trinh đừng chờ.

Anh ta đi ra cửa. Hương Phi đứng nhìn theo một cách hờn giận. Nhưng cô không đủ sức để giận lâu, khi Vĩnh Tường chợt quay lại, cô bước nhanh tới:

- Anh không đi à ?
- Tôi quên lấy chìa khóa. Cô giữ hay chị Trinh ?
- Để tôi đi lấy.

Vĩnh Tường đứng tựa cạnh bàn chờ Hương Phi trở xuống. Anh đón chiếc chìa khóa trên tay cô rồi lại đi ngay. Sau khi đã nói một tiếng cảm ơn ngắn gọn, hoàn toàn vô nghĩa.

Anh ta đi rồi, Hương Phi thờ thẩn đến ngồi vào đàn. Cô bấm vào hợp âm rồi rạc. Không còn tinh thần để tập trung vào bất cứ việc gì. Đối với cô, ngày hôm nay còn tệ hơn cả những ngày chờ đợi. Vì nó không làm cô bồn chồn. Tất cả suy nghĩ của cô đều hướng đến một điều, đó là chờ Vĩnh Tường về. Cô không biết là mình yếu đuối đến mức quy lụy, hoàn toàn đánh mất về hoạt bát bướng bỉnh trước đây. Mà nếu có nhận ra, cô cũng không chắc mình đủ bản lĩnh để đứng vững với Vĩnh Tường.

Tối, Hương Phi thức đến khuya chờ anh tạ. Nhưng khi về anh ta lại bảo mệt quá, không thể nói chuyện với cô. Sáng hôm sau khi anh ta chưa thức dậy thì ai đó gọi điện, thế là anh ta lại đi. Lúc đó Hương Phi còn ở trường nên không biết. Khi cô về và hỏi Vân Trinh, thì chị trả lời với một vẻ thông cảm:

- Chị thấy hôm qua em cứ nháo nhác lên. Vĩnh Tường còn ở lại đến hai tuần, em phải chịu khó chờ tới bao giờ triển lãm xong, cậu ta không còn lo gì nữa,

mới có thể quan tâm đến em.

- Chẳng lẽ anh ấy coi trọng công việc hơn em ?

- Tình cảm thì còn lâu dài. Công việc thì có lúc chứ. Từ bên đó mà về đây tham gia triển lãm, em tưởng nó là chuyện chơi sao.

Hương Phi không trả lời. Cô bắt buộc phải nghe lời chị Vân Trinh, vì không còn cách nào khác.

Mấy hôm sau, cô đọc một bài báo viết về cuộc triển lãm quy mô đó. Bài báo có nhắc đến Vĩnh Tường. Bây giờ cô mới biết anh là một họa sĩ nổi tiếng ở nước ngoài. Vậy mà trước đây anh không hề nói cho cô biết chuyện đó. Cô cứ nghĩ anh vẽ kiểu văn nghệ. Thật ra Vĩnh Tường biết về cô nhiều hơn là cô biết về anh.

Đọc bài báo, Hương Phi chợt nảy ra ý nghĩ đến xem cuộc triển lãm. Trời ơi! Tại sao mấy ngày trước cô không nghĩ ra điều đó. Mà lẽ ra Vĩnh Tường phải đưa cô và chị Trinh đến đó xem mới đúng.

Hương Phi đến vào buổi chiều. Người ta đến xem khá đông. Cô đi khắp các phòng tìm Vĩnh Tường. Nhưng không có anh ta ở đó. Cô tò mò đi xem tranh, chủ yếu là tranh của Vĩnh Tường. Nhưng cô vô cùng thất vọng, khi không thấy bức mà anh ta vẽ cô.

Hương Phi dừng lại trước bức tranh phong cảnh. Cô ngờ ngợ nhớ lại buổi trưa bên bờ sông. Cô đã nói với anh ta cảnh chẳng có gì đẹp. Nhưng khi vào khung thì nó hay hay, hình như Vĩnh Tường biết chọn góc độ. Cô không rành về hội họa nên không biết nhận xét. Nhưng quả là màu sắc làm cho khung cảnh hay hơn thực tế.

Có điều là, sao không có cô trong đó. Cô nhớ hôm đó cô đã ngồi đến mỗi như người cho anh ta vẽ mà.

Chợt một giọng nói vang lên phía sau cô:

- Thế nào, đẹp không?

Hương Phi quay lại. Vĩnh Tường đang đứng thật gần cô. Anh ta hỏi với một nụ cười chẳng có gì đặc biệt. Như cô cũng không có gì đặc biệt so với những người vào xem triển lãm.

Hương Phi hỏi ngay:

- Có phải cảnh này là ở đây, hôm đó có tôi đi theo nữa.

Vĩnh Tường gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi bức tranh:

- Ừ, cô thấy thế nào ?

- Tôi nhớ lúc đó ...

- Lúc đó cô bảo nhìn cảnh không có gì đẹp.

- Nhưng cái này thì nhìn hay lắm. Nhưng sao, tôi nhớ là ...

Hương Phi ngập ngừng rồi làm thinh. Không biết Vĩnh Tường có hiểu câu nói đó không, chỉ thấy anh ta quay lại nhìn mấy người mới vào. Rồi anh ta hỏi như ngạc nhiên:

- Sao đi có một mình vậy ?Chị Trinh đâu ?

Hương Phi hỏi với vẻ giận giận:

- Hôm khai mạc, sao anh không mời tôi với chị Trinh ?

Vĩnh Tường chỉ cười:

- Tôi nghĩ hai người không thích mấy thứ này.

- Nhưng vấn đề đâu phải là thích hay không thích. Trừ phi anh không muốn có người nhà biết hoạt động của anh.

- Thì đó, cô đã biết rồi.

Chịu hết nổi cách nói chuyện như người lạ của anh ta, Hương Phi xoay hẳn người lại:

- Bao giờ anh rảnh ?

- Chỉ vậy ?

- Tôi muốn nói chuyện với anh, chuyện nghiêm chỉnh.

Vĩnh Tường khoanh tay trước ngực:

- Bây giờ tôi không có tâm trí nghĩ tới chuyện trong gia đình, dù tôi đoán cô định nói chuyện gì.

Vừa nói anh ta vừa rời chỗ đứng, đi về phía cuối phòng. Hương Phi cũng đi theo sát bên. Cô nói nhanh như sợ anh ta sẽ biến ngay khỏi cô:

- Chẳng lẽ anh không còn quan tâm tới chuyện anh đã nói với tôi, lần trước về, anh đã nói rất nghiêm chỉnh mà, không lẽ lúc đó anh nói cho vui miệng.

Vĩnh Tường vẫn tiếp tục đi:

- Tôi không nói cho vui, lúc đó hoàn toàn nghiêm chỉnh. Nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó

- Thế bao giờ ?

- Một ngày nào đó.

- Ôi, đừng có thử thách tôi kiểu ấy, thật là kinh khủng.

Vĩnh Tường chợt đứng lại:

- Cô về đi, tối rồi.

- Còn anh, anh chưa về sao ?

- Chưa về bây giờ được.

- Vậy thì chừng nào ?

Vĩnh Tường nhướng mắt:

- Cô cứ phải muốn biết tất cả giờ giấc của tôi hay sao, lần này tôi đâu phải về chơi.

Hương Phi cố cãi:

- Nhưng đâu có nhất thiết họa sĩ là phải cứ túc trực ở phòng tranh. Mà tôi thấy anh cũng đâu có ở đây thường.

- Dĩ nhiên, nhưng tôi còn nhiều việc khác nữa.

- Việc gì thế ?

- Hình như cô vẫn không bỏ được tật tò mò.

Nãy giờ nói chuyện mà mắt Vĩnh Tường vẫn không ngừng nhìn về phía hai người đàn ông đứng ở góc phòng. Họ nhìn bức tranh của anh và bàn tán khá lâu. Thấy họ bàn cãi sôi nổi, Vĩnh Tường bước đến gần đó, định nói chuyện với họ. Nhưng Hương Phi đã kéo tay áo anh:

- Anh trả lời đi, đó là những việc gì ?
- Đừng làm phiền tôi lúc này, Hương Phi muốn hỏi gì thì đợi tôi về nhà đi.
- Thế bao giờ anh về được ?
- Tôi chưa biết.
- Rõ ràng là anh muốn tránh mặt tôi, anh vô trách nhiệm lắm.

Vĩnh Tường nghiêm mặt:

- Đừng có đeo theo tôi lúc này, cô hiểu không?

Hương Phi định mở miệng, nhưng anh ta gằn giọng:

- Cô về đi, nếu chưa về thì cứ đi xem tranh tùy thích, nhưng đừng có chờ tôi.
- Anh chỉ hứa suông thôi, anh đi suốt ngày, về nhà thì lại ngủ, tôi chờ đến lúc nào đây. Khi anh chưa về thì tôi cứ đêm đêm thức chờ điện thoại, đến lúc về thì anh lại ...

Vĩnh Tường nhìn quanh, rồi gằn giọng:

- Bây giờ không phải là lúc nói mấy chuyện đó, tôi bận mình lắm rồi. Nếu cô cứ ở đây thì tôi sẽ không đến đây nữa, tùy cô.

Anh ta bận mình bỏ ra cửa, Hương Phi bẽ mặt đứng yên. Cô len lén đưa mắt nhìn xem có ai nhìn mình. Thấy mọi người xung quanh chỉ lo xem tranh, cô đỡ ngượng hơn, và lẳng lặng rời phòng triển lãm.

Về nhà, Hương Phi tìm chỗ vắng ngồi khóc một mình. Cô vừa giận Vĩnh Tường, vừa lo sợ về sự thờ ơ của anh ta. Và cô đâm ra nhớ quay quắt chuyện trước kia, lúc mà anh ta bám lấy cô, quan tâm đủ mọi chuyện. Bây giờ mất rồi mới thấy quý, mới hiểu tại sao trước kia anh ta bảo mình đừng nhờn nhờ. Mãi đến ngày sau Vĩnh Tường mới ở nhà nguyên ngày. Nhưng anh ta cứ đóng cửa phòng ngủ suốt. Bỏ cả cơm. Hương Phi không hiểu tại sao anh ta mệt mỏi đến thế. Nhưng cô chỉ biết kiên nhẫn chờ, chứ không dám xông xáo gõ cửa phòng như trước kia.

Cô tức lắm. Giá mà trước kia thì đã bỏ mặc không thèm nói. Nhưng chỉ còn hai ngày nữa là anh ta đi. Bây giờ mà giận hờn thì quá hoang phí. Và chiều nay, đợi mọi người đi chơi, cô đi lên tầng trên, nhất định gọi cửa phòng anh ta.

Vĩnh Tường vừa mặc áo vừa bước ra mở cửa. Vẻ mặt thật bình thường, không có vẻ gì là cau có:

- Vô đi, chờ tôi một chút.

Anh ta đi qua phòng rửa mặt, rồi trở ra ngồi xuống trước mặt Hương Phi:

- Cô không chờ tôi nổi đến tối sao. Tôi định lát nữa đưa cô đi chơi. Bây giờ muốn đi hay ở nhà ?

Hương Phi lắc đầu:

- Tôi chẳng cần đi đâu nữa. Đi chi cho mất thì giờ.

Vĩnh Tường nhìn cô chăm chú:

- Cô nôn nóng đến vậy à ? Thật không còn nhận ra cô nữa, chuyện gì vậy, nói đi.

Chẳng cần suy nghĩ lâu, Hương Phi nôn nóng hỏi ngay:

- Anh có đám cưới lần hai không , anh có tin nếu như vậy hai người sẽ hạnh phúc hay không?

Vĩnh Tường nhíu mày ngạc nhiên:

- Tại sao cô hỏi như vậy ? Cô biết cái gì rồi ?

- Vợ anh đã bảo thế mà, chị ấy đã xem bói, có phải anh đã xiêu lòng rồi không?

- Nay, từ nay về sau, nếu không muốn tôi bức mình thì cô đừng nhắc tới cô ta nữa.

Hương Phi kêu lên:

- Nhưng chuyện đó liên quan đến tôi, làm sao tôi không quan tâm ?

- Liên quan cái gì ?

Hương Phi nói lí nhí:

- Tôi sợ anh sẽ bị thuyết phục, cứ nghĩ đến chuyện hai người đám cưới lại, tôi thấy đời tôi như bỏ đi.

Vĩnh Tường như không màng đến tình cảm của cô, anh ta mỉm cười như nghe một chuyện vớ vẩn.

- Cô tin cô ta đến vậy à ? Đúng là phụ nữ, chẳng biết suy đoán gì cả.

- Nhưng có lần tôi gọi điện cho anh, thì chị ấy nhắc máy, có phải hai người lại sống chung không?

- Cô coi tôi là cái gì vậy ? Một thằng ngốc nhu nhược, dễ bị xỏ mũi ? Không đâu. Cô ta muốn gì là chuyện của cô ta, tôi không quan tâm.

- Nhưng chị ấy đã ở nhà anh ?

- Và tôi cũng đã mời chồng cô ta đến giao trả. Tôi không thích những chuyện nhập nhằng.

Tự nhiên Hương Phi lại nhảy sang chuyện của Hải My, cô thấy tò mò ghé góm:

- Làm như vậy, anh không sợ hấn giết cô ta sao, chính miệng cô ta nói vậy mà.

Vĩnh Tường chợt cười rộ lên:

- Cô tin lời cô ta à ? Đúng là cả tin, ai nói gì cũng nghe.

Hương Phi nói một cách chững chạc:

- Tôi muốn biết chuyện của vợ anh, một phần vì nó có liên quan đến tôi, một phần vì tôi muốn hiểu anh.

- Hiểu bao nhiêu đó chưa đủ sao ?

- Lẽ nào anh thấy người ta chết mà không cứu ?

Vĩnh Tường bật cười, như nghe một chuyện vớ vẩn:

- Hẳn ta đúng là tên đểu cáng. Nhưng không phải muốn giết là giết, hẳn không đủ sức làm chuyện đó đâu. Còn cô ta cũng không thuộc loại hiền lành yếu đuối. Cô ta thừa sức đối đầu với hẳn.

- Nếu thừa sức thì tại sao lại muốn anh che chở ?

- Đó là một nghệ thuật để níu kéo tôi. Nhưng tôi nói rồi, tôi không phải là tên ngốc. Mà nếu tôi có muốn bảo vệ cô ta đi nữa, thì cũng không phải núp lén như vậy. Tóm lại, người đàn bà đó tôi cho vào quá khứ rồi.

Hương Phi rất muốn hỏi “thế còn tôi ?” . Nhưng cô còn đủ thông minh để không thô sơ như vậy. Cô liếm môi hỏi nhỏ:

- Tại sao anh không gọi điện về cho tôi ?

Vĩnh Tường bước đến bàn lấy điều thuốc đốt, rồi trở lại bàn ghế, chậm rãi nhả khói. Cử chỉ anh ta như lười lĩnh khi phải trả lời cái điều quan trọng:

- Không có chuyện gì nói, gọi làm gì.

Hương Phi nóng nảy nói nhanh:

- Nhưng anh vẫn im lặng khi tôi gọi, khi tôi nói là ...

Vĩnh Tường ngắt lời:

- Tôi hiểu rồi, đừng nói.

- Anh muốn trả thù tôi phải không? Hay muốn biến tôi thành con rối . Tôi có cảm tưởng anh vờn tôi như một con mèo, làm thế ác lắm anh biết không?

- Tại sao cô nghĩ vậy ?

- Tôi càng nghĩ càng nhận ra kỹ hơn, khi tôi từ chối thì anh có vẻ thật lòng. Nhưng khi tôi thật sự cần anh, thì anh sợ trách nhiệm, tôi phải hiểu thế nào đây ?

Vĩnh Tường không trả lời, cứ ngồi im hút thuốc. Hương Phi âm ức kêu lên:

- Anh trả lời đi.

Vĩnh Tường cười tư lự:

- Cô nghĩ tôi tin được sao. Mà nếu có tin đi nữa tôi cũng phải thận trọng rất nhiều. Tôi không còn khờ khạo đặt lòng tin vào một cô gái thiếu chính chắn.

- Đừng đánh giá tôi như vậy, như thế là coi thường tôi.

- Cái đó không phải là coi thường. Càng ngày tôi càng nhận ra cô trẻ con lắm Hương Phi. Cô giáo mà khi mới về tôi cứ nghĩ là đạo mạo chính chắn, thật ra còn rất non nớt. Thậm chí là tàn nhẫn.

- Tôi đã làm gì để anh nghĩ như vậy ?

- Làm tất cả những gì cô đã làm với tôi trước đây.

Hương Phi nhìn ra cửa, cau trán cố nhớ và kiểm điểm lại những hành động của mình. Cuối cùng cô vẫn không thấy được thế nào là ngờ nghệch. Cô lắc đầu buồn bã:

- Có lẽ anh hơi cố chấp đó, nếu tôi có lỡ làm anh buồn, thì cái đó là vô tình

chứ không phải cố ý.

- Chỉ là buồn thôi sao ?

Nghe câu nói đó, Hương Phi vội quay lại nhìn Vĩnh Tường. Cô tưởng anh ta sẽ mĩa mai mà kẻ tội của cô Nhưng vẻ mặt anh ta rất bình thản. Hoàn toàn không ác ý. Tự nhiên cô thở nhẹ, rồi nói một cách buồn buồn:

- Tôi biết đối với những người từng trải, những gì tôi làm là sai lầm. Nhưng tình cảm lúc đó tự nó như vậy, tôi biết làm thế nào bây giờ.

Cô ngừng lại, khẽ liếc qua Vĩnh Tường, chờ anh ta có ý kiến. Nhưng anh ta chỉ ngồi nghe. Cô liếm môi nói tiếp:

- Nếu tôi nói xin lỗi, anh có chấp nhận không?

Vĩnh Tường chỉ cười, một nụ cười không nói lên được điều gì. Anh ta khoát tay:

- Nói tiếp đi.

Được khuyến khích, Hương Phi thấy mạnh dạn hơn, cô nói như sợ không còn kịp:

- Không phải sau này tôi mới thấy buồn, mà lúc ở sân bay . Nhìn anh đi lên cầu thang, tôi chợt nhận thức ra sự chia tay, lúc đó tôi buồn kinh khủng.

Hương Phi thấy Vĩnh Tường chợt ngẩng lên nhìn cô, đôi mày lóe lên một ánh lửa rất lạ. Nhưng tâm trí còn bận nghĩ đến chuyện khác, nên cô không để ý:

- Có nhiều đêm tôi thức đến khuya chờ điện thoại của anh. mấy lúc đó tôi cứ quay quắt không chịu nổi. Trước đó chưa bao giờ tôi có cảm giác như vậy.

Tôi hiểu ra từ đó đến giờ tôi chưa thật sự yêu ai ngoài ...

Nói tới đó, Hương Phi lúng túng im bật, cô thấy xấu hổ khi tỏ tình sượng như vậy. Cô len lén liếc qua Vĩnh Tường. Khuôn mặt anh ta tư lự nhiều hơn là sung sướng:

- Coi chừng đó là ảo tưởng , cô luôn sống thiếu thực tế. Thích cái gì xa vời hơn là ở trong tay mình.

Anh ta lại cười:

- Nếu bây giờ tôi cuống quýt giữ lấy cô, biết đâu cô sẽ thất vọng, sẽ chán và tìm cách trốn thoát.

- Không bao giờ. - Hương Phi kêu lên.

- Có thể có đấy. Cũng như trước kia cô luôn mơ mộng về một hình ảnh nửa gần nửa xa Đến lúc nó ngay trong tầm tay thì cô lại hoang mang chạy trốn. Rồi sau đó lại nuối tiếc ảo vọng. Điều đó đã xảy ra rồi. Đến mức làm cho tôi hết sức chịu đựng.

Hương Phi hiểu anh ta muốn nhắc lại chuyện Vĩnh Tuyên. Tự nhiên cô thấy chùng lại. Cô không thể phản đối khi mà anh ta vạch trần sự thật. Nhưng bây giờ chuyện đó đâu còn quan trọng nữa.

Khi cô nói ý nghĩ đó, Vĩnh Tường trầm ngâm bác bỏ:

- Cô không hiểu ngay cả chính cô, làm sao tôi dám cho cô lòng tin của tôi.
Cái gì qua rồi thì cứ cho qua, Hương Phi ạ.

- Không, tôi thật sự yêu ...

Vĩnh Tường khoát tay:

- Cô yêu tôi, nhưng theo các thiếu thực tế của cô Còn tôi thì cần một cái gì có thật. Cứ để cô nghĩ về tôi như một cái gì xa vời, như vậy thỏa mãn tính mơ mộng của cô hơn.

Điệu Ru Mùa Hạ

Chương 15

Hương Phi thấy tuyệt vọng quá, mắt cô chớp chớp như muốn khóc:

- Anh nói thế vì muốn trả thù tôi phải không? Trả thù vì những gì tôi đã gây ra cho anh.

- Đừng trẻ con thế, Hương Phi.

- Nếu không như vậy, tại sao anh cố ý không tin tôi.

- Tôi không cố ý, mà là không cho phép mình buông thả.

Hương Phi vẫn cố chấp:

- Tại sao trước đây anh muốn trời buộc tôi, bây giờ lại quay ra từ chối ?

Vĩnh Tường nói một cách đơn giản:

- Khi cô từ chối đề nghị đám cưới, tôi đã quyết định quên cô.

Hương Phi tin ngay Điều đó làm cô đau khổ cùng cực. Cô nhìn anh một cách yếu đuối, van nài:

- Không thể cứu vãn được sao ? Tình cảm đâu phải bảo quên là quên.

- Có thể đó chứ, vì ngoài nó, người ta còn lý trí nữa.

Hương Phi không nói gì. Sự đau khổ làm cô bấn loạn tinh thần. Cô ngồi im, nước mắt thi nhau rớt xuống mặt. Cử chỉ của cô có vẻ hoàn toàn chịu thua.

Vĩnh Tường nói nhẹ nhàng:

- Đừng thất vọng như vậy. Cô có tật là luôn tưởng mình cần cái thật ra mình không cần. Cũng như lúc này cô muốn giành cho được tôi, nhưng thật ra cô không hề yêu tôi.

Hương Phi hít mũi, lau nước mắt:

- Anh lầm rồi, tôi không thanh minh gì nữa đâu. Nhưng coi chừng anh cũng như tôi, làm khổ người khác vì sự vô tình của mình, cái đó gọi là tàn nhẫn đấy.

- Nếu cô đã nghĩ được như vậy, thì cứ để thời gian thử thách mình đi, đâu có gì phải vội.

Hương Phi không hiểu hết ý anh ta, cô lắc đầu:

- Có thể tôi đã làm anh nản, và không tin. Nếu nói xin lỗi thì cũng không cứu vãn được. Tôi chỉ thấy hối hận vì mấy tháng nay đã làm trò cười cho anh.

- Đừng nghĩ vậy, tôi không cười nổi mấy chuyện đó.

- Nhưng anh chẳng hề bị thuyết phục, anh sắt thép. Vậy mà lúc nghe chị Trinh nói anh sắp về, tôi chờ từng ngày, cứ hy vọng là sẽ làm hòa với nhau. Không ngờ anh chỉ về đây để tham gia triển lãm.

Thấy Vĩnh Tường không phủ nhận, cô nói tiếp một cách ầm ức:

- Trong khi tôi đặt hết tâm trí vào anh, thì anh chỉ nghĩ tới công việc.

Vĩnh Tường gật đầu:

- Tôi thừa nhận như vậy là vô tình ...

Hương Phi cắt ngang:

- Tàn nhẫn chứ không phải vô tình.

- Thôi được, coi như tôi có lỗi là không nói trước với cô, để cô đừng chờ.

Hương Phi lắc đầu thất vọng:

- Anh chẳng hiểu gì cả.

- Không, tôi hiểu nhiều hơn những gì cô nói, nhưng tôi chỉ muốn khuyên cô

...

- Tôi không cần lời khuyên của anh, an ủi thì ai cũng làm được cả. Anh làm tôi thất vọng.

Vĩnh Tường nhẹ nhàng:

- Ngày mai tôi đi rồi, lần này về tôi không thể giải quyết nhiều chuyện cùng một lúc. Nhưng nếu cô kiên nhẫn thì hãy đợi, tôi muốn cô có thời gian suy nghĩ.

- Tôi không suy nghĩ gì nổi nữa, chỉ thấy anh làm tôi thất vọng.

Vĩnh Tường giữ vai cô, kéo cô ngồi lại. Nhưng cô nóng nảy hất tay anh ra, nguẩy mình tránh ra xa.

- Nếu biết chờ anh về để bị anh lấp lửng như vậy, tôi đã không ngu ngốc hy vọng, tôi sẽ bắt chước anh, không thêm nghĩ gì nữa.

Và cô lao ra cửa như mũi tên. Vĩnh Tường không giữ lại, cũng không đuổi theo. Thái độ của anh ta hoàn toàn tự chủ. Và Hương Phi càng thấy tuyệt vọng. Bây giờ anh ta làm gì cô cũng so sánh với sự ân cần trước kia. Cô hiểu anh ta đã thật sự thay đổi. Năn nỉ cách mấy cũng vô ích mà thôi.

Hương Phi về phòng, gài cửa lại ngồi một mình. Không còn tức nữa, mà nghĩ về chuyện lúc nãy một cách đau đớn. Anh ta bảo chờ thời gian. Đó là một cách gieo hy vọng mờ mờ. Thà cứ từ chối thẳng thắn mà đỡ ác hơn.

Sáng hôm sau, trước khi đi dạy, Hương Phi đi lên phòng của Vĩnh Tường, gõ nhẹ cửa, rồi đứng dựa tường chờ. Cô không phải đợi lâu, vì anh ta mở cửa ngay. Anh ta ăn mặc chỉnh tề như sắp đi đâu đó. Cô nhìn thoáng qua anh ta, rồi nhìn đi chỗ khác:

- Trưa nay khi tôi về thì chắc anh đã đi rồi, tôi đến tạm biệt anh, và xin lỗi vì không tiễn ra sân bay được.

- Không sao.

- Chúc anh đi vui vẻ.

- Cảm ơn.

Hương Phi suy nghĩ một lát. Dáng điệu đầy phân vân. Vĩnh Tường cứ đứng ở cửa, nhìn cô như chờ nói tiếp. Cuối cùng cô ngước lên, cười nhẹ:

- Chuyện tôi đã nói hôm qua, anh coi như không có đi, quên đi. Tôi cũng sẽ bắt chước như anh, coi như quên hết. Cuộc sống của anh là bên đó, cũng không có điều kiện để xây dựng một cái gì đâu, tôi hiểu thế lắm.

- Cô quyết định quên tôi rồi à ? Nhanh thật.

Hương Phi cười nhẹ:

- Anh đã bảo ngoài tình cảm còn có lý trí. Đêm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Và lý trí bắt tôi phải thực tế lại một chút.

- Đúng như tôi nghĩ, cô chưa hề biết định hình tình cảm của mình.

- Anh hiểu gì tình cảm của tôi, mà thôi, tôi không muốn khơi lại nữa.

- Có những chuyện cần phải nhờ thời gian đó Hương Phi, đừng nói sớm.

Hương Phi không chú ý câu nói của anh ta, cô chìa tay ra:

- Tạm biệt, chúc anh đi vui vẻ.

Vĩnh Tường mạnh mẽ bắt tay cô:

- Chúc cô ở lại vui vẻ.

- Cảm ơn.

Hương Phi đi xuống. Cách chia tay khách sáo kiểu đó làm cô thấy buồn da diết. Cô thấy mình đã quyết định đúng khi không tiễn Vĩnh Tường ra sân bay.

Anh ta nghĩ cô hèn nhát trốn chạy, hay cư xử con nít thế nào cũng được.

Miễn đừng phải chứng kiến cuộc chia tay không hứa hẹn một cái gì tươi sáng.

Thế là cô đến trường dạy. Buổi trưa về, khi còn riêng hai chị em, Vân Trinh lên tiếng với vẻ trách móc:

- Em biết sáng nay Vĩnh Tường đã nói gì với chị không?

- Anh ta nói gì ? Hương Phi hỏi với vẻ thờ ơ.

- Cậu ấy bảo em vẫn chưa chính chắn.

Hương Phi khẽ cau mày:

- Em không hiểu nổi yêu cầu của những người từng trải như chị, làm sao mới gọi là chính chắn chứ.

Vân Trinh không trả lời. Một lát sau chị nói một câu, tưởng như chẳng ăn nhập gì đến chuyện đang nói:

- Vĩnh Tường giải quyết vấn đề không bộp chộp như em. Khi cậu ta đề nghị cưới em, cậu ta cho em thời gian để suy nghĩ. Còn em thì thẳng thừng từ chối. Nếu lúc đó em nghe lời cậu ta, thì mọi chuyện đã khác rồi.

Hương Phi lặng yên nghĩ ngợi. Cô chợt nhận ra mình nông cạn . Nhưng không nói ra. Vân Trinh tiếp tục vạch ra lỗi của cô:

- Bây giờ cậu ta lại khuyên em chờ một thời gian, đáng lẽ em phải hiểu như vậy chưa phải là hết. Vậy mà quay lại tuyên bố cắt đứt, chị thật không biết nói sao với em.

- Anh ta đã kể với chị chuyện đó à ?

- Sáng nay trước khi đi, cậu ta nói chuyện với chị nhiều lắm. Những chuyện đó nếu em hỏi trước, chắc hẳn chị sẽ không cho em nói với cậu ta.

Hương Phi thờ người suy nghĩ. Rồi cô nói rời rạc:

- Có lẽ đến vài năm sau, khi em đã hiểu thế nào là giá trị của sự chờ đợi, chắc em sẽ thông cảm với anh ấy, có điều ...

- Có điều thế nào?

- Em không sao chịu nổi cách thờ ơ của anh tạ Chị có biết không, hôm em đến phòng triển lãm, anh ta đã đuổi em về, lúc đó em có cảm giác mình là cái đuôi của anh ta.

- Vĩnh Tường có nói chuyện đó, cậu ta cũng ân hận lắm.

- Em không tin.

- Vì em đã quen bắt cậu ta phải chiều chuộng, quỳ lạy. Em không khi nào ở trạng thái quân bình cả. Đến lúc này cũng vậy. Bây giờ em định thế nào?

- Em cũng không biết, thôi thì cứ sống theo đúng tình cảm của em. Rồi có ra sao thì ra.

- Vĩnh Tường chỉ cần em sống theo đúng tình cảm và nhất là đừng có hấp tấp.

Hương Phi nhú mày suy nghĩ:

- Em có cảm tưởng chị hiểu anh ấy hơn cả em, chị hiểu được luôn cả anh Tuyên. Lạ thật !

Vân Trinh cười chứ không trả lời. Nhìn nụ cười của chị, Hương Phi chợt hiểu ra và thấy mình thật xúc nổi so với chị.

* * *

Hương Phi giúp Vân Trinh trang điểm trong phòng. Bé Lam đã sửa soạn xong và lảng xảng chạy tới chạy lui ngắm nghía Vân Trinh. Thấy Hương Phi cài vòng hoa lên đầu cho chị, nó táy máy sờ nhẹ lớp voan, rồi suýt xoa:

- Dì Trinh làm cô dâu đẹp ời là đẹp.

Vân Trinh nhìn nó trong gương, mỉm cười:

- Con cũng đẹp lắm.

Hương Phi nói như dặn dò:

- Lát nữa tới nhà hàng, con nhớ không được lảng xảng nghe chưa. Khách đông lắm, con phải ngồi yên một chỗ.

- Thế con có được đi theo ba con với dì Trinh không?

Hương Phi chưa biết nói thế nào thì Vân Trinh đã trả lời thay:

- Được chứ, con cứ đi theo dì, bao giờ mỏi chân thì thôi.

Hương Phi băn khoăn:

- Có tiện không chị, kỳ không?

- Chị với anh Tuyên đã bàn với nhau, cứ cho nó đi theo bên chị, chẳng có gì là kỳ cả. Chị thấy ngược lại, như thế mới vui.

Hương Phi gặt đầu, cô gài nốt chiếc kẹp cuối cùng. Rồi giúp chị thắt dây nơ

ra phía sau. Vân Trinh đứng lên, vừa ngắm mình trong gương, vừa bảo Hương Phi:

- Em thay đồ đi.

- Em sao cũng được, chút xíu là xong thôi.

- Nhưng cũng phải trang điểm lên chứ. - Vân Trinh phản đối.

Hương Phi dạ nhỏ một tiếng với vẻ miễn cưỡng. Nếu hôm nay không phải là ngày cưới của chị Vân Trinh có lẽ cô sẽ chẳng buồn tham dự buổi tiệc. Tâm lý chờ đợi thất vọng làm cô thấy chán.

Cô bước đến thay áo. Vân Trinh giúp cô kéo phéc mơ tuya. Chị chợt nói như an ủi:

- Dù sao em cũng đừng buồn, có thể cậu ta bận đột xuất, hoặc là gặp chuyện gì đó.

Hương Phi chống đối gương gao:

- Em chỉ thấy ngạc nhiên là anh ta không coi trọng ngày cưới của anh mình, còn về hay không thì liên quan gì đến em.

- Chị biết ý nghĩ của em mà, nhưng đừng nghĩ đến chuyện đó nhiều quá, vui lên đi. Mấy ngày nay mặt mũi em ủ dột như đưa đám, anh Tuyên bảo chị an ủi em đây.

- Anh ấy làm rồi, chẳng việc gì phải an ủi em đâu.

Và cô ngồi vào bàn, lục trong hộp tìm cây chì kẻ mắt.

Ở dưới nhà chợt có tiếng lao xao hỏi nhau. Vân Trinh bước ra hành lang nhìn xuống, rồi quay vào:

- Vĩnh Tường về đó. Lam xuống với chú đi con.

Tim Hương Phi như ngừng đập. Cô ngừng vẽ mắt, ngồi nhìn chăm chăm vào gương. Vân Trinh đến đứng bên cô:

- Tay em run quá, để chị làm mặt cho Cố giữ bình tĩnh đi, đừng để mọi người nhận ra vẻ bất thường của em.

- Vâng.

Hương Phi nói một cách máy móc. Và cứ ngồi yên cho Vân Trinh trang điểm. Chợt có tiếng gõ cửa phòng, rồi tiếng Vĩnh Tường vang lên:

- Chị Trinh, em vào được không?

Vân Trinh nhìn thoáng Hương Phi một cái rồi lên tiếng:

- Cửa không đóng, chú vào đi.

Vĩnh Tường đi vào. Hương Phi không quay lại nhìn anh ta Nhưng cô biết rất rõ anh ta nhìn cô như thế nào. Rồi anh ta quay qua Vân Trinh:

- Em xin lỗi gặp thời tiết xấu phải hoãn chuyến bay, em chỉ sợ về không kịp.

Vân Trinh mỉm cười:

- Chị cũng đoán là chú gặp chuyện gì đó. Cả nhà lo lắm, sao chú không gọi điện về?

Vĩnh Tường lắc đầu:

- Em cũng không biết giải thích sao.

Anh ta bỏ lửng câu nói, cả hai người đều không để tâm mình đang nói gì.

Anh ta định đi về phía Hương Phi, nhưng cô đã chủ động đứng lên, bước đến phía anh:

- Dù sao anh về cũng còn kịp giờ, không đến nỗi trễ đâu. Cả nhà trông anh lắm đó.

Khi nói câu đó, cô làm ra vẻ rất tự nhiên. Nhưng đôi mắt cứ chớp nhanh và mặt đỏ lên. Không phải chỉ Vĩnh Tường, mà Vân Trinh cũng thấy rõ cử chỉ bối rối đó. Nãy giờ chị không bỏ sót cử chỉ nào của cô, nhưng thản nhiên như không nhận thấy gì. Chị quay qua hỏi Vĩnh Tường:

- Lần này chú ở lại bao lâu?

- Bốn tháng, kỳ này em rảnh, nhưng cũng cần giải quyết nhiều việc quan trọng.

Anh ta nói và nhìn Hương Phi Vân Trinh đặt nhẹ tay lên tay anh ta:

- Tới giờ rồi, chú đến đó luôn nhé.

- Em phải thay đồ một chút, anh chị cứ đi trước đi.

Anh ta quay qua Hương Phi:

- Cô có thể chờ tôi không? Tôi không biết chỗ đó.

Vân Trinh nói ngay, giọng như vô tình:

- Vậy Phi ở lại hướng dẫn nhé, cả nhà đến đó trước vậy. Có lẽ trễ rồi, chị đi đây.

Hương Phi đến cửa sổ nhìn xuống sân. Mọi người đã bắt đầu lên xe. Cô thấy Vân Trinh đã đi xuống và nói gì đó với Vĩnh Tường. Ông ta gật đầu. Và đưa chìa khóa xe cho người tài xế.

Vĩnh Tường đến bên cạnh cô, đưa tay vén màn nhìn xuống. Chờ mãi không nghe anh ta nói gì, Hương Phi quay lại:

- Anh bảo thay đồ, thế không thay sao?

Vĩnh Tường vẫn đứng yên quan sát mọi người ở dưới. Một lát sau anh ta đi ra, vừa đi vừa nói vọng lại:

- Chờ tôi một chút, không lâu đâu.

Hương Phi xuống phòng khách ngồi chờ. Chẳng có việc gì để suy nghĩ. Cô hình dung lại lúc nãy, vào phút đầu tiên khi cô thấy Vĩnh Tường bước vào cửa. Trông anh ta vô cùng lãng mạn quay đầu tìm cô. Nó không giống như cách thờ ơ lần trước. Nhớ lại cái nhìn đó, cô bỗng thấy tình yêu của mình trỗi dậy mãnh liệt. Nhưng cô tự nhủ mình phải cố kiềm chế đừng làm gì bồng bột.

Khi Vĩnh Tường đi xuống, cô đưa chìa khóa cho anh ta.

- Anh tự lái được không?

- Chỉ có hai đứa thôi à? Càng tốt.

Ngồi vào xe, anh ta mới hỏi tên nhà hàng. Hương Phi trả lời rồi hỏi lại:

- Nhưng anh có biết nó nằm trên đường nào không?

Vĩnh Tường trả lời với một nụ cười:

- Đừng sợ, nếu lạc đường thì cũng có cái hay riêng của nó.

- Là sao ?

- Cô tự suy nghĩ vậy.

Hương Phi lắc đầu:

- Tôi không phải là người thông minh.

Nếu như là ngày trước có lẽ cô đã châm cho anh ta một câu “tại không thông minh nên mới chơi với anh” . Nhưng bây giờ gai góc của cô đã bị nhò bỏ từ lâu. Bây giờ trước mặt anh ta cô trở nên nhu mì và dễ thương đến độ khó tin.

Vĩnh Tường quay qua nhìn cô một cái rồi cười cười, nhưng không nói gì.

Hương Phi thắc mắc:

- Anh cười gì vậy ?

- Không có gì.

Hương Phi không hỏi nữa. Cô không biết là trong mắt Vĩnh Tường ngay cả cử chỉ này cũng làm anh nhớ lại ngày trước. Nếu là trước đây, chắc chắn cô sẽ nhăn mặt mà tra hỏi tới cùng.

Đột nhiên anh lại cười:

- Tôi nhớ có một lần tôi đã nói với cô một câu, không biết cô quên hay còn nhớ.

- Câu gì?

- Một ngày nào đó, tôi sẽ làm cho cô trở nên nhu mì trước tôi.

Hương Phi nghiêng nghiêng đầu như cố nhớ. Nhưng nhớ không nổi. Cô chưa kịp có ý kiến thì Vĩnh Tường đã nhận xét:

- Bây giờ cô rất dịu dàng, dễ thương.

- Tôi không biết đã thay đổi như vậy, nhưng chẳng lẽ .. chẳng lẽ anh không muốn như vậy ?

Vĩnh Tường trả lời bằng một cái cười. Và nói qua chuyện khác:

- Lúc mới bước vào phòng, tôi thấy cô không tự nhiên với tôi, sao vậy?

Hương Phi phản đối yếu ớt:

- Tôi rất mừng khi anh về kịp đám cưới. Sao lại không tự nhiên.

- Cô nói dối rồi. Nhưng tôi lại thích nghe nói dối. Bây giờ thì nói thật đi nhé, cô có chờ tôi không, dĩ nhiên là không phải chờ tôi về cho đám cưới của chị Trinh.

Hương Phi nói thẳng và thật lòng:

- Chẳng phải anh đã bảo tôi chờ đợi sao? Và tôi đã làm như vậy.

Vĩnh Tường có vẻ xúc động. Nhưng anh ta giấu giếm cảm giác đó bằng một vẻ nghiêm:

- Cô thông minh lắm, tôi chỉ chờ cô trả lời như vậy. Thật ra cô rất thông

minh.

- Không phải đâu, thông minh giới hạn thôi. Nếu không thì cách đây hai năm, tôi đã không để anh bỏ đi mà không muốn trở về.

Vĩnh Tường bật cười:

- Đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, cho qua đi.

Hương Phi cũng cười:

- Vâng, cho qua.

- Còn hiện tại, tôi muốn hỏi điều này. Nếu như bây giờ tôi muốn hỏi cưới, cô có chạy trốn và rút lui khỏi tôi không?

Hương Phi lặng thinh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cô ngược lên, nghiêm trang:

- Anh cũng biết là tôi sẽ không như vậy mà.

- Và tôi muốn cô nghĩ về tình cảm một cách thực tế, với những việc làm thực tế, chứ không phải là cái gì mơ hồ mà chính cô cũng không hiểu được.

Hương Phi tự nhủ:

- Chuyện đó qua lâu rồi, mà nếu tôi còn như thế, chắc chị Trinh không để tôi yên đâu.

Vĩnh Tường thẳng thắn:

- Lần này về tôi muốn nói với cô rằng, nếu cô đồng ý, mình sẽ tổ chức đám cưới. Sau đó tôi sẽ lo thủ tục bảo lãnh. Vấn đề là cô có xem tôi quan trọng đến nỗi bỏ hết những gì ở đây để đi theo tôi. Cô cứ suy nghĩ thêm đi.

Anh ta ngừng lại một chút, rồi nói thêm:

- Tôi nói về tình cảm của mình một cách thực tế như vậy, cô có thấy sợ hoặc khó chịu không?

Hương Phi nhìn anh một cách trách móc:

- Anh luôn giữ lấy thành kiến, chẳng thay đổi gì cả.

Vĩnh Tường có vẻ thú vị về cách phản đối của cô Anh cười cười:

- Có lẽ tôi đã quá thận trọng rồi. Nhưng dù sao tôi vẫn muốn nghe cô trả lời. Chỉ cần nói vắn tắt thôi, là có, hoặc không. Đôi lúc tôi cũng trở nên thiếu tự chủ, như lúc này chẳng hạn.

Hương Phi ngồi im nghĩ cách trả lời. Nhưng cô chợt nhận ra xe đã chạy quá xa Cô kêu lên:

- Anh quay lại đi. Đi quá xa rồi.

Vĩnh Tường thắng xe lại nhìn. Rồi anh chạy rẽ qua con đường song song, đánh một vòng trở lại đường cũ. Hương Phi lại nói như trách móc:

- Tại anh nên trễ đó.

- Không sao, chị Trinh và anh Tuyên không coi chuyện này là quan trọng đâu, cả tôi cũng vậy.

Hương Phi không trả lời. Nhưng trong thâm tâm, cô cũng thừa nhận cô cũng giống như anh. Những ngày trước, tâm trí cô chỉ bận bịu về đám cưới của

Vân Trinh. Nhưng khi Vĩnh Tường về rồi tất cả đều trở nên mờ nhạt. Chỉ có vấn đề giữa cô với anh là điều khao khát mà thôi.

Khi hai người đến nơi thì khách đã đến đầy đủ. Vĩnh Tường choàng tay qua người Hương Phi len lỏi qua các bàn tìm cô dâu chú rể.

Từ xa Vân Trinh đã thấy cả hai. Chị mỉm cười một mình. Và trong khoảnh khắc, chị quên mất thực tại và hình dung đến một ngày nào đó, Hương Phi và Vĩnh Tường cũng trở thành nhân vật chính với một đám cưới trẻ trung hơn.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 11/02/2004 8:36:02 SA